

பிணத்தை எரித்தே வெளிச்சம்

தலித் இலக்கியத்
தொகுப்பு

குணாத்தி - மாபாத்தி -
தமிழ்

தொகுப்பும்
மொழி பெயர்ப்பும்

இந்திரன்

மொழியோ பழக
கதையோ நைந்துவிட்டது

மெலிதாய் தலை

ச. சுவாமிநாதன்
1996

“மொழியோ பழக
கதையோ நைந்துவிட்டது
வெளிச்சக்கிரணம் மிகவும் மெலிது
எல்லாம் மங்கித் தெரியும் இக்கணம்
சலனமற்று நாற்புறமும் சமைந்துவிட்டன
இன்று
பிணத்தை எரித்தே வெளிச்சம்”

— பாநாலை சர்க்கார்

எம்மிடம் விடைக்கும் தலித் நூல்கள்

கே. டானியல்

பஞ்சமர்	ரூ. 60-00
அடிமைகள்	ரூ. 40-00
தண்ணீர்	ரூ. 35-00
குறுநாவல்கள்	ரூ. 35-00
கானல்	ரூ. 30-00
போராளிகள்	
காத்திருக்கின்றனர்	ரூ. 20-00

டாக்டர் அம்பேத்கர்

பார்ப்பனியத்தின்	
வெற்றி	ரூ. 16-00
சாதி ஒழிப்பு	ரூ. 20-00
நாகரிகமா -	
நயவஞ்சகமா?	ரூ. 20-00

கோ. கேசவன்

சமூக விடுதலையும்	
தாழ்த்தப்பட்டோரும்	ரூ. 38-00

ராஜ் கௌதமன்

தலித் பண்பாடு	ரூ. 25-00
தலித் பார்வையில்	
தமிழர் பண்பாடு	ரூ. 28-00

அறிவுழகம்

கழிசுண்ட	ரூ. 35-00
----------	-----------

தமிழகத்தின் கவிதை வளத்தை உணர்ந்து
| கவிதைகளை வளப்படுத்தும் நோக்கத்துடன்
| கவிதைகளை, கவிதைகளை, கவிதைகளை
| கவிதைகளை, கவிதைகளை, கவிதைகளை
| கவிதைகளை, கவிதைகளை, கவிதைகளை
| கவிதைகளை, கவிதைகளை, கவிதைகளை

பிணத்தை எரித்தே வெளிச்சம்

தலித் இலக்கியத் தொகுப்பு
குஜராத்தி—மராத்தி—தமிழ்

தொகுப்பும் மொழி பெயர்ப்பும்
இந்திரன்

அலைகள் வெளியீட்டகம்
36, தெற்குச் சிவன் கோயில் தெரு,
கோடம்பாக்கம், சென்னை - 600 024.

பிணத்தை எரித்தே வெளிச்சம் | தலித் இலக்கியத் தொகுப்பு|தொகுப்பும் மொழிபெயர்ப்பும்: இந்திரன்| முதற்பதிப்பு : ஜூன் 1995| பக்கம் : 204 | வெளியீடு: அலைகள் வெளியீட்டகம்,36, தெற்குச் சிவன் கோயில் தெரு,கோடம்பாக்கம், சென்னை-600 024, |அட்டை ஓவியங்கள் : காசி விஸ்வநாதன், பொன் ரகுநாதன், டி. நாகராஜன், வி. ராஜேந்திரன்| அச்சு : அலைகள் அச்சகம், சென்னை-24. | விலை : ரூ. 32-00

வெளிச்சம் வெளியீடு

முதற்பதிப்பு 1995

சென்னை-24

PINATHAI ERITHE VELICHAM / A collection of Gujarathi, Marathi, Tamil Dalit literature / collected & translated by Indiran / published by ALAIGAL VELIYEETAGAM, 36, South sivan koil street, Kodambakkam, Madras- 600 024. First Edition: June 1995/ Price: Rs. 32-00

உள்ளடக்கம்

குஜராத்தி

தூக்குத்தண்டனை	22	ஜெயந்த் பார்மர்
அடையாளம்	24	யஷ்வந்த் வகேலா
நானும் மனிதன் தான்	25	ஜெயந்த் பார்மர்
மாற்றம்	27	தல்பத் சௌஹான்
சமூகத் தொண்டர்கள்	35	சங்கர் பெயின்ட்டர்
வார்த்தைகள்	37	நர்சிங் உஜாம்பா
தாகம் தீர்த்தவர்	38	மங்கள் ரத்தோட்
தனிமொழி	40	ராஜீ சோலங்கி
ஒரு உரையாடல்	41	கே.எம். ஷெரிப்-ஹரிஷ் மங்களம்

மராத்தி

வெள்ளைத் தாள்	58	ஷரன் குமார் விம்பாளே
பெயர் வேண்டும்	60	அர்ஜுன் டாங்ளே
கலகக்காரன்	62	ஜோதி லன்ஜேவர்
உடைந்த நாடு	63	பாபுராவ் ஜக்தப்
எது தலித் இலக்கியம்?	64	சரத் சந்திரமுக்திபோத்
நெருப்பில் சுடுவோம்	70	தயாபவார்
தத்தகதா-	72	பகவான் சவாய்
அறிவிப்பு	74	அர்ஜுன் காம்ப்ளே
போர்செய்	76	பாபுராவ் பாகுல்
எலும்பு வியாபாரி	78	ஷங்கர்ராவ் கராட்
விஷ ரொட்டி	88	பந்து மாதவ்
பதவி	103	அர்ஜுன் டாங்ளே

தமிழ்

அது தவிர	118	ரவிக்குமார்
பள்ளியில் பிணம்	119	இந்திரன்
நீறுபூத்த	120	காவலூர் ஜெகநாதன்
மனசங்கடா	131	இன்குலாப்
ஏவல்	133	ப்ரதிபா ஜெயச்சந்திரன்
ராக்கம்மா பேத்தி	134	ராஜ்கௌதமன்
தலித் கலை		
இலக்கியங்கள்	140	கே. ஏ. குணசேகரன்
கானல்	156	கே. டானியல்
பிறகு	161	பூமணி
பழையன கழிதலும்	173	சிவகாமி
தோற்றவன் குரல்	182	இந்திரன்
சோறு	184	விழி.பா. இதயவேந்தன்
கலகம் செய்	193	அ. மார்க்ஸ்

பொருள்	21	பொருள்
பொருள்	22	பொருள்
பொருள்	23	பொருள்
பொருள்	24	பொருள்
பொருள்	25	பொருள்
பொருள்	26	பொருள்
பொருள்	27	பொருள்
பொருள்	28	பொருள்
பொருள்	29	பொருள்
பொருள்	30	பொருள்
பொருள்	31	பொருள்
பொருள்	32	பொருள்
பொருள்	33	பொருள்
பொருள்	34	பொருள்
பொருள்	35	பொருள்
பொருள்	36	பொருள்
பொருள்	37	பொருள்
பொருள்	38	பொருள்
பொருள்	39	பொருள்
பொருள்	40	பொருள்

நினைவு

தஞ்சாவூர் திருவாரூர் திருவிடைமருதூர் ஆயிரத்தூர் ஆயிரத்தூர்
ஆயிரத்தூர் ஆயிரத்தூர்
ஆயிரத்தூர் ஆயிரத்தூர்

தஞ்சாவூர் திருவாரூர் திருவிடைமருதூர் ஆயிரத்தூர் ஆயிரத்தூர்

நான் திறுவனாக இருந்த போதே
என்னை ஒரு எழுத்தாளனாக
அடையாளம் கண்ட

கவிஞர் . ப. இராஜேஸ்வரனுக்கும்
புலவர் . த. கோவேந்தனுக்கும்

தஞ்சாவூர் திருவாரூர் திருவிடைமருதூர் ஆயிரத்தூர் ஆயிரத்தூர்

தஞ்சாவூர் திருவாரூர் திருவிடைமருதூர் ஆயிரத்தூர் ஆயிரத்தூர்

தஞ்சாவூர் திருவாரூர் திருவிடைமருதூர் ஆயிரத்தூர் ஆயிரத்தூர்

தஞ்சாவூர் திருவாரூர் திருவிடைமருதூர் ஆயிரத்தூர் ஆயிரத்தூர்

தஞ்சாவூர் திருவாரூர் திருவிடைமருதூர் ஆயிரத்தூர் ஆயிரத்தூர்

நன்றி

குஜராத்தியிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கு மொழி பெயர்த்த
கே. எம். ஷெரீஃப்

ஈ. வி. ராமகிருஷ்ணன்

மராத்தியிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கு மொழி பெயர்த்த

ப்ரியா அதர்கர்

ஷாந்தா கோகலே

விலாஸ் சரங்

ராதா அய்யர்

ரமேஷ் தியாதே

லலிதா பரஞ்சபே

அனில் ரகுநாத் குல்கர்னி

இத்தொகுப்பில் படைப்புகளை வெளியிட

அனுமதி தந்த

அனைத்து தமிழ் எழுத்தாளர்கள்

அழகுற நூலை வெளிக் கொணர்ந்த

பெ. நா. சிவம்.

முன்னுரை

“நான் யார்?”

இந்தக் கேள்வி பொதுவாக தலித் அல்லாதவர்களுக்கு ஒரு தத்துவார்த்தமான கேள்வியாக இருக்கலாம். ஆனால் தலித்துகளைப் பொறுத்தமட்டிலும் இது ஒரு அரசியல் கேள்வி.

தலித் என்பவன் இந்திய மண்ணுக்குச் சொந்த மில்லாத ஒரு அந்நியனா? அல்லது இந்த மண்ணின் பூர்வ குடிமகனே அவன்தானா? அப்படியானால் இந்த மண்ணுக்குச் சொந்தக்காரர்களான தலித்துகள் இந்திய சமூகத்திற்கு வெளியே நிறுத்தப்பட்டது எப்படி? அவர்களுக்கு ஊர்க் குளம், குட்டைகள் மறுக்கப்பட்டது எப்படி? அவர்கள் உழுது பயிரிட்ட நிலங்கள் அவர்களிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டு அவர்கள் விவசாயக் கூலிகளாக மாற்றப்பட்டது எப்படி? தங்களைத் தாங்களே கீழ்மையாக நினைத்துக் கொண்டு, தங்களுக்குத் தாங்களே அந்நியர்களாக மாற்றப்பட்டது எப்படி?

இவை வானத்திலிருந்து திடீரென்று குதித்திருக்க முடியாது. இடையில் புகுந்து இவற்றை ஏற்படுத்திய வரலாற்று ரீதியான சமூக, பொருளாதார, அரசியல் காரணங்கள் எவை?

இவ்வாறு தொடர்ச்சியாக எழும் எண்ணற்ற கேள்விகளுக்கு பதில் தேடுகிற ஒவ்வொரு தலித்தின்

முன்னாலும் ஒரு பிரச்சினை பூதாசரமாக எழுகிறது. அதுதான் அடையாளச் சிக்கல்.

தலித் ஒருவன் தன்னை ஒரு இந்து என்று அடையாளப் படுத்திக் கொள்கிறான். அப்போது இந்துமத சாத்திரங்கள் சொல்கின்றன. “நீ பாதத்திலிருந்து பிறந்தவன். எனவே சண்டாளன். பஞ்சமன்.” உடனே அவன் இந்து மதத்திற்கே அந்நியனாகி விடுகிறான். இந்திய பூமி தனது சொந்த பூமி என்று நம்புகிறான். இந்தியா தனது தாய்நாடு என்று நம்புகிறான். அவனது தாய்நாடு அவன் தாகத்தைத் தீர்க்க தண்ணீர் தர மறுக்கிறது. 1955-இல் தீண்டாமைக் குற்றச்சட்டம் (Untouchability offences Act 1955) கொண்டு வரப்பட்ட பிறகும் கூட தலித்துகள் கொளுத்தப்படுவதையும், மரத்தில் கட்டி வைக்கப்பட்டு அடிக்கப்படுவதையும் காண்கிறான்.

நீதிபதி. வி. ஆர். கிருஷ்ணய்யர் Justice Inwards and Injustice in deeds for the Depressed Classes எனும் நூலில் எழுதுவதைப் படிக்கிறான்: “காவல் துறை, நீதித்துறை, அரசுத்துறை அதிகாரிகளின் சாதி வெறி, ஆதிக்க சாதிகளின் பொருளாதார பலத்துடன் சேர்கிறபோது சட்டம் பாராமுகமாக இருந்து விடுகிறது.” இப்போது அவன் தன் தாய்நாடான இந்திய மண்ணுக்கே அந்நியனாகி விடுகிறான்.

இவ்வித அடையாளச் சிக்கலில் சிக்கித் தவிக்கும் தலித்துகளின் நிலை அமெரிக்க நீக்ரோக்களின் நிலையை விட கேவலமானதாகும். ஒருமுறை கருப்பு

எழுத்தாளர் டபிள்யூ. இ. பி. துபுவா சொன்னார்: “இரண்டு ஆன்மா. இரண்டு சிந்தனை. முரண்படுகின்ற இரண்டு முயற்சிகள். தங்களுக்குள் போரிட்டுக் கொள்ளும் இரண்டு லட்சியங்கள். இவை கிழித்துப் போட்டு விடாமல் காப்பது பலமான கருப்பு உடல் மட்டுமே.”

அடையாளச் சிக்கலில் தவிக்கும் தலித் இப்போது அசலானவனாக விரும்புகிறான். தன்னைத்தானே வெறுத்துக் கொள்ளும் நிலையிலிருந்து மாறி, தன்னைத்தானே நேசித்துக் கொள்ள முடிவெடுக்கிறான். தனது அடையாளத்தைத் தானே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும் சுதந்திரம் தனக்கு இருப்பதை உணர்ந்து கொள்கிறான். இப்போது அவன் தன்னை அரசியல் ரீதியாக வரையறுத்துக் கொள்ளும் கட்டாயம் ஏற்படுகிறது.

இந்தியாவில் இந்து மதத்தினால் நிறுவப்பட்ட சமூக அமைப்பின் காலடிக்குக் கீழே நசங்கிக் கொண்டு ஒரு நிழலாக மண்ணில் விழுந்து கிடக்கிறது ஒரு தலித் இந்தியா. புதையுண்ட தலித்துகளின் இந்த வாழ்க்கையைத் தோண்டி எடுக்கிறபோது, மூலசக்தி கொண்ட ஒரு தலித் பண்பாடு தலை எடுக்கிறது.

வேறு யாருக்குமே இதுவரையிலும் சொந்தமாக இருந்திராத ஒன்று தனக்கு மட்டுமே சொந்தமாக இருப்பதை அவன் உணர்கிறான். அதுதான் தலித் அனுபவம்.

அவனது தலித் அனுபவம் அசிங்கமானது, அருவருப்பானது, நாவால் பேசக்கூடாதது, எழுத்தில்

வரக்கூடாதது என்று இதுவரையிலும் சொல்லப் பட்டவைகளைப்பற்றி இனி எந்த தலித்தும் கவலைப் படப்போவதில்லை.

“உங்களது கருப்புத் தோலை
உடலை மூடும் ஒரு அங்கியைப் போல்
அணியாதீர்கள்.

அதனை ஒரு போர்க் கொடியைப் போல்
உயர்த்திப் பிடியுங்கள்”

என்று குரல் கொடுக்கிறான் அமெரிக்க கருப்பு மகாகவிஞன் லாங்ஸ்டன் ஹ்யூக்ஸ். தனது தலித் அடைபாளத்தை பெருமைப் படுத்துவதில்தான் தனது மாற்றத்துக்கான விதை இருப்பதை தலித்துகள் இன்று உணர்ந்திருக்கிறார்கள்.

எனவேதான் இப்போது அவர்கள் தங்களது வேர்களைத் தேடுகிறார்கள். வரலாற்றைத் திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள். இந்தியாவின் மிக வேடிக்கையான வரலாற்று விநோதம் என்னவென்றால் இந்திய மண்ணின் பூர்வ குடிகளான தலித்துகளுக்கென்று ஒரு வரலாறு கிடையாது. மொஹெஞ்சதாரோவையும், ஹரப்பாவையும் சமைத்தவர்களுக்குச் சரித்திரம் கிடையாது.

டி.டி. கோசாம்பி எனும் வரலாற்று அறிஞரின் 'பண்டைய இந்தியாவின் பண்பாடும் நாகரிகமும்' (The Culture & Civilisation of Ancient India, Page-16) எனும் நூலின்படி தலித்துகளின் நாட்டுப் பாடல், கதை, புராணிகம், விடுகதை இவற்றில்தான் அவர்களது வரலாறு புதைந்திருக்கிறது. அவர்களது மதக்

குறியீடுகள் சிலவற்றில், இந்து மத மதிப்பீடுகளிலிருந்தும், சாதி முறைகளிலிருந்தும் விலகிய, தனித்துவமான குறியீடுகளும் உள்ளன.

இப்போது தலித்துகள் தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கையை ஒரு புதிய வெளிச்சத்தில் பார்க்கிறார்கள். இவற்றைத் தேடித் தொகுத்தும், வகுத்தும் தங்களுக்கான வரலாற்றையும், பண்பாட்டு அடையாளங்களையும் எழுப்ப முனைகிறார்கள்.

தங்களுக்கென்று தனி அடையாளம் கொண்ட இலக்கியம், கலை என்று தங்களது படைப்புச் சக்தியின் நெருப்பை ஊதிவிடுகிறார்கள். எழுத்தில் இதுவரை பதிவுபெறாத தங்களது குரல்களை இவர்கள் எந்தவித கூச்சமோ குற்ற உணர்ச்சியோ இன்றி பதிவு செய்ய முன்வருகிறார்கள். தலித்துகளைப் போலவே எண்ணற்ற துயரங்களுக்கு ஆட்பட்ட கருப்பு மகாகவிஞன் லாங்ஸ்டன் ஹ்யூக்ஸ் கருப்பு இலக்கிய அறிக்கை ஒன்றில் குறிப்பிடுகிறார்:

“புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த நீக்ரோ கலைஞர்களான நாங்கள் எங்களது தனிப்பட்ட கருப்புத்தோல் போர்த்திய பண்புகளை எந்தவித பயமோ, வெட்கமோ இன்றி வெளிப்படுத்த முனைகிறோம். நாங்கள் அழகானவர்கள் என்று எங்களுக்குத் தெரியும். அசிங்கமானவர்கள் என்றும் தெரியும். முரசுகள் சில நேரம் சிரிக்கின்றன. சில நேரம் அழுகின்றன. நாங்கள் எங்களுக்குத் தெரிந்த முறையில் எங்களுக்கான நாளை ய கோயில்களைக் கட்டுகிறோம்.”

தலித் வெளிப்பாடு, இதுவரை இலக்கியத்தில் எழுப்பப்படாத புதிய அரசியல் வினாக்களை எழுப்பியுள்ளது. மனதைத் தொந்தரவுக்குள்ளாக்காத இலக்கியம் படைத்து வந்தவர்கள் இன்று இதனால் கலவரப்பட நேர்ந்துள்ளது. தமிழில் சங்ககாலம் தொட்டு இன்றுவரை படைக்கப்பட்ட எல்லா இலக்கியங்களும் தலித் சிந்தனை வெளிச்சத்தில் ஒரு புதிய வாசிப்புக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன.

மராத்தி கவிதை ஒன்றில், வால்மீகி புதிய கேள்விக்கு ஆளாகிறான். 'ஏ வால்மீகி நீ வேடர் குலத்தில் பிறந்தவன். ஆதிவாசி. நீ உன் இனத்தைப் பற்றிக் கவிதை படைக்காமல், ஏன் ராஜகுமாரன் ராமனைப் பற்றிக் கவிதை எழுதினாய்?'

இத்தகைய விமர்சனப்பூர்வமான கேள்விகளால் மொழிக்குள் கட்டி எழுப்பப்பட்டிருக்கும் உயர்சாதி அரசியல் அம்பலப்படுத்தப்படுகிறது. இலக்கியத்தின் புனிதத்துவம் கீழ்த்தட்டு மக்களின் விடுதலைக்கு எதிராக எழுப்பப்பட்டிருப்பது சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. தலித்துக்களின் எதிர்மரபுக்கூறுகள் இலக்கியத் தூய்மை என்பதின் பெயரால் தவிர்க்கப்பட்டு வந்திருப்பது தெரியவருகிறது. நவீனத்துவத்தின் | ின்-நவீனத்துவத்தின் பெயராலும்கூட சாதி அமைப்புகளைக் கட்டிக் காக்கும் ஆசார சிந்தனைகளைப் புதுப்பிக்கும் பணி நடந்தேறுவதை தலித் விமர்சனம் எடுத்துரைக்கிறது.

இத்தகைய காலக்கட்டத்தில், தலித் சிந்தனையின் தாக்கத்தினால் படைக்கப்பட்ட இலக்கியப் படைப்பு

களைஇனம் காண்பதும், மொழிபெயர்த்துத் தொகுப்பதும், குறை நிறைகளை அலசுவதும் தமிழில் தேவையாகிறது.

தமிழில் எழுதப்பட்டு வரும் தலித் இலக்கியங்களை பிறமொழிகளில் எழுதப்பட்ட தலித் படைப்புகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டியும் இருக்கிறது. எந்தெந்த போக்குகளைக் கைக்கொள்வது, எந்தெந்த போக்குகளை விட்டுவிட வேண்டி இருக்கிறது என்பதை முடிவு செய்ய இவை தேவைப்படுகின்றன.

இத்தொகுப்பில் தலித் அல்லாதவர்களின் எழுத்துக்களையும் நான் தொகுத்திருக்கிறேன். டாக்டர் பி. ஆர். அம்பேத்கர் ஒருமுறை சொன்னார்: "இந்துக்கள் தங்களது சாதிவிஷம் கலந்த மூச்சுக் காற்றினால் மொத்த வாயுமண்டலத்தையும் அசுத்தப்படுத்தி விட்டனர். இந்த விஷக்காற்றைச் சுவாசித்த மற்ற மதத்தினரும் கொடிய சாதிநோய்க்கு ஆளாக வேண்டியதாகிவிட்டது." நாடார் கிருத்துவர்கள், வேளாள கிருத்துவர்கள், தலித் கிருத்துவர்கள் என்று கிருத்துவர்களுக்குள்ளும் சாதி விஷம் கலந்து விட்டது. இஸ்லாமியர்களுக்குள்ளும் உயர்சாதி தாழ்ந்த சாதி இல்லாமல் இல்லை. இதனால்தான் டானியல், இன்சுலாப் போன்றவர்கள் பிறப்பால் இந்துமத தலித்துகள் அல்ல என்ற போதிலும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றிருக்கிறார்கள். மராத்தி தலித் இலக்கியத்தின் முன்னோடி என்று கொண்டாடப்படும் மகாத்மா ஃபூலே பிறப்பால் ஒரு தலித் அல்ல. இதிருந்தே நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம், தலித் இலக்

கியம் என்பது குறுகிய சாதிவெறியைக் குறிக்கேள்ளா கக் கொண்டது அல்ல என்பதை.

ஆப்பிரிக்கர்களின் கருப்பு இலக்கியம் பற்றி ழான் பால் சார்த்தர் குறிப்பிடுகிறார்: “இது இனவெறியை எதிர்க்கும் இனவெறி.” இதே போன்றுதான் தலித் இலக்கியம் சாதி அடையாளம் குறித்து பேசுகிறது என்று சொன்னால் அதன் இறுதி நோக்கம் சாதி முறையை முழுமையாக ஒழிப்பதுதான். சாதியை ஒழிப்பதற்காக சாதி அடையாளம் பேசப்படுகிறது.

தலித் இலக்கியம் படைப்பதற்கு முன் வருபவர்கள் அனைவரும் ஒரே சிந்தனைப் பள்ளியைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல. தமிழைப் பொறுத்தமட்டிலும் பொதுவுடமைச் சிந்தனையினால் வார்த்தெடுக்கப் பட்டவர்கள் ஏராளம். திராவிடச் சிந்தனையினால் உருவாக்கப்பட்டவர்கள் அநேகம். இதனால்தான் தலித் இலக்கியம் படைப்பவர்களுக்குள் அடையாளப் பிரச்சினை என்பது இன்றைய முக்கிய பிரச்சினை ஆகிறது.

இப்பிரச்சினையின் பன்முகங்களைத் தரிசிக்க உங்கள் முன் படைக்கிறேன் அடிப்படையான வினாவை: “நான் யார்?”

—இந்திரன்

8, கார்ப்பரேஷன் காலனி, காண்பிக்கர் வத்திமகிளாடு ஆற்காடு சாலை, கையாடல் கிழக்கு 202-202-202-202 கோடம்பாக்கம், சென்னை-600024.

கு ஐ ர ா த் தி

பி—2

திட்டாஜல

28

குஜராத்தி மொழியில் 70களில்தான் தலித் அடையாளத்துடன் கூடிய இலக்கியம் உருவாகத் தொடங்கியது. இதற்கான பங்களிப்பைப் பல தலித் வெளியீடுகள் செய்தன.

1971-லிருந்து 1974 வரை ஒழுங்கற்ற இடைவெளிகளில் வெளிவந்த 'ஹீன்' எனும் இதழ் இதில் குறிப்பிடத் தகுந்தது. 1971இல் 'சிறுத்தை' என்ற வெளியீடு தலித் இலக்கியத்திற்கென்று தனியாக வெளியிடப்பட்டது. ராமேஸ் சந்திரபார்மர் கொண்டு வந்த இந்த வெளியீட்டைத் தொடர்த்து ஏராளமான தலித் இதழ்கள் வெளிவந்தன. ஆக்ரோஷ் (கோபம்), காலா குரஜ் (கருப்பு சூரியன்), கருட் (கருடன்), தலித் பந்து (தலித் சுற்றம்), நயா மார்க் (புதிய பாதை), திலா (திசை) என்று பல ஏடுகள் குஜராத்தி இலக்கியத்தின் எதிர்மரபு இலக்கிய அணியைக் கட்டின.

1981இல் இடஒதுக்கீட்டிற்கு எதிரான இயக்கங்கள் குஜராதத்தில் ஒங்கியபோது, தலித் இலக்கியம் அதன் முழுவீச்சுடன் அதனை எதிர் கொண்டது. சமூக ரீதியான பார்வையுடன் கூடிய இலக்கியங்கள் தோன்றுகிற போதெல்லாம் அவற்றை ஒடுக்க முனையும் மேல் சாதி இலக்கியவாதிகள் கலைத் தூய்மையின் பெயரால் அதனை ஒடுக்க முனைந்தனர். தலித் இலக்கியத்திற்கு இலக்கிய அந்தஸ்து கொடுக்க மறுத்தனர்.

வெறும் பிரச்சாரம் என்றும் கோஷம் சார்ந்தது என்றும் தலித் இலக்கியம் குறை கூறப்பட்டபோது நவீன இலக்கிய முயற்சிகளின் உள்ளீடற்ற தன்மையை குஜராத்தி தலித் இலக்கியவாதிகள் சுட்டிக்காட்டினார்கள். குஜராத்தி மொழியின் வார்த்தையையும், மொழியையும் அதற்குள் கட்டப்பட்டிருக்கும் சாதி அரசியலையும் சுட்டிக்காட்டினர் குஜராத்தி தலித் இலக்கியவாதிகள்.

நாளடைவில் பல தலித் இலக்கியவாதிகள் குஜராத்தி மொழியின் முக்கிய இலக்கிய வாதிகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டனர். ஜோசப் மக்வான், மோகன் பார்மர், ஹரீஷ் மங்களம், மங்கள் ரத்தோட், கிசான் சோசா என்று பல குஜராத்தி தலித் எழுத்தாளர்கள் அவர்களது இலக்கிய பங்களிப்புக்காகப் பாராட்டப் பெற்றனர்.

காந்தியத் தாக்கத்துடன் கூடிய முற்போக்கு இலக்கிய முயற்சிகளும், 60 களில் தோன்றி புரட்சிகர இலக்கிய மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்த 'ரே மத்' இயக்கமும் நாளடைவில் தேக்கநிலை அடைந்தபோது தலித் இலக்கியம் குஜராத்தி இலக்கிய உலகின் துயில் நீக்கும் ஒரு கருவியாக இயங்கிவருகிறது. ஏராளமான சுவீதைகள், புதினங்கள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் என்பவற்றுடன், தெரு நாடகங்களும் ஏராளமாகப் படைக்கப்படுகின்றன.

குஜராத்தி தலித் இலக்கியத்தின் முக்கிய பண்புக் கூறுகளாக கீழ்க்கண்டவற்றைக் கூறலாம்.

1. குஜராத்தி பேச்சு மொழியிலிருந்தும், நாட்டுப் பாடல்கள், நாட்டுப்புற நிகழ்கலை வடிவங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்தும் ஏராளமாகப் பெற்றிருக்கிறது குஜராத்தி தலித் இலக்கியம்.

2. மரபுரீதியான 'கஜல்', 'முக்கடக்' போன்ற வகைகளை தலித் இலக்கியம் புரட்சிகரமாக மாற்றி இருக்கிறது.
3. புராண இதிகாசங்களில் ஏகலைவனைப் போன்ற விளிம்புநிலை கதாபாத்திரங்களையும், இராவணன் போன்ற தீயோனாக சித்தரிக்கப்படும் கதாபாத்திரங்களையும் புதிய பார்வையோடு மறுவார்ப்பு செய்தது குஜராத்தி தலித் இலக்கியம். புத்தர் தனது சுதர்சன சக்கரத்தை ஆயுதமாக ஏந்துகிறார்.
4. தலித்துகளின் பொற்காலமாக மொகெஞ்ஞோதாரோ ஹரப்பா, பிம்பெட்கா போன்றவற்றின் காலத்தையும், அதனைச் சமைத்தவர்களாகத் தங்களையும் உயர்த்திப் பேசும் போக்கு.

மராத்தி தலித் இலக்கியத்தினால் உத்வேகம் பெற்று எழுந்த குஜராத்தி தலித் இலக்கியம் இன்று தனக்கென தனியானதொரு அடையாளம் கொண்டதாக மாறிவிட்டது. மராத்தி தலித் இலக்கியம், கன்னட தலித் இலக்கியம் ஆகியவற்றை விமர்சனப் பூர்வமான பார்வையில் பார்த்து அந்த இலக்கியங்கள் செய்த தவறுகளை குஜராத்தி தலித் இலக்கியம் தவிர்த்து வளர்ந்திருக்கிறது. இன்னமும் பல பரிமாணங்களுடன் வளர்ந்துவருகிறது.

ஜெயந்த் பார்மர்

தூக்குத் தண்டனை

ஓ மனுவே

ஒரு நாள் என் வீட்டின் முன்னுள்ள
வேப்ப மரத்தில்

உன்னை நிர்வாணமாகத் தூக்கிலிடுவேன்

ஓ மனுவே

உனது ரத்த நாளங்களைப்

பிளந்து திறப்பேன்

எங்கள் முதியவர்களின் ரத்தத்தை

எவ்வளவுக்குடித்திருக்கிறாய்

என்பதைப் பார்ப்பதற்காக!

ஒருநாள்

உனது தோலை நான் உரிப்பேன்

பிராமணர்களுக்கும், ஷத்திரியர்களுக்கும்,

வைசியர்களுக்கும் மீட்டும் சேவைசெய்யவே

நீ எழுதினாய்

சாமர்களின், பங்கிகளின், சந்தல்களின்

தலை எழுத்தை நீ எழுதினாய்—

அவர்களைக் கிராமத்திலிருந்து

விலக்கி வைப்பதற்காகவும்

உடைந்த பாத்திரங்களிலிருந்து

அவர்களை உண்ணச் செய்வதற்காகவும்

நீ எழுதினாய்.

எருமைக் கிடாவும்கூட
இங்கே ஒரு பண்டிதர்.

கங்கையின் புனிதநீரை
கழுதைகூட குடிக்கிறது

இருப்பினும் உனக்குத் தெரியும்
நான் இப்போது கற்றுக் கொண்டேன்.

பட்டத்தைப் போல மேலெழும்ப
சிங்கத்தைப் போல தாக்க
வார்த்தைகளை
ஆயுதமாகப் பயன்படுத்த.

ஒரு நாள்
நீ எனது தந்தையை
நிர்வாணமாக அடித்ததுபோல்
நான் உனது தோலை உரித்து
உனது கையில் கொடுப்பேன்.

□

யஷ்வந்த வகேசா

அடையாளம்

இங்கே

அவர்களுக்குத் தெரியும்

நான் யாரென்று.

ஆனால் ஒன்றும் தெரியாதது போல்

அவர்கள் கேட்கிறார்கள்

நீ யார்?

நான் அவர்களுக்குச் சொல்கிறேன்:

இந்தத் தலை சம்புகனுடையது,

இந்தக் கரங்கள் ஏகலைவனுடையது,

இந்த இதயம் கபீரினுடையது.

நான் ஜபாலி சத்யகம்

ஆனால் இந்தக் கால்கள்

இன்னமும் தீண்டத்தகாதவைதான்.

இன்று

நான் ஒரு மனிதன்

அது போதுமானது இல்லையா?

சரி, நீ யார்?

ப

ஜெயந்த் பார்மர்

நானும் மனிதன் தான்

முதுகில் ஒரு பாரையாய்
இந்த நாளைச் சமந்தபடி
அழுக்கும், குப்பையும் நிறைந்த சந்தில்
அலையும் நான்
ஒரு தனிமையான மனிதன்

நான் நடக்கையில்
அந்தி என்மீது கவிகிறது
இரவு பயமாய் இருக்கிறது

அழுக்கை அள்ளும் இந்தப் பாளை
எனது இன்னொரு முகம்
இந்த துடைப்பம்
எனது மூன்றாவது கால்

இருப்பினும்
நானும் உங்களைப் போலவே
ஒரு மனிதன்

என்னைப்போல் இரண்டு முகங்களும்
மூன்று கால்களையும் கொண்டவனை
மனிதனென்று அழைக்க முடியாதுதான்

இருப்பினும்
நானும் உங்களைப் போலவே
ஒரு மனிதன்.

தொகுப்பு: இந்திரன்

25

கோணிகளாலும் மூங்கில் சுவர்களாலும் கட்டப்பட்டு
பசியினாலும், நோயினாலும், வறுமையினாலும்
அலங்கரிக்கப்பட்டு

புழுக்களுக்காகத் துளைகள் உள்ள
இந்தக் குடிசையில்
நீங்கள் என்னை வைத்திருக்கிறீர்கள்

இந்தக் குடிசையில் என்னைத் தவிர
வேறு யார் நுழையமுடியும்?
அந்தி கவிகிறபோது
நான் இந்த உடைந்த கட்டிலில் விழுகிறேன்

இரவு முழுவதும்
வலியினால் முனகும் என்நிழலை
நான் வருடிக் கொடுக்கிறேன்

இந்த இருட்டைக் கிழித்துக்கொண்டு
நிச்சயமாக ஒருநாள்
ஒருவன் வருவான்
மேசையின்மீது கிடக்கும்
விளக்கை ஏற்றுவதற்காக.

□

தல்பத் செளலாண்

மாற்றம்

கிராமத்தின் மூலையில், அதன் நடுநாயகமான நடவடிக்கையிலிருந்து விலகி, ஒழுங்கற்று கட்டப்பட்ட சிறிய பத்துப் பன்னிரெண்டு மண் குடிசைகள். இதுதான் வங்கர்களின், சாமர்களின் காலனி. அது ஒரு இலைகூட அசையாத அமைதியான பிற்பகல் நேரம். அறுவடை நடந்து கொண்டிருக்கிறபடியால், உழவர்கள் அனைவரும் வயலில் இருந்தனர். காலனியின் வாசலில் ஒரு நாய் தேங்கிய தண்ணீரைச் சுற்றியிருந்த ஈரமண்ணை நக்கிக் கொண்டிருந்தது. அது தலையைச் சிலுப்பி, காதுகளை மடக்கி, முன் கால்களை நீட்டியது. திடீரென்று தன்னை நோக்கிக் கொண்டு, வாலை மெதுவாக ஆட்டி, வானத்தைப் பார்த்தது. குரைக்கவேண்டும் என்று ஆழமான உணர்வு ஏற்பட்ட போதிலும் அடக்கிக் கொண்டது. காலனிக்குள் நுழைந்து கோகலின் வீட்டு முன்பு நின்று, அடுத்த வீட்டிற்குச் சென்று, வாயிலிருந்து நாக்கு தொங்க ஓய்வாக மூச்சுவிட்டது.

கோகல் நீண்ட நாளாக நோயாக இருக்கிறான் குடிசைக்கு முன்னுள்ள கட்டிலில் மல்லாந்து படுத்து தூங்குகிறான். அவனது உடம்பு மெலிதான வாழ்க்கை நூலினால் கோர்த்துக் கட்டிய எலும்புகளின் ஆரம்போல இருந்தது. அவன் வேலைக்குப் போவதை அவனது நோய் தடுத்தது. அவனது பேரப்பிள்ளை நேனியோ அவனைப் பார்த்துக் கொள்வதற்காக வீட்டில் இருந்தான். அந்த காலனியிலிருந்த பிற வீடுகள் அனைத்தும் காலியாக இருந்தன.

தொகுப்பு: இந்திரன்

72

நேனியோவுக்கு வயது எட்டு. அவனது அழக்குச சட்டை அவனது இடுப்பைக்கூட எட்டாததாக இருந்தது. அவன் கைகள் மண்ணாகியிருந்தன. கண்கள் பளிச்சென்று பளபளத்தன. அவனது சின்ன கற்பனைகளைப் பற்றி விளையாட்டுகளைப் பற்றி அவன் கொண்டிருக்கும் ஆர்வம் அளவு கடந்தது.

சில தானியக் கதிர்களை அறுப்பதற்கு அவனது பெற்றோருக்கு அவன் ஒரு கை கொடுக்கலாம் தான். ஆனால் கோகலைப் பார்த்துக் கொள்வதற்காக அவன் பக்கத்தில் இருந்தாக வேண்டும். இப்போது அவன் சோளத்தட்டையில் செய்த பொம்மை வண்டியுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

கோகல் இருமினான். அவன் நெஞ்சு விம்மியது. அவன் உலர்ந்த வாய் ஒரு வாய் புகைக்காக ஏங்கியது. மிகுந்த கிரமப்பட்டு கட்டிலில் எழுந்து உட்கார்ந்தான். ஆனால் அவனால் படுத்த நிலையிலிருந்து எழுந்து உட்காற முடியவில்லை. அவன் ஒன்றுக்கிருக்க நினைத்தாலும் அடக்கிக் கொண்டான். ஆனால் கட்டாயம் புகைபிடிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தான். அவன் நேனியோவை அழைத்தான். “ஓ நேனியோ, எங்கடா போய்ட்ட”

பதில் கிடைக்காததால் குரல் உரத்து சத்தமிட்டது. “என்ன போக்கிரி, வீட்ல ஒரு நிமிஷம் தங்குறதில்ல. ஏய் நேனியோ, எங்குரல் கேக்கல உனக்கு?”

“என்ன பா? ஏன் என்னை கூப்பிட்டீங்க?” ஓடிவந்த படியே நேனியோ தாத்தாவிடம் கேட்டான்.

“இந்த ஹூக்காவை நிரப்பு, மாட்டுக் கொட்டகை யிலே வரட்டி இருக்கு அதைக் கொளுத்து.”

“சரி பா” நேனியோ ஹூக்காவை நிரப்புவதில் மும்முரமானான். குழாயிலிருந்த நீரை மாற்றினான். அடுப்புக் கரியை எடுத்தான். சாம்பலை எடுத்துவிட்டு,

மீண்டும் பொருத்தினான். சுவரிலிருந்து தொங்கிய புகையிலைப் பையிலிருந்து புகையிலையை எடுத்து ஒரு உருண்டையாகச் செய்தான். நெருப்புக்களையும் வரட்டியை எடுத்து, மாட்டுக் கொட்டகையிலிருந்து நெருப்புப் பற்றாத வரட்டிகளை அதன் மீது அடுக்கி, வேகமாக ஊதினான். ஹூக்காவில் புகையிலைப் பந்தைப் போட்டு, மூடியிட்டு, எரியும் வரட்டியின் தீக்கங்குகளால் அதை நிரப்பத் தொடங்கினான். இதைச் செய்தவுடன், இரண்டு வாய் புகையை இழுத்தான்—க்ளக், க்ளக் சத்தம் கேட்டு கோகல் கட்டிலிலிருந்து கத்தினான்.

“ஏய் நேனியோ, நீ என்ன செய்ற? ஹூக்கா பிடிக்கிறயா? போக்கிரி, இங்க வாடா, ஹூக்கா பிடிக்கிறதுக்கு பெரிய ஆளா நீ, ஏய், நான் சொல்றது கேக்கல?”

நேனியோ வேகமாக வந்து, ஹூக்காவைக் கொடுத்து விட்டு வண்டி பொம்மையுடன் விளையாடப் போய்விட்டான்.

திடீரென்று ஒரு கனமான குரல் காலனி வாசலிலிருந்து கேட்டது. “ஓ, யாராவது இருக்காணுங்களா இங்க?”

ஒரு நிமிட இடைவேளை. “பாழாப் போக. யாராவது இருக்கானுங்களா இங்க?”

நாய் எழுந்து வாசலுக்கு ஓடியது. பிறகு தடி சுழற்றலும், நாய்மீது அடிவிழும் சத்தமும் கேட்டது. வாய் நிறைய கெட்டவார்த்தைகளும், நாயின் வலி அலறலும் அதைத் தொடர்ந்த சிறு குரைப்பும் கேட்டது. கோகல் நாயைத் திரும்ப வருமாறு சத்தம் போட்டான். நாய் திரும்பி வந்தது. கோகலின் வீட்டு முன் நின்று தலையை ஆட்டியது.

“நேனியோ, நேனியோ, யார் வந்திருக்கிறார்கள் பார்?”

பதிலின்மையால், அவன் தன் பக்கம் திரும்பி ஹூக்கா பிடிக்கத் தொடங்கினான். உடம்பை அசைக்க முயன்

தொகுப்பு: இந்திரன்

தான். அதிகம் வலிப்பதாகத் தெரிந்தது. நேனியோ இன்னமும் தன் வண்டி பொம்மையுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

கோகலின் குடிசையை நோக்கி ஒரு மனித உருவம் மதுவின் போதையுடன் தள்ளாடி வரும் ஓசையுடன் தென்பட்டது. ரத்தச் சிவப்பாய் மாறிய கண்களின் வெளிப்பாட்டிற்கு கோகல் பழக்கமானவன்தான். “ஓ வாஜே சங்பா, வாங்க, வாங்க வணக்கம், எப்படி இருக்கீங்க?” கோகல் எந்த அளவுக்கு அடக்கமாகவும், பணிவாகவும் இருக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்கு இருந்தான். “என்ன ஆச்சரியம்! நீங்க எதுக்கு இங்க வந்தீங்க?”

வாஜேசங் நடுத்தர வயதுக்காரர். அவர் பெரும்பாலான நேரங்களில் குடிப்பவர். இப்போது அது கூடுதலாகி இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அவரது மொத்த உடம்பும் மதுவின் நிலையில் இருந்தது. அவரது ஆடைகள் அழகாகவும், கிழிந்தும் இருந்தன. தலையில் இருந்த தலைப்பாகையும் நல்ல நிலையில் இல்லை. அவர் கையில் பெரிதான பிரம்பு கைத்தடி இருந்தது

கோகல் கட்டிலில் இருப்பதைப் பார்த்து, வாஜே சங்கின் கண்கள் வியப்பால் விரிந்தன. அவர் கோகலின் வணக்கத்திற்கு பதில் சொல்லவில்லை. இடது கரத்தினால் கேவலப்படுத்துகிற ஒரு சைகையைச் செய்தார். “ஹோ, தோட்டி சகோதரனே...நீ என்ன செய்யறென்னு நெனைக்கிறே...கட்டிலில் உட்கார்ந்து கொண்டு எப்படி இருக்கிறே, ஏன் வந்தேன்னு கேட்டின்னு இருக்கியா? ரொம்ப புத்திசாலியில்ல நீ?”

கோகல் பயத்தில் வாஜேசங்கைப் பார்த்து வாய் பிளந்தான்.

“திருடனே, காது கேக்குதா? ஹூக்காவா பிடிக்கிற, என் கண்ணையே நம்ப முடியலையே... ஹை எதுக்காக என்னை மொறைக்கிற? என்னை முதல் முதல்லே இப்ப தான் பாக்கிறயா?”

கோகல் தன் சக்தி முழுவதையும் பயன்படுத்தி எழுந்திருக்க முயன்றான் முடியவில்லை. கையை நீட்டி அவரை பிடித்துக்கொண்டு ஹூக்காவை வைத்தான். சிறு நீர் கழிக்க வேண்டுமென்ற உணர்வு தாள முடியாததாகி விட்டது. சரணடைவதின் அறிகுறியாகக் கைகளைக் குவித்து பணிவாகச் சொன்னான். “நான் பல நாளாக நோயாயிருக்கிறேன் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. அதனால் தான் கட்டிலில் கிடக்கிறேன். நீங்கள் கருணை கொண்டவர். பா...நீங்கள் இதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.”

வாஜேசங்கின் கோபமான முகம் கனியவில்லை. “ஓ அப்படியா, என் தோட்டி சகோதரனே என்ன மாதிரியான ஜூரம் என் அன்பானவனே? உனக்கு மூன்று மகன்கள் இருப்பதால் என்னை ஏறி மேய்க்கலாம் என்று நினைக்கிறாயா? உனது முட்டாள் தனமான உளறலை என்னை நோக்கித் தொடங்கிவிட்டாயா?”

“தயவுசெய்து இல்லை பா. எனக்கு வந்த ஜூரத்தினால் தான்...”

கோகல் முடிக்கு முன்னர் வாஜேசங்கின் கைத்தடி காற்றில் சுழன்றது. அதன் பிறகு டமால், டமால்...ஒரு அடிக்குப் பின்னால் மற்றொன்றாக.

“வாங்கிக்கோ”

டமால், டமால்.

“ஓ, இல்லை, இல்லை.”

கோகலின் உடம்பில் கருப்பும், சிவப்புமாய் கோடுகள் போட்டது கைத்தடி. நேனியோ விளையாட்டிலிருந்து முரட்டுத்தனமாக விடுபட்டு, மௌனமாய் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். டமால். டமால்

கோகல் அடிஉதையை தடுக்க முற்பட்டு தோல்வியுற்று தரையில் விழுந்தபோது, வலியின் கதறலும் ஓய்ந்தது. கைத்தடி கட்டிலில் படும்வரை வாஜேசங்கின்

தொகுப்பு: இந்திரன்

கண்கள் இதைக் காண முடியாத அளவுக்கு மயங்கிக்
கிடந்தது. “தெவிடியா பையா, இப்போதான் வழிக்கு
வந்தாயா. நீ இருக்க வேண்டிய இடம் மண்ணுதான்.
இன்னுமா நாக்கை நீட்டற? உன்னை வழிக்குக் கொண்டு
வர ஒரு தடி தேவைப்படுகிறது”

“தூ”வாஜேசங் பழிவாங்கலை வாய்நிறைய திரட்டிய
எச்சிலாகக் காறித் துப்பினான். மொத்த குடிசையையும்
ஒரு பார்வை விட்டுவிட்டு வெளியே சென்றான், வெளி
யிலிருந்த நாய் தனது வாலை பின்னங்கால்களுக்கிடையே
பதுக்கிக் கொண்டு முன்பே நகர்ந்துவிட்டது.

சுயநினைவிழந்திருந்த கோகல் சிறிது நேரம் கழித்துக்
கண் விழித்தான். கண்ணீர் அவனது பார்வையை மறைத்
தது, அவன் மண்ணில் கிடந்தான்.

கண்ணீர் ஆற்றின் தூரக் கரையில் வேதாளம் போல
ஒரு முகம் எழுந்தது..... வாஜேசங்கினுடையது போன்ற
முகம். அவனது நினைவுகளின் புதைகுழியைப் பிராண்
டியது. ஆழம் காண முடியாத பள்ளத்தின் அடி ஆழத்
திலிருந்து அவனைக் கூப்பிடும் ஒரு குரல் கேட்டது.

“கோகல் சகோதரனே, கோகல் சகோதரனே...”
அது அவனிடம் சொன்னது. “கதவைத் திற. நான்
இங்கே இருட்டில் நிற்கிறேன்.”

அந்தக் குரல் கோகலுக்கு நன்கு பழக்கப்பட்ட ஒன்று.
அவனது மூளையின் மூடப்பட்ட அறைகளிலிருந்து
‘ச்சாப்பன்யா’ பஞ்சத்தின் பயங்கரமான இரவுகள்
வெளிப்பட்டன. “வாஜேசங்கின் அப்...பா” என்று அவர்
தனக்குள் முனகிக் கொண்டான்.

“கோகல் சகோதரனே, நான் மதுசங். நான் எல்லா
வற்றையும் முயற்சி செய்துவிட்டேன். எந்தப் பயனும்
இல்லை. எங்களது அதிர்ஷ்டம் மேலும் மோசமாகி
விட்டது சகோதரனே. மூன்று நாள் களாக நானும்,
வஜோவும், அவன் அம்மாவும் ஒரு கவளம்கூட சாப்பிட

வில்லை. மொத்த கிராமமும் வெறிச்சோடி கிடக்கிறது. எங்கும் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. அதனால்தான் உன்னிடம் வந்தேன்.”

கோகல் அந்த வேதாள குரலைத் தொடர்ந்து கேட்டான். பசி அதனை பலகீனப்படுத்தி இருந்தது.

“மதுபா, வாருங்கள். என்னிடம் கொடுப்பதற்கு ஏதுமில்லை. ஒரு தானிய மணியும் இல்லை. என்னிடம் கொஞ்சம் மாமிசக் கருவாடு இருக்கிறது. ஆனால் நீங்கள் அதை எடுத்துக் கொள்ள மாட்டீர்கள்.”

“சகோதரனே, நான் அதை எடுத்துக் கொள்கிறேன். ஒன்றுமில்லாததற்கு மாமிசக் கருவாடு மேலானது. பகவான் செத்த விலங்கின் மாமிசத்தை சாப்பிட வேண்டும் என்று விரும்பினால் அது அப்படியே ஆகட்டும். நான் பசியினால் சாக விரும்பவில்லை.”

நேனியோவின் பாட்டியின் கண்களிலிருந்து பாதி மறைத்தபடி, மதுசங்கின் குர்த்தா ஆடையில் மாமிசக் கருவாடுகளை நிரப்பினான். மதுசங்கின் சமையல் அறையில் மாமிசக் கருவாடு வெந்து கொண்டிருப்பதன் வாசனை அவனது மூக்கை நிறைத்தது.

“கோகல்பாய், நான் உயிருள்ளவரை உன்னை மறக்க மாட்டேன்.” ஏராளமான குரல்கள் அவனது உணர்வுகளை மழுங்கடித்தன: “வஜே, வஜேசங்...”

கோகல் தனது வாயில் தெரிந்த ரத்தத்தின் ருசியை துப்ப முயன்று வீணாயிற்று. இருமல் அவனை ஆட்கொண்டது. அவனது உடம்பை வருத்தி வலியில் அவன் மூழ்கினான். வஜேசங்கின் பாழடைந்த முகம் கண்ணில் தோன்ற சுயநினைவிழந்தான். அவனுக்கு உணர்வு வந்த போது, தண்ணீரின் சுவடுகூட அற்றுப்போய் அவனது உதடும், நாக்கும் உலர்ந்திருந்தது. திடீரென்று நேனியோ அங்கு எங்கோ இருப்பதை உணர்ந்தான்.

பி-3

தொகுப்பு: இந்திரன்

33

'நேனியோ, ஓ, நேனியோ! எனக்குக் கொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டு வா.'

எல்லாவற்றையும், வாயடைத்துப் போய் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நேனியோ கோகலின் பரிதாபமான குரலைக் கேட்டு திகைப்பிலிருந்து விடுபட்டான். என்ன நிகழ்ந்தது என்றே அவனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஏனெனில் அவன் முதன்முறையாக வலியையும், துன்பத்தையும் காண்கிறான். அவனது விளையாட்டு வண்டி மண்ணில் கிடந்தது. அவனது தாத்தாவின் குரல் அவனுக்குக் கேட்ட போதிலும் அவர் என்ன கேட்கிறார் என்று அவனுக்கு விளங்கவில்லை. வலி அவனது வார்த்தைகளை வெறும் முனகல்களாக நசுக்கி இருந்தது.

"தாத்தா, நான் அப்பாவைக் கூப்பிடுகிறேன்," என்று சொல்லிக் கொண்டே அறுவடை செய்து கொண்டிருந்த அவனது அப்பா இருந்த வயலை நோக்கி ஓடினான்.

அதனது குழிக்குத் திரும்பி இருந்த நாய் கவனமாக அடியெடுத்து வைத்து முன்வந்தது. கோகலை நோக்கி இரக்கம் கொண்ட பார்வையை வீசியது. பின்னங்கால் களின் இடையே வாலை பதுக்கிக் கொண்டு காற்றை முகரத் தொடங்கியது. □

சங்கர் பெயின்டர்

சமூகத் தொண்டர்கள்

ஒன்றரைக் கண் பன்றிகளே
ஏழைகளின், கீழ்மைப் படுத்தப்பட்டவர்களின்
சேவையில் தங்களைப் புதைத்துக் கொண்டவர்களே
உங்கள் தொழில் முன்னேற்றம்
வால் நட்சத்திரம் போன்றுள்ளதே.
பங்களாக்கள், வேலைக்காரர்கள், காரர்கள்...
அணிந்துகொள்ள வெல்வெட் கிரீடங்கள்.

'கட்சி விசுவாசம்' என்று சொல்லி
எங்கள் உரிமைகளின் குரல்வளைகளை
எத்தனை முறை
நெரித்துக் கொன்றிருக்கிறீர்கள்!

சபை நடக்கையில்
அக்கறையின்றி அரைத் தூக்கத்திலிருந்து விட்டு
எண்ணிக்கை விளையாட்டு நடக்கையில் மட்டும்
உங்கள் கைகளைத் தூக்க
நீங்கள் மறந்ததே இல்லை

உங்களது கோமாளித் துணைவர்கள்
எங்கள் துயரங்கள்மீது பேரம் பேசி
பசித்த ஓநாய்களைப் போல
எங்களைக் கிழித்து போட்டபோதும்
நாங்கள்
விசம்பலைக்கூட வெளியிட்டதில்லை

தொகுப்பு: இந்திரன்

33

உங்கள் நகரங்களில்

ஏமாற்றித் திரிந்தபடி

உங்களது கோமாளித்தனமான சேஷ்டைகளால்

எங்களை போதையேற்ற முயற்சித்தபடி

சீர்திருத்தவாதிகள் என்றும்

நசுக்கப்பட்டவர்களை முன்னேற்றுபவர்கள் என்றும்

மலிவான புகழைப் பெற்றீர்கள்

ஆனால்

நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்

எல்லாக் காலங்களிலும்

சிலரை நீங்கள் முட்டாள்களாக்கலாம்

எல்லோரையும்

சில காலம் நீங்கள் முட்டாள்களாக்கலாம்

ஆனால்

எல்லோரையும்

எல்லா காலங்களிலும்

உங்களால் முட்டாளாக்க முடியாது

எனது நற்பண்புகளின்

மிகச் சிறந்த மாதிரிகள்

இப்படித்தான் இருக்கின்றன.

நர்சிங் உஜாம்பா

வார்த்தைகள்

ஊனிதநேயம்

இலட்சியவாதம்

அன்பு

மதம்

கற்பனைப் பெயர்களோடு கூடிய

காலியான வண்டிகள்

எனது ஆணுறுப்பைப் போன்ற

அழகிய வார்த்தைகளை நசுக்குகின்றன

எல்லா சாலைகளும் இரத்தத்தால் சிவக்கின்றனவா?

மொழி என்றறியப்பட்ட விபச்சாரி

கல்வி நிறுவன விபசார விடுதிகளின் வாயில்களில்

ஆண்டாண்டு காலமாக நிற்குகொண்டு

கடந்து செல்லும் அலிகளை

கோபமாக நோக்கிக் கொண்டிருக்கும்,

மொழியின் ஜட்டி நைந்து கிழிந்து போயிற்று.

நசுக்கப்பட்டு இரத்தம் கசியும்

எனது ஆணுறுப்பைப் போன்ற ஒரு வார்த்தை

தெருவில் வீசியெறியப்பட்டுள்ளது

இரவும், பகலும், நாள் முழுவதும்.

தொகுப்பு: இந்திரன்

மங்கள் ரத்தோட்

தாகம் தீர்த்தவர்

ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து இருபத்தி ஏழாம் ஆண்டு
மார்ச்சு மாதம் இருபதாம் நாள்
அவதார் ஏரியின் நீரை
குவிக்கப்பட்ட உனது கரங்களிலிருந்து
ஆழமாக நீ உறிஞ்சிக் குடித்தபோது
நாங்கள் தெரிந்து கொண்டோம்

ஒற்றுமையாக இருந்தால்
நமது மனித உரிமைகளை
நாம் மீட்டெடுக்க முடியுமென்று

இந்த உலகம் நமதாக இருக்கையில்
இந்த ஏரி மட்டும்
எப்படி நமதாக இல்லாமல் இருக்க முடியும்?

நமது ஏரியிலிருந்து
நாம் ஏன் விரட்டப் பட்டோம்?
இதுகுறித்து நாம் வியந்து கொண்டிருந்தபோது
நமது கண்கள்
திடீரென்று திறந்து கொண்டன.

நாய்களுக்கும், பூனைகளுக்கும், கால்நடைகளுக்கும்
ஏன் பன்றிகளுக்கும் கூட
திறந்து விடப்பட்ட ஏரி
மனிதனைப் போலவே ஒவ்வொரு பண்பிலும்
தென்படும் மனித ஜென்மங்களுக்கு மூடப்பட்டது.

தம்மை முதன் முதலாகப் பிரித்தது யாரென்று
நமக்குத் தெரியாது,

மனிதனிடமிருந்து மனிதனைப் பிரிக்கும்
சுவரை எழுப்பியவன் யார்?

குவிக்கப்பட்ட உனது கரங்களிலிருந்து
அவதார் ஏரியின் நீரை நீ உறிஞ்சிக் குடித்தபோது
அந்த சுவர் இடிந்து வீழ்ந்தது.

அணையினால் தடுக்கப்பட்ட வெள்ளம் போல
மொத்த சாதியும் மனிதகுல ஆற்றில் கலக்க
வெளியே திரண்டது,
ஒரு புதிய சகாப்தம் பிறந்தது.

ஓ, பாபா சாகெப்
நீ குடித்த முதல் நீர்
எங்களது ஆண்டாண்டுகால தாகத்தைத் தணித்தது.
வாழ்க்கையின் சுவையை
நாங்கள் கற்றுக் கொண்டோம்.

எங்களால் உன்னை என்றும்
மறக்கவியலாது
ஏனெனில்
நாங்கள் மேலேறும்
ஒவ்வொரு காலடித்தடத்திலும்
உனது நினைவு ரீங்கார மிடுகிறது
ஓ, பாபா சாகெப்.

ராஜ் சோலங்கி

தனிமொழி

நீ என் முகத்துக்கு நேராகச் சொல்லலாம்
நான் ஒரு தோட்டி என்று

நான் உன்னிடம் கோபம் கொள்ள மாட்டேன்
ஏனெனில் நான் நன்கு அறிவேன்
வார்த்தைகள் எவ்வளவு காலியானவை என்று.

நான் உன்மேல் பரிதாபப் படவே செய்வேன்—

கற்சுவரில் தலையை மோதிக்கொள்ளும்
எருமையைப் பார்த்து பரிதாபப்படுவது போல்

ஒரு பகல் வெளிச்சம் போல
மிகத் தெளிவாக இருக்கிறது
—உனது மனமெனும் தோட்டத்தில்
நீ வளர்ந்திருக்கும் வெறுப்பின் முட்செடிகளை
கால வெள்ளம் அடித்துச் சென்றுவிடும் என்பது.

ஆனால் கணக்குப் பார்க்கும் நாளில்
வெறுப்பு, அநீதி, சுரண்டல்
அனைத்தும் இந்த பூமியின் முகத்திலிருந்து
துடைக்கப்பட்டு விடும்போது
நீயும் கூட போய்விட நேரிடும்.

அதுதான் என்னைத் துன்புறுத்துகிறது.

□

கே. எம். ஷெரிஃப் - ஹரிஷ் மங்களம்

ஒரு உரையாடல்

○ கே. எம். ஷெரிஃப் : தலித் இலக்கியம் என்பது தலித்துகளைப் பற்றிய இலக்கியம் என்று நீங்கள் வரையறுத்து இருக்கிறீர்கள். தலித்துகள், அல்லாத ஆதரவாளர்கள் அல்லது. 'சக பயணிகள்' ஆகியோரால் எழுதப்பட்ட இலக்கியத்தின் ஒரு முக்கியமான பகுதியையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வதால் இது நியாயமான ஒரு வரையறையாகத் தெரிகிறது. இதை விளக்க முடியுமா?

□ ஹரிஷ் மங்களம் : ஆம், தலித்துகளைப் பற்றி எழுதப்பட்ட இலக்கியம் தலித் இலக்கியம். ஆனால் தலித்சாதியைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களின் இலக்கியம் மட்டும்தான் அனுபவத்தின் நம்பகத்தன்மையையும், உண்மையின் வளையத்தையும் கொண்டிருக்கிறது. குஜராத்தியில் ஒரு பழமொழி உண்டு: "செருப்பை அணிந்து கொண்டிருப்பவனுக்குத்தான் அது எங்கே கடிக்கிறதென்று தெரியும்." இது குஜராத்தி தலித் இலக்கியத்தைப் பொறுத்த மட்டில் உண்மை. தலித் அல்லாதவர்களின் இலக்கியம் தலித்துகளின் மீது எவ்வளவு இரக்கம் கொண்டிருந்தாலும் அவை உள்ளீடற்ற ஒரு வளையத்தைக் கொண்டுள்ளன. சக பயணிகள் என்றைக்கும் சக பயணிகளே.

○ நீங்கள் மேலும் சொன்னீர்கள்: "குஜராத்தி ஜைன இலக்கியம். குஜராத்தி பார்சி இலக்கியம் என்று

தொகுப்பு: இந்திரன்

இருக்கும்போது, ஏன் குஜராத்தி தலித் இலக்கியம் இருக்கக் கூடாது?" இது ஒரு எதிர்மறையான எதிர்வினையாக எனக்குத் தோன்றுகிறது தலித் இலக்கியம் ஒன்று இருப்பதற்கு தனியான நேர்மறையான காரணம் சொல்ல முடியுமா? புதையுண்ட அடையாளத்தை வலியுறுத்தும் ஒரு போக்கா இது?

□ நான் உங்களைக் கேட்க விரும்புகிறேன்: தலித் இலக்கியம் பற்றி எழுப்பப்படும் கூச்சல் குழப்பம் என்றைக்காவது ஜைன இலக்கியம் பற்றியோ, பார்சி இலக்கியம் பற்றியோ எழுப்பப்பட்டனவா? இல்லை என்பது வெளிப்படை. கூட்டாக இசைந்து எழுப்பப்படும் இந்த எதிர்ப்பு குறித்து எங்களுக்குச் சந்தேகங்கள் எழுவது நியாயமானதுதான். இந்த சந்தேகங்கள் ஒரு திகம்பர உண்மையைக் காட்டுகின்றன என்று நீங்கள் எடுத்துக் கொள்வீர்கள் என்றால், நீங்கள் எதை "எதிர்மறை எதிர்வினை" என்று குறிப்பிடுகிறீர்களோ அதுகூட இத்தகைய உண்மையைக் காட்டுவதுதான். எங்களுக்கு இது எதிர்மறை எதிர்வினை அல்ல; நேர்மறையான ஒன்றுதான். உங்களது பதிவை ஒரு எதிர் வினை என்று யாரேனும் எடுத்துக் கொள்வார்களென்றால் அது ஒரு பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது என்று இயல்பாக எடுத்துக் கொள்வீர்கள். ஆண்டாண்டு காலமாக அழுத்தி வைக்கப்பட்ட தலித்துகளின் தன்மானத்தை அடித்துப் பேசுவதாகும் இது. தலித் இலக்கியத்தோடு போட்டியிடுவதைவிட அதை சவுக்கால் அடிப்பது எளிதானதாக இருக்கிறது என்பது உண்மையாகிறது

○ தலித்துகள், மற்றும் பிற மறுக்கப்பட்ட சமூகங்களின் சமூக—பண்பாட்டு அடையாளங்களைச் சரியான பார்வைக்குக் கொண்டு வர முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கங்கள் (குறிப்பாக மார்க்சிய சிந்தனை

உள்ளவை) தவறி விட்டதினால்தான் தலித் இலக்கியம் பிறந்தது என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?

□ குஜராத்தி, மராத்தி தலித் இலக்கியங்களைப் பொறுத்த மட்டிலும் இது உண்மை என்று நான் நினைக்கவில்லை. தலித் எழுத்தாளர்கள் உயர்த்திப் பிடிக்கும் அடிப்படை மனித மதிப்பீடுகளைத்தான் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கங்களும் உயர்த்திப் பிடிக்கின்றன. குஜராத்தி தலித் இலக்கியம் மகாத்மா ஜ்யோதிபா ஸ்பூலே, டாக்டர் பாபா சாகெப் அம்பேத்கர் ஆகியோரது சிந்தனைகளினால் ஆழமாக பாதிக்கப்பட்ட சமூக— இலக்கிய இயக்கமாகும். இது அவர்கள் நடத்திய வெகுஜன இயக்கங்களுக்குக் கடன் பட்டுள்ளது. 'விதித' எனும் எனது கட்டுரைத் தொகுப்பில் நான் எழுதினேன். "தாழ்த்தப்பட்டிருக்கிற, வாழ்தலுக்கான போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிற மனிதகுல பகுதியின் நாடித்துடிப்புகளை வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்த முயல்கிற எந்த இலக்கியப் படைப்பும், அதன் பரந்துபட்ட அர்த்தத்தில், தலித் இலக்கியமே."

○ மராத்தி தலித் இலக்கியம் இலக்கிய உலகில் ஏற்படுத்திய பாதிப்பை குஜராத்தி தலித் இலக்கியம் செய்ய இயலவில்லை. சொல்லப்போனால் பெரும்பாலான குஜராத்தி தலித் இலக்கியம் மராத்தி தலித் இலக்கியத்தின் தாக்கத்தைக் காட்டுகிறது. இது ஏன் நடந்ததென்று சொல்ல முடியுமா?

□ தலித் இலக்கியம் இப்போது குஜராத்தியிலும் கூட சக்தி வாய்ந்த தாக்கம் தருவதாக மாறி வருகிறது. மராத்தி தலித் இலக்கியம் இந்திய விடுதலைக்கு முன்பே தொடங்கிவிட்டது. இந்த வகையில் அது குஜராத்தி தலித் இலக்கியத்திற்கு முன்னர் தோன்றி விட்டது. வேறொரு விதத்தில் குஜராத்தி தலித் இலக்

தொகுப்பு: இந்திரன்

43

கியம் 1981இல் இட ஒதுக்கீட்டு எதிர்ப்பு இயக்கியத் தினால்தான் வேகம் கொண்டது. மராத்தி தலித் இலக்கியத்தோடான அதனது தொடர்பு உணர்வு பூர்வமான காரணிதானே தவிர வேறு விதமான தாக்கம் இல்லை. இன்னொரு விஷயம், மிகக்குறைவான மராத்தி தலித் இலக்கியம்தான் குஜராத்தி மொழியில் கிடைக்கிறது. குஜராத்தி தலித் எழுத்தாளர்களுக்கு மராத்தி தலித் எழுத்துடன் மிகக் குறைவான தொடர்புதான் உண்டு. பாதிப்பு, போலச் செய்தல் போன்றவை, குறித்த பேச்சே இதில் கிடையாது.

- மங்கள் ரத்தோட் ஒருமுறை குறிப்பிட்டார்: நிறைய தலித் இலக்கியத்தில் “சூழ்நிலை இருக்கிறது ஆனால் உணர்வெழுச்சி இல்லை”. பெரும்பாலான குஜராத்தி தலித் இலக்கியத்தில் இந்த நிலை இல்லை என்றாலும் இதில் ஓரளவு உண்மை இருப்பதாக நீங்கள் நினைக்கவில்லையா—குறிப்பாக கல்வி சார்ந்த பண்பாட்டின் ஆடம்பரமான, உள்ளீடற்ற தன்மையை எதிர்க்கிற ஒரு அணிச்சைச் செயலாக இருக்கிறது.
- படைப்புகளைச் செய்யும் கவிஞர்கள் எழுத்தாளர்களை பொறுத்தமட்டிலும் உணர்வெழுச்சியை (inspiration)க் காட்டிலும் வியர்வை பெருக்குதலை (perspiration) குறித்து அதிக அக்கறை கொள்கின்றனர். மனித மதிப்பீடுகளை உயர்த்திப் பிடிப்பதில் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவத்தினால் அது ஒரு அலங்காரப் பொருளாகவோ, நுகர் பொருளாகவோ இருக்க இயலாது. தலித் இலக்கியம், ‘லலித்’ இலக்கியமாக இருக்க முடியாது. பொழுதுபோக்குக்கான இலக்கியமாகவும் இருக்க முடியாது.
- இலட்சிய பிடிப்புள்ள இலக்கியத்தைப் படைப்பவர்கள் என்ற விதத்தில் தலித் எழுத்தாளர்கள் சமூக,

அரசியல், நடவடிக்கைகளில் அதிகமாக ஈடுபட வேண்டும். இது சம்பந்தமாக குஜராத்தி தலித் எழுத்தாளர்களின் பங்கு எந்த அளவுக்கு முக்கியமானது.

- 'கண்ணாடி பொய் சொல்வதில்லை' என்ற பழமொழியை குஜராத்தி தலித் எழுத்தாளர்கள் வீணான பாசாங்கான, ஒப்பனைத் தனமான சமூகத்தை விசுவாசமாய் பிரதிபலித்துக் காட்டுவதின் மூலமாக மெய்ப்பித்தார்கள். அவர்கள் இயல்பாகவே சமூக, அரசியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுபவர்கள். சாதியின் மரணப்பிடி இன்னமும் உடைக்கப்பட வேண்டியதாக இருக்கிற, இட ஒதுக்கீட்டிற்கு எதிரான போராட்டத்தின் தொட்டிலில் தலித் எழுத்தாளர்களின் குரல் அஞ்சாமையுடன், தடை செய்ய முடியாததாக ஒலித்தது. 1981-ல் இட ஒதுக்கீட்டு எதிர்ப்பு போராட்டத்தை முறியடித்ததில் தலித் எழுத்தாளர்களின் பங்கு குறிப்பிடத்தகுந்தது. அதுவே ஒருவேளை அவர்களது மிகப் பெரும் வெற்றியாக இருக்கலாம். இருபத்தைந்து ஆண்டுக் கால குஜராத்தி தலித் இலக்கியத்தின் குறைகளாக, தோல்விகளாக இருப்பவை எவை என்று நினைக்கிறீர்கள்?

- என்னால் பார்க்க முடிந்த அளவுக்கு விவாதிக்கக் கூடிய அளவுக்கு எழுத்தாளர்களுக்குள் சிந்தனையில் உறுதிப்பாடும், ஒற்றுமையும் இருக்குமெனில் மனிதனை நடுநாயகமாகக் கொண்டிருக்கும் அவர்களது இலக்கியத்தால் சமூகத்தில் மிகப்பெரிய தாக்கங்களை உண்டாக்க முடியும்.

- தலித் இலக்கியம் என்பது தற்காலிகமான ஒன்றா? குறுகிய காலத்தில் அது 'பிரதான இலக்கிய ஓட்டத்தில்' கலந்து விடுமா? அல்லது அது பிரதான இலக்கிய ஓட்டத்துடன் (இன்றைக்கு இருப்பது போன்ற)

தொகுப்பு: இந்திரன்

இலக்கிய ரீதியான ஒரு உறவினை வரப்போகும் நீண்ட நாட்களுக்கு வைத்திருக்குமா?

- சமூகங்களின் ஜனநாயகப் பண்பாட்டைப் பார்க்கும் போது தலித் இலக்கியம் என்பது ஒரு நிலையான அம்சமாக மாறுகிறதென்று நான் நினைக்கிறேன். அது குறிப்பிடத் தகுந்த ஒருசக்தியாக இருக்குமெனில் அது விரைவில் பிரதான இலக்கியப் போக்குடன் கலந்துவிடும் அல்லது பிற இலக்கியப் போக்குகள் இதில் கலந்துவிடும்.
- குஜராத்தி தலித் எழுத்தாளர்கள் சிலர் கூடி, 1990-ல் 'பகுஜன் சாகித்ய சங்குல்' என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தியதும், பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயப் பிரிவுகளையும் சேர்ந்த ஒரு கூட்டத்தை குறிக்கும் 'பகுஜன்' என்ற பரந்துபட்ட ஒரு சொல்லை, 'தலித்' என்ற சொல்லுக்கு பதிலாகப் பயன்படுத்துவது என்று முடிவெடுக்கப்பட்டதும் சரியான திசையிலான நகர்தல் என்று நினைக்கிறீர்களா? இது நாட்டின் உள்ளீடாக இருக்கிற சமூக சக்திகளின் பிரிவுகளைக் காட்டுகிறது என்று நினைக்கிறீர்களா? அல்லது இது முதிர்வதற்கு முன்னரே, உள்ளாக்குள்ளான பலகீனங்களோடு கூடிய பழைய கூட்டணிகளின் மறு ஒலிபரப்புதான் என்று நினைக்கிறீர்களா?
- 'பகுஜன் சாகித்ய சம்மேளனம்' அமைவதற்கு எந்த குறிப்பிட்ட பிரச்சினையும் காரணமென்று சொல்ல முடியாது. 'தலித்' என்ற சொல் பரந்த அர்த்தமும், முக்கியத்துவமும் கொண்டது. தலித் இலக்கியம் என்றைக்கும் குறுகிய இனவாதமல்ல. அது எல்லா விதமான 'சங்குல்'களையும் கவனித்துக் கொள்ளும். அத்தகைய அமைப்பு பல வண்ணங்கள் கொண்ட

கூட்டமாக இருக்கும் என்பதுடன் உண்மையான தலித் இலக்கியத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாக இருக்காது. நாடு முழுவதும் உள்ள சமூக சக்திகளின் மகரந்தச் சேர்க்கையை ஏற்படுத்தும் சக்தி தலித் இலக்கியத்திற்குள் முன்னரே இருக்கிறது அதை மேலும் ஆழப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அத்தகைய முயற்சி, நீங்கள் சொன்னபடி பழைய கூட்டணிகளை மீண்டும் கொண்டு வருவதாகவே இருக்கும்.

○ நாட்டின் அறிவார்த்தமான நிலைமையைச் சூழ்ந்து கொண்டுள்ள அறிவுப்பரவலுக்கு எதிரான, பாசிச போக்கை எதிர்கொள்ளும் ஆற்றல் மிக்க ஒரு சக்தி யாக நாட்டின் மதச்சார்பின்மை, மார்க்சியம், தலித் தியம், சூழலியம், பெண்ணியம் ஆகியவற்றின் ஒன்றிணைப்பு நிகழும் என்று நீங்கள் முன்கூட்டிச் சொல்ல முடியுமா?

□ ஆம். அது நிச்சயம் நடக்கக் கூடியதுதான். தலித் இலக்கியத்தின் தொடக்கத்திலிருந்தே இந்த சக்திகள் அனைத்துடனும் நேரிடையாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ தொடர்பு கொண்டுதான் உள்ளன. சமூகப் புரட்சியின் முக்கிய பகுதிகள், மதச்சார்பின்மை, மார்க்சியம், தலித்தியம், சூழலியம், பெண்ணியம் ஆகியவை ஆகும்.

○ குஜராத்தி தலித் இலக்கியத்தில் பெண் எழுத்தாளர்களே இல்லையே. மரபு ரீதியான மதிப்பீடுகளைத் தூக்கி எறிய நினைக்கும் ஒரு இயக்கத்திற்கு இது மிக முக்கியமான குறையாகத் தெரிகிறது. இது ஏன் நிகழ்ந்தது என்று நீங்கள் சொல்ல முடியுமா? தலித் இயக்கத்திற்குள் ஒரு பெரும் பெண்ணிய இயக்கமும் தோன்றும் என்பது இதன் அர்த்தமா?

□ குஜராத்தி தலித் இலக்கியத்தில் பெண் எழுத்தாளர்களே பெரும்பாலும் இல்லை என்பது உண்மையே.

தொகுப்பு: இந்திரன்

ஒரு வேளை உஷா மஜ்வானாவை மட்டும் குறிப்பிடலாமே தவிர வேறு யாரும் இல்லை. இதற்கான காரணத்தைத் தொலைவில் தேட வேண்டியது இல்லை. குஜராத்தி தலித் எழுத்தாளர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் வடக்கு குஜராத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இப்பகுதி சாதி வெறிக்கு பெயர் போனது. இங்கு சமூக பொருளாதார பிற்போக்குத் தனத்தை அழிக்கவும், அதனை விட்டு வெளியேறவும் கல்வி அறிவு பெறவேண்டும் எனும் முனைப்பு உள்ளது. தலித் சமூகத்தின் ஆண்கள் தாங்கள் புதிதாக பெற்ற கல்வியை தீண்டாமையையும், சாதியையும் அழிப்பதற்கு மிக நன்றாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். அவர்கள் தான் நாம் அறிந்த குஜராத்தி தலித் இலக்கியத்தை உருவாக்கினர். பெண்கள் இதில் அந்த அளவுக்கு அதிர்ஷ்டமுள்ளவர்கள் அல்ல. அவர்கள் சம்பிரதாயமான இந்துமதத்தின் பாழாய்ப்போன மரபிலும், பழக்க வழக்கங்களிலும் உழல்கின்றனர். இளம் வயதில் திருமணம், வீட்டை விட்டு வெளியே செல்ல தடை போன்றவை இன்னமும் பரவலாக பழக்கத்தில் உள்ளன. உடனேயோ அல்லது சற்று பொறுத்தோ, தலித்துகளிடையே பெண்ணிய இயக்கமொன்று தோன்றும். அதற்கான வளர்ச்சி சூடு பிடிக்கிறபோது முதல் தலித் பெண் கவிஞர்கள் வட குஜராத்திலிருந்து தேர்ந்துவார்கள்.

- குஜராத்தி தலித் எழுத்தாளர்களில் பலர் பொதுவாக கவிதை, புனைகதை, கட்டுரை, நாடகம் என்று பலவகை வடிவங்களிலும் ஈடுபடுகிறார்கள். இதனால் பலவகை கலைகளை தெரிந்தவர்களாக இருந்தாலும் எதிலுமே மேதமை கொண்டவர்களாக இல்லாமல் போய் விடுகிறார்கள் என்று கருதுகிறீர்களா?
- இது அவர்களது சகலகலா விற்பனைத் தன்மையைக் காட்டுகிறது என்று நினைக்கிறேன். இலக்கிய உலகில்

இத்தகைய சகலகலா விற்பன்னர்கள் நிறைய
தோன்றுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

○ ஒரு எழுத்தாளர் என்ற முறையில் உங்கள் மீதான
முக்கிய பாதிப்புகள் எவை? தலித் இலக்கியத்தின்
சமூக, அரசியல் போராட்டங்களில் நீங்கள் தீவிரமாய்
பங்கெடுத்தீர்கள் என்று தெரிகிறது. இது உங்களது
படைப்புகளில், உங்கள் சமகால கல்வி நிறுவன
கவிஞர்களின் படைப்புகளில் காணப்படாத ஒரு
தனி ஆற்றலை ஊட்டி இருக்கிறது என்று நினைக்கி
றீர்களா?

□ நான் குஜராத்தின் வடபகுதியிலுள்ள சிறிய பெயர்
தெரியாத ஒரு கிராமத்தில், மோசமான சமூக அமைப்
பினால் கறைபடுத்தப்பட்ட, சமூக ரீதியாக, பொரு
ளாதார ரீதியாக, அரசியல் ரீதியாக பிற்பட்ட
ஒரு இந்துவாகப் பிறந்ததால்தான் என் மீதான
முக்கிய பாதிப்பு. அப்பாவி தொழிலாளர்களின்
மீது நிகழ்த்தப்பட்ட மோசமான கொடுமைகள்
இன்னமும் எனது நினைவில் பசுமையாக உள்ளன.
படிப்பறிவில்லாத எனது தந்தையையும், அநீதிக்கு
அவர் ஒத்துப் போகாததையும் நான் நினைத்துப்
பார்க்கிறேன். அவரது உறுதியும், விடாமுயற்சியும்
குறிப்பிடத் தகுந்தவை. ஜெதாபாய் (அவரது பெயர்
இதுதான்) உழைப்பவர்களைச் சுரண்டுவதில் விவ
சாயிகள் என்றும் பின்தங்கியவர்கள் அல்ல என்று
அவர் உணர்ந்திருந்தார். அவர் அவரது வீட்டிலிருக்
கும் எவரையும் வயலுக்கு அனுப்பியதில்லை. எனது
இளமைக்காலத்தில் வறுமை எனக்கு முன்னால் நீண்டு
கிடந்தது. அதன் பல்வேறு செயல்கள் நான் கட்டுப்
படுத்த முடியாமல் என்னை அழச் செய்திருக்கிறது.
நான் இப்போது எழுதுகிறபோது இவை அனைத்தும்
காகிதத்தின் மீது கொட்டுகின்றன. இதன் பிறகு இட

தொகுப்பு: இந்திரன்

49

ஒதுக்கீட்டிற்கு எதிரான இயக்கம் பல அனுபவங்களை எனக்குக் கொண்டு வந்தது

சுறுசுறுப்பான நாட்கள் வந்தன, 'தலித் அதிகார மஞ்ச்', 'சங்கர்ஷ் சாகித்ய சங்' "அகில இந்திய பாங்க் ஆஃப் இந்தியாவின் தாழ்த்தப்பட்டோர் கூட்டமைப்பு' ஆகியவற்றுடன் நான் தொடர்பு கொண்டேன். 'இலக்கிய படிப்பு சங்கம்', 'சரஸ்வதி சேவா சமாஜ் அறக்கட்டளை', 'காவ்ய கோஷ்டி' ஆகியவையும் வந்தன. நான் மோகன் பார்மருடன் இணைந்து 'அக்ஷே' எனும் இதழைத் தொகுத்தேன். எப்போதும் சுறுசுறுப்பாக இருந்ததில் எனது ஆர்வம் அளவு கடந்ததாக இருந்தது. அனைத்தும் ஆற்றல் மிகுந்ததாக இருந்தது. நீங்கள் கூறியபடி எனது சில சமகால கவிஞர்கள் கல்வி நிறுவனம், சார்ந்தவர்களாக இருந்தனர். ஆனால் எனது பெரும்பாலான நண்பர்களும் சமகால எழுத்தாளர்களும்—தல்பத் செளஹான், ராஜீ சோலங்கி, ஜே.கே. பரோட். அஸ்லின் தேசாவ், சஹில் பார்மர், கர்தம் பட் என்று சிலரைக் குறிப்பிடலாம்—எப்போதும் சுறுசுறுப்பாக இருப்பதினால் அவர்களது எழுத்துக்கள் அசலான ஆற்றல் கொண்டவையாக உள்ளன.

- உங்களது அரசாங்க வேலை உங்களது படைப்புத் தொழிலுக்கு தடையாக இருப்பதாக எப்போதாவது நீங்கள் உணர்ந்தது உண்டா?
- அரசாங்க வேலை படைப்புத் தொழிலுக்கு தடைதான். நான் மேலும் ஒரு படி மேலே போய்ச் சொல்வேன். அது ஒரு சிறைத்தண்டனை; ஒரு சுமை பேனா ஆட்டம் காண்கிறது. ஆழத்திலிருந்து எழும் வார்த்தைகள் உறைந்து போகின்றன. கை மரத்துப் போகிறது. நான் அடிக்கடி நினைப்பதுண்டு, இந்த கைகளால் என்ன பயன் என்று. ஒரு அதிகாரியாக

இருப்பது ஒட்டகத்தின் முதுகுச்சமையில் கடைசியாக அதன் முதுகில் விழுந்து அதை நிலைகுலையச் செய்யும் ஒரு வைக்கோல் துரும்பு. நான் இயல்பாகக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது. எனது வார்த்தைகளை நானே கொலை செய்ய வேண்டி இருக்கிறது. அரசாங்க வேலையில் இருப்பவர்களினால் எழுதப்படும் தலித் இலக்கியம் அது எந்த அளவு வன்மையுடன் இருக்க வேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு இல்லாமல் போவதற்குக் காரணம் இதுதான். சமூகத்தின் மீதான அதன் பாதிப்பு நீர்த்துப் போகிறது.

○ உங்களது கவிதை உங்களது சக தலித் கவிஞர்களைக் காட்டிலும் அதிக நகரத்தன்மையும், நாகரிகமானதாகவும் இருக்கிறது என்றும், அது குஜராத்தின் கிராமத்து மக்கள் மரபுகளைவிட, தற்கால சமூக அரசியலிலிருந்தே அதிக பாதிப்புகளைப் பெற்றுள்ளது என்றும் சொல்வது சரியா?

□ நான் இரண்டுவிதமான கவிதைகளும் எழுதி இருக்கிறேன் என்றே நினைக்கிறேன்—எனது 'ப்ரகம்ப' எனும் கவிதைத் தொகுதியின்படி இப்படித்தான் என்று நினைக்கிறேன். 'தமியால் லோகல்', 'காமெனீசித்', 'மேர் புன்தினா' ஆகிய கவிதைகள் கிராமப்புற மரபுகளோடு கூடியவை. மற்றவை நாகரிகமான தற்கால சமூகப் பொருளாதார பண்பு கொண்டவை.

○ நீங்கள் ஏதேனும் பெரிய படைப்புகள் செய்வதில் ஈடுபட்டிருக்கிறீர்களா?

□ என் மனதில் ஏராளமானவை உள்ளன. ஆனால் நான் விரும்பும் அளவுக்கு எனக்கு நேரம் இல்லை. நான் தற்போது தலித் இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வு ஒன்றையும் நாவல் ஒன்றையும் செய்து வருகிறேன்.

தொகுப்பு: இந்திரன்

○ நீங்கள் உங்களுக்குத் தகுதியான அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள் என்று நினைக்கிறீர்களா? அல்லது கல்வி நிறுவன ரீதியான மதிப்பு பற்றி கவலைப்பட வில்லையா?

□ தலித் இயக்கத்தின் மற்ற எழுத்தாளர்களைப் போலவே அங்கீகாரம் பற்றி எனக்கு அக்கறை இல்லை. எங்களது நோக்கத்தின் மீது நாங்கள் கொண்டிருக்கும் பிடிப்பு ஒன்றுதான் உண்மையில் என்னை அக்கறைப்பட வைக்கிறது. இதுதான் எங்களை பிற அறிவுஜீவிகளிலிருந்து வேறுபடுத்து கிறது.

□

□

○

□

ம ர ா த் தி

திருவாரூர்

பெரிய அளவில் கிடைக்கிறது. இது போன்ற இடங்களில்
 உயர்நீதிமன்றம் தீர்ப்பளிப்பதைக் கவனிப்பது மிகவும்
 முக்கியமானதாகும். மேலும், இது போன்ற இடங்களில்
 உயர்நீதிமன்றம் தீர்ப்பளிப்பதைக் கவனிப்பது மிகவும்
 முக்கியமானதாகும். மேலும், இது போன்ற இடங்களில்
 உயர்நீதிமன்றம் தீர்ப்பளிப்பதைக் கவனிப்பது மிகவும்
 முக்கியமானதாகும்.

கொடும்புத்தூர் உயர்நீதிமன்றம் தீர்ப்பளிப்பதைக் கவனிப்பது
 மிகவும் முக்கியமானதாகும். மேலும், இது போன்ற இடங்களில்
 உயர்நீதிமன்றம் தீர்ப்பளிப்பதைக் கவனிப்பது மிகவும்
 முக்கியமானதாகும்.

டாக்டர் அம்பேத்கர் பிறந்த மராத்திய மண்ணில்தான் தலித் இலக்கியம் தோன்றியது என்பது விந்தையல்ல. அது விதி.

தலித் மக்களின் உணர்வுகள், மேகங்களில் தங்க
 ளது தலைகளை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் தலித்—
 அல்லாத எழுத்தாளர்களால் உணரப்படுவதும், பதிவு
 செய்யப்படுவதும் இல்லை என்று மராத்திய
 தலித் இலக்கிய முன்னோடி மகாத்மா ஃபூலே ஒரு
 கடிதத்தில் வருந்திக் கொண்டார்.

இந்த உணர்வுகள் மகாராஷ்டிராவில் பல அமைப்
 புகளாகத் தோன்றத் தொடங்கின. 1950 களில்
 சித்தார்த்த சாகித்ய சங்கம், மகாராஷ்டிரா தலித்
 சங்கம் ஆகியவை தோன்றின. இருப்பினும் இவை
 உண்மையான தலித் அடையாளம் கொண்டவையாக
 இருக்கவில்லை.

1958-இல் மகாராஷ்டிரா தலித் சாகித்ய சங்கம்
 தலித் இலக்கிய மாநாட்டை நடத்தியது. இதில்தான்
 முதன்முதலாக, 'தலித் இலக்கியம்' என்பது பொது
 வாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. வரையறுக்கப்பட்டது.
 அதில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம் எண் 5, கீழ்க்

கண்டவாறு பேசுகிறது: “தலித்துகளால் எழுதப்பட்ட இலக்கியமும், தலித்துகளைப் பற்றி மற்றவர்கள் எழுதிய இலக்கியமும் மராத்தியில் ‘தலித் இலக்கியம்’ என்ற ஒரு தனிப் பகுதியாக அறியப்படும். மேலும் அதன் பண்பாட்டு முக்கியத்துவம் கருதி, பல்கலைக் கழகங்களும் இலக்கிய அமைப்புகளும் அதற்கு உரிய இடத்தை கொடுக்க வேண்டும்.”

மராத்தி தலித் இலக்கியத்தில் அன்னா பால் சாத்தே, ஷங்கர் ராவ் காரட் போன்றோரின் பங்களிப்பை எல்லாம் விஞ்சி, பாபுராவ் பாகுலின் சிறுகதைகளினால் அது புதிய வேகம் பெற்றது. “நான் எனது சாதியை மறைத்துக் கொண்ட போது” எனும் அவரது சிறுகதைத் தொகுதி தலித்துகளின் காவியம் என்று கருதப்பட்டது; பல புதிய கேள்விகளை எழுப்பியது. 70 களில் தலித் இலக்கியம் குறித்த வரையறைகளும், ஆரோக்கியமான விவாதங்களும் தோன்றின. ‘அஸ்மிதா தர்ஷா’ எனும் இதழ் பல தலித் எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்தியது. ‘கோபமான இளைஞர்கள் இயக்கம்,’ பல சிறு இதழ்களை நடத்தியது. சிற்றிதழ்களின் ஆதரவினால் மராத்தி தலித் இலக்கியம் செழித்தது. ‘சத்ய கதா’ என்ற சிறு பத்திரிகை ஒன்று கவியரங்குகளை, ஓடும் பேருந்துகளிலும், சிறுநீர் கழிப்பிடங்களிலும் நடத்தியது. இப்படி மக்களோடு மராத்திய தலித் இலக்கியம் மிகவும் நெருங்கி வந்தது.

இந்த காலகட்டத்தில் தான் மராத்தி தலித் கவிஞர்களான தயா பவார், வாமன் நிம்பல்கர், த்ரியம்பக் சப்காளே, அர்ஜுன் டாங்ளே, நாம்தியோ தாசல், உமாகாந்த் ரந்தீர் போன்ற கவிஞர்கள் தோன்றினர். தாராசந்திர காண்டேகர், யோகிராஜ் வாக்மாரே, அவினாஷ் டோலாஸ் என்று பல சிறுகதை எழுத்தாளர்களும் தோன்றினார்கள்.

டாக்டர் அம்பேத்கரின் குடியரசு கட்சி அவரது மறைவுக்குப் பிறகு உள்கட்சி பூசலால் வலுவிழந்து போனது. இதைக் கண்டு மனம் நொந்த தலித் எழுத்தாளர்கள் வெறுமனே எழுதிக் கொண்டிருந்தால் போதாதென்று தீர்மானித்தனர். அமெரிக்காவில் நீக்ரோக்கள் முன்னிறுத்திய கறுஞ் சிறுத்தை (Black Panther) இயக்கத்தைப் போன்ற ஒன்றை அமைக்க முயன்றனர். இதன் விளைவாக, நாம் தியோ தாசல், அர்ஜுன் டாங்ளே, ஜே.வி. பவார் ஆகிய மூவரின் முயற்சியால் 'தலித் சிறுத்தைகள்' எனும் அரசியல் அமைப்பு 1972இல் தோன்றியது. இந்த இயக்கத்தின் தலைவர்கள் அனைவரும் எழுத்தாளர்கள். இந்தியாவில் முதன் முறையாக எழுத்தாளர்கள் ஒரு அரசியல் இயக்கத்திற்காக ஒன்றிணைந்தனர்.

எதிர்ப்பு இலக்கியமாக உருவெடுத்த மராத்தி தலித் இலக்கியம் அங்கீகாரம் பெற்றது. பல மராத்தி தலித் எழுத்தாளர்கள் அரசின் விருதுகளைப் பெறத் தொடங்கினர். சில எழுத்துக்கள் பாட புத்தகங்களில் கூட இடம் பெற்றன. மராத்தி தலித் இலக்கியத்தில் சுய சரிதைகள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. மராத்தி தலித் இலக்கியத்தில் இது ஒரு முக்கிய இலக்கிய வகையாகும். தலித்துகளின் சுய சரிதைகள் மகாராஷ்டிராவின் சமூக வரலாறு என்றே சொல்லலாம்.

மராத்தி தலித் இலக்கியம் கவிதைகளிலும், சுய சரிதைகளிலும் சிறந்து விளங்குகிறது. சிறுகதை, நாவல் போன்ற துறைகளிலும் மராத்தி தலித் இலக்கியம் வெற்றிகளை ஈட்டி இருக்கவே செய்கிறது. ஆனால், தலித் நர்ட்கம் என்பதுமேலும் சிறக்கவேண்டியிருக்கிறது.

மராத்தி தலித் இலக்கியம் வெறும் எழுத்து சம்பந்தப்பட்டதல்ல, சமூகப் புரட்சியின் ஒரு கருவியாகவே, ஒரு செயல்பாடாகவே மராத்தி தலித் இலக்கியம் கருதப்படுவதால் அது தனது போர்க்குணத்தை இழக்கமறுக்கிறது. மின் போலடிக்கிறது; மாற்றுப் பண்பாட்டை வலியுறுத்துகிறது. □

ஔரன்குமார் லிம்பாளே

வெள்ளை த்தார்

நான்

உங்களது வானத்து சூரிய, சந்திரர்களைக்
கேட்கவில்லை.

உங்களது பண்ணை, உங்களது நிலம்
உங்களது உயர்ந்த வீடுகள், மாளிகைகள்
ஆகியவற்றை நான் கேட்கவில்லை.

நான்

உங்களது கடவுள்களையோ, சடங்குகளையோ
சாதிகளையோ
அல்லது உங்களது தாயையோ,
சகோதரிகளையோ, மகன்களையோ கூட
கேட்கவில்லை.

நான் கேட்பதெல்லாம்

ஔ மனிதனுக்கான உரிமை.

தீட்டுபட்டுவிடுமோ என்கிற பயத்தால்
எனது நுரையீரலிலிருந்து வெளிப்படும்
மூச்சு

உங்களது பிரதிகளி லும், மரபுகளி லும்
நரகங்களி லும், சொர்க்கங்களி லும் படாமல்
நடுங்குகிறது.

:58

பிணத்தை எரித்தே வெளிச்சம்

எங்களது வாழிடங்களைப் பாழாக்க
உங்களது கரங்கள் நீள்கின்றன.

நீங்கள் என்னை அடிக்கலாம், கிழிக்கலாம்
கொள்ளை அடிக்கலாம்
எனது வீட்டைக் கொளுத்தலாம்

ஆனால் என் நண்பர்களே
கிழக்கில் உள்ள சூரியனைப் போல
நடப்பட்ட வார்த்தைகளை
எப்படிக் கிழிப்பீர்கள்?

எனது உரிமைகள்:

தொற்றிக்கொள்ளும் சாதிக் கலவரங்கள்
நகரத்துக்கு நகரம், கிராமத்துக்கு கிராமம்
மனிதனுக்கு மனிதன்.
மூடப்படுவது, சாதியிலிருந்து தள்ளி வைக்கப்படுவது,
சாலை, மறிக்கப்படுவது, வெளியேற்றப்படுவது
இவையே எனது இன்றைய உரிமைகள்.

எனக்கு எனது உரிமைகள் வேண்டும்
எனது உரிமைகளைக் கொடுங்கள்.
இவற்றை நீங்கள் மறுப்பீர்களா?

நான்

ரயில் தண்டவாளங்களைப் பெயர்ப்பது போல
உங்கள் புனித நூல்களைத் தகர்ப்பேன்.
உங்களது சட்டமற்ற சட்டங்களை
நகரப் பேருந்துகளைப் போல எரிப்பேன்.

என் நண்பர்களே,

என் உரிமைகள்
சூரியனைப் போல எழுகின்றன
சூரிய உதயத்தை நீங்கள்
உடுக்கப் போகிறீர்களா?

□

தொகுப்பு : இந்திரன்

59

அர்ஜுன் டாங்ளே

பெயர் வேண்டும்

சுய மைதுன் வயதில்

அதற்கு பதிலாக

கயிற்றை முறுக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்..

நிலவு போன்ற முகத்தை

சதா உற்று நோக்கிக் கொண்டிருக்கும் வயதில்

களைப்புடன்

நகரத்தைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்..

பேரன் பேத்திகளோடு விளையாடும் வயதில்

நோய் அவன்மீது விளையாட்டும்.

இதுதான் என் வாழ்க்கையா?

அங்கே வெளியே என் கிராமத்தில்

என் ரத்தம் அழுகிப் போகிறது.

இங்கே, சார்ந்திருக்கும் இதே இடத்தில்

நான் அதே ரத்தத்தின்

நகரப் பதிப்பு,

இந்த நான் யாரிடம் சொல்வேன்?

இங்கே உள்ள மண்ணிடம் சொல்ல முடியுமா?

என் வாழ்தவின் சுவடுகள் பதிவதற்கு

இன்னமும் அனுமதிக்காத இந்த மண்ணிடமா?

என் வீட்டின் மீது விழும் தன் ஒளிக்கதிர்களைப்

பிடுங்கிக் கொள்கிற

சூரிய, சந்திரர்களிடம் சொல்ல முடியுமா?

யாரிடம்...யாரிடம் நான் சொல்ல முடியும்?

60

பிணத்தை எரித்தே வெளிச்சம்

இந்த 58 கோடி மக்களின் நாட்டில்
இப்படித்தான் நான் வாழ்தல் வெண்டும்.

மக்களின் நெரிசலில்
யார் துயரத்தை யார் கேட்பார்கள்?
எனக்கு
ஜீவ சத்துடன் கூடிய ஒரு வாழ்க்கை தேவை.

நெற்றியில் பூசிக் கொண்டால்
விழிகளில் நீரை வரவழைக்கும்
ஒரு மண் வேண்டும்.
தன் ஒளிக்கதிர்களால் என்னைத்
தங்களோடு பிணைத்துக் கொண்டு
தடவிக் கொடுக்கும்
ஒரு சூரியனும், சந்திரனும் வேண்டும்.
வெறும் கூட்டம் எனக்குத் தேவையில்லை

அதற்கொரு பெயர் வேண்டும்
அதனது அர்த்தத்தினால்
எனது இதயத்தின் மீது
தன்னைப் பொறித்துக் கொள்கிற
ஒரு பெயர் வேண்டும்.
எனது முடிவற்ற வலிக்கு
ஆதரவாக, மெலிதாக வீசுகிற
ஒரு பெயர் வேண்டும் அதற்கு.

□

தொகுப்பு : இந்திரன்

61

ஜோதி லன்ஜேவர்

கலகக்காரன்

அவர்களின்
 மனிதத் தன்மையற்ற கொடுமைகள்
 என் இதயப் பாறையில்
 குகைகளைக் குடைந்தன.
 மாறிவரும் காலங்களின்மீது விழிபதித்து
 களைத்த நடையுடன்
 நான் இந்தக் காட்டைக் கடக்க வேண்டும்.
 வாதங்கள் இப்போது
 திரித்து மாற்றப்பட்டுவிட்டன.
 இங்கும் அங்குமாய்
 எதிர்ப்புகள் பொறி கிளம்புகின்றன.
 சரியா, தவறா என்ற குரலைக் கேட்டவாறு
 இத்தனைக் காலமும் நான் மௌனமாயிருந்தேன் -
 ஆனால் இன்று
 மனித உரிமைகளுக்காக நெருப்பை விசிறுவேன்.
 எங்களுக்குத் தாயாக
 ஒருபோதும் இருந்திராத
 இந்த நாட்டிற்கு நாங்கள்
 எப்படி வந்தோம்?
 நாய்களுக்கும், பூனைகளுக்குமான
 வாழ்க்கையைக்கூட எங்களுக்குத் தந்திராத
 இந்த பூமிக்கு நாங்கள் எப்படி வந்தோம்?
 மன்னிக்க முடியாத அவர்களின்
 பாவங்களைச் சாட்சியாகக் கொண்டு
 இங்கேயே இப்போதே நான் மாறுகிறேன்
 ஒரு கலகக்காரனாக.

□

இந்த நாடு

ஆயிரம் துண்டுகளாக உடைந்துள்ளது.

இதன் நகரங்கள், மதம், சாதிகள், மக்கள்

மனித மனங்களும் கூட

—எல்லாம் உடைந்து துண்டுகளாகி விட்டன

இந்த நாட்டில்

எங்கள் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பொழுதையும்

ஒவ்வொரு நாளும் சுட்டெரிக்கிறது

நாங்கள் ஒப்புக் கொள்ளாத இந்த வாழ்க்கையில்

மலைகளைப் போல உறுதியாக நின்று

அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொள்கிறோம்.

சகோதரனே,

எங்களது கூக்குரல்கள் அனைத்தும்

இதயமற்ற மதத்துடன் கூடிய

இந்த நிர்வாண நாட்டின் வரலாற்றை

எழுதும் ஒரு முயற்சிதான்.

மக்கள் தங்கள் கருப்புச் சட்டங்களில்

மகிழ்கிறார்கள்.

நாங்கள் பிறந்தே இருக்கவில்லை என்று

மறுக்கிறார்கள்.

சகோதரனே,

நாம் வேறு ஒரு நாட்டுக்குப் போய்விடுவோம்

நீ வாழ்கிறபோது

உன் தலைக்குமேல் ஒரு கூரை இருக்கிற

ஒரு நாட்டுக்குப் போய்விடுவோம்.

நீ சாகிறபோது

உன்னை ஏந்திக் கொள்ள

ஒரு சமாதி இருக்கிற

ஒரு நாட்டுக்கு நாம் போய்விடுவோம்.

□

தொகுப்பு: இந்திரன்

சரத்சந்திர முக்திபோத்

எது தலித் இலக்கியம்?

தலித் இலக்கியம் என்பது தலித் பிரக்ஞையினா படைக்கப்பட்டது. மனிதகுல விடுதலைதான் அதன் பின்னுள்ள உணர்வெழுச்சி, அதனுள் இருக்கும் மதிப்பும் கூட அதுதான். வர்ணாசிரம சட்டகத்தினுள் தலித்துகள்— கடந்த காலத்தில், நிகழ்காலத்திலும்கூட— அனுபவிக்கும் அடக்குமுறைகள், அவமானங்கள் ஆகியவற்றை எதிர்த்த புரட்சிதான் இந்த இலக்கியத்தின் இயல்பு, கலகம் செய்ய வேண்டும் எனும் உணர்வு தீவிரமான உளவியல் ரீதியான பிடிப்பினால் வருவதாகும். சமூக உணர்வில் மாற்றங்களைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற தேடலினால் தலித் உணர்வு என்பது கலக மனோபாவம் கொண்டதாகவும், அடிப்படையில் நம்பிக்கையுணர்வும் புரட்சி மனப்பான்மையும் கொண்டதாகவும் உள்ளது.

தலித் பிரக்ஞை என்பதின் இயல்பு கூடார்த்தமானது அல்ல என்பது வெளிப்படை. தலித்துகளின் துயரங்களும், மகிழ்ச்சிகளும் தனிமனிதர்களால் வாழ்ந்து அனுபவித்தவைதான். என்றாலும் தலித்துகளின் துயரம் என்பது பொதுவானது. சாதாரணமான பகுத்தறிவுக்கு உட்பட்டது. எனவேதான் இவற்றின் உள்ளடக்கம் என்பது அடிப்படையில் சமூகம் சார்ந்தது.

தலித் கண்ணோட்டம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக யதார்த்தத்தின் நோய்க்கூறுகளை ஆய்ந்தறிதலும், அதை விரும்பும்படியாக மாற்றுவது குறித்து நம்பிக்கை

கொள்ளுதலும் ஆகும். தலித் உணர்வு என்பது தலித் கண்ணோட்டத்திற்கு அதிக அக்கறை காட்டுகிறது. தலித் வாழ்க்கை என்பது தலித் பார்வைக் கோணத்தில் படைக்கப்படுகிறபோதுதான் மிகச் சிறந்த தலித் படைப்பு பிறக்கிறது.

தலித் கண்ணோட்டம் என்பது தலித் வாழ்க்கை குறித்த ஆழமான புரிதலைக் கொண்டிருக்கக்கூட வேண்டியதில்லை. ஆனால் தலித் வாழ்க்கை என்பது தலித் கண்ணோட்டம் என்ற ஒன்று இருப்பதாக பாவித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இப்போது தலித் கண்ணோட்டம் என்பதை ஒரு சொற்பொழிவாளரோ, கட்டுரையாளரோ அல்லது ஒரு சமூக சேவகரோ கொண்டிருக்கலாம். அது தர்க்கவியல் ரீதியாக வழங்கப்பட வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

அது திருப்தி அளிக்கக் கூடியதாகவும், அதைக் கொண்டிருப்பவனின் வாழ்க்கையில் பிரதிபலிக்கக் கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும் ஆனால் ஒரு சிந்தனை என்பது எவ்வளவு உணர்வு பூர்வமாக வழங்கப்படும், சிந்தனை என்பது சிந்தனைதான். அது தொடர்ந்து வைக்கப்பட வேண்டும். அது விமர்சனத்துக்கு ஈடுகொடுக்க வேண்டும். குறைந்தபட்சம் அதுபோல தோற்றம் கொள்ளவாவது செய்ய வேண்டும்.

ஒரு தலித் எழுத்தாளருக்கு தலித் கண்ணோட்டம் என்பது இருக்க வேண்டும். ஆனால் ஒரு இலக்கிய கலைஞனுக்கு இது போதுமானது அல்ல. இது எந்த கண்ணோட்டத்தைப் பற்றியும் உண்மைதான். உதாரணமாக ஒரு மார்க்சிய பார்வை என்பது ஒரு மார்க்சிய படைப்பை உருவாக்க வேண்டும் என்பது அவசியமில்லை. அது

தொகுப்பு: இந்திரன்

65

கலைஞனின் பார்வையாக மாற்றப்படும்வரை பிறக்கப் போவதில்லை.

தலித் கண்ணோட்டம் என்பது தலித் பார்வையாக மாறுவது என்று நாம் எதைக் குறிக்கிறோம் என்ற வினா மிக முக்கியமானதும், மாபெரும் இலக்கியத்தோடு தொடர்புடையதுமாகும்.

கண்ணோட்டம் என்பது வாழ்க்கை அல்ல என்பது வெளிப்படை. அது வாழ்க்கையின் பண்புக்கூறு குறித்த விளக்கமும், விரிவுரையும் தரும் அறிவுபூர்வமான ஒரு வரைபடம். ஒரு நகரத்தின் வரைபடத்தை பார்ப்பதற்கும், அந்த நகரத்திலேயே வாழ்வதற்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாடு தலித் கண்ணோட்டத்திற்கும், தலித் காட்சிக்கும் இடையில் உண்டு.

இந்த உண்மை வேறுவிதமாகவும் விளக்கப்பட முடியும். வாழ்க்கை என்பது குறிப்பிட்ட கண்ணோட்டத்துடன் மட்டும் வாழப்படுவது இல்லை. கருத்து வேறுபாடுள்ள கண்ணோட்டங்களை நிரூபிக்கக்கூடிய அனுபவங்களை மட்டும் ஒருவன் வைத்துக் கொள்ள முடியாது. வாழ்க்கை என்பது முழுமையாக வாழப்பட வேண்டும். அனுபவத்தின் முழுமையுடன், அதன் எல்லா மட்டங்களிலும் வாழப்பட வேண்டும். ஒரு வாழ்க்கைக் கண்ணோட்டத்தை ஒரு எழுத்தாளன் அதன் பல பரிமாணங்களில், அதற்கான முழுமையுடன் அனுபவிக்கிறான் என்றால், அவன் அவனுக்கான கண்ணோட்டத்தோடு கூடிய 'காட்சி'யைக் கொண்டிருக்கிறான் என்று சொல்லலாம்.

கருக்கமாகச் சொல்வதெனில் ஒரு தலித் எழுத்தாளன் மகிழ்ச்சியும், துயரமும் நிரம்பிய பல்வேறு தனி மனிதர்களின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கைகள் என்ற வகையில் தலித் கண்ணோட்டத்தை அனுபவிக்கிறான் என்றால், அவன்

தலித் பார்வையைக் கொண்டிருக்கிறான் என்று சொல்ல
லாம்

ஒரு எழுத்தாளன் ஒரு குறிப்பிட்ட கண்ணோட்டத்
துடன் எழுதுகிற போது அது அவனது கலையை கட்டுப்
படுத்துகிறது என்று வடிவவியலாளர்கள்—தங்களின்
அறியாமையினால் இருக்கலாம்—ஒரு கருத்தைப் பரப்பி
னார்கள்

ஹரிபாவ் ஆப்தே ஒரு சிறந்த கலைஞர், அவர் பழங்
கால கூட்டுக்குடும்பத்தில் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கை
எப்படி சிதைக்கப்படுகிறது என்று காட்ட விரும்பினார்.
அவர் தனது 'பான் லக்ஷட் கோன் கெட்டோ' (யார்
அக்கறைப் படுகிறார்கள்?) என்ற தனது நாவலில் இந்த
பீரச்சினைகளின் ஒரு வாழும் சித்திரத்தை எழுதினார்.
பெண்களின் அடிமைத்தனம் குறித்து அவருக்கென ஒரு
காட்சியை அவர் கொண்டிருந்தார். அவரது கலை
நேர்த்தி சரத் சந்திர சட்டர்ஜியின் அளவுக்கு இருக்க
வில்லை. யமுனாவின் துன்பத்தை சித்தரிக்கையில் ஹரிபாவ்
கையாண்ட மிகுந்த எளிமைதான் இதற்குக் காரணம்.
அவர் வாழ்க்கையின் குறிப்பிட்ட தன்மையைக் குறைத்து,
ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலில் தன் கதாபாத்திரங்களின்
மனதை விவரிப்பதோடு நிறுத்திக் கொண்டார் மராத்தி
இலக்கியத்தை பொறுத்த மட்டிலும், ஒரு குறிப்பிட்ட
கண்ணோட்டத்தை வழங்கும் எல்லா இலக்கியப் படைப்பு
களிலும் இது இருக்கிறது

எழுத்தாளரால் முன்வைக்கப்படும் கருத்தை நிரூபிக்
கும் அளவுக்கு அவர்கள் வாழ்க்கையை எளிமைப்படுத்தி
விடுகின்றனர். இதன் பலனாக வாழ்க்கை குறித்த
தவறான புரிதல், ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்துக்குப் பயன்
படும் அளவுக்கு பளிச்சென்ற வண்ணங்களில் வழங்கப்
படுகிறது. இதனால் தான் வடிவவியலாளர்கள் எழுத்தாள
னின் கண்ணோட்டம் அவனது கலையைக் கட்டுப்படுத்து

தொகுப்பு: இந்திரன்

கிறது என்று சொல்ல முனைகிறார்கள். ஆனால் வடிவ வியலாளர்களும் கூட இந்த சிக்கலிலிருந்து விடுபட்டவர்கள் அல்ல. நமது தனிப்பட்ட இலக்கிய மரபும் கூட வேறுபட்டதல்ல. அதன் பின்னுள்ள கண்ணோட்டம் கலைத் தரத்தை கட்டுப்படுத்துகிறது. ஆனால் இந்த உண்மை வடிவவியலாளர்களுக்குத் தோன்றுவதில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் தங்களை அறியாமலேயே ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டார்கள். சமூக உணர்வு பெற்ற அனைத்துமே கலை நயம் கொண்டது என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளனர்.

இன்றைய தனிமனித இலக்கியமும் ஒரு கண்ணோட்டம் வைத்திருக்கிறது. மனித மனம் தவிர்க்க முடியாத இரண்டு சக்திகளுக்கு ஆட்பட்டு இருக்கிறது. ஒன்று, ஒரு தனி மனிதன் விளக்க முடியாத மனித மன ஆழங்களை. ஆட்கொண்டிருக்கும் தொன்மையான ஆசைகள் மற்றொன்று, தனிமனித மனதிற்கு வெளியே இருக்கும் அச்சுறுத்தக் கூடிய வருங்காலம். தொன்மையான ஆசைகள் அழிக்க முடியாதவை. அவனது வருங்காலமோ முன் கூட்டி அனுமானிக்க முடியாததும், கொடுமானதும், உறுதியானதும் ஆகும். தனிமனிதன் இவற்றிற்கு எதிராகப் போராடுகிறான். இவற்றின் கடினமான பிடியில் மாட்டிக் கொண்டு திணறுகிறான். இந்த கண்ணோட்டத்திலிருந்து தற்கால தனிமனித இலக்கியம் தோன்ற முடியவில்லை. பளிச்சென்று எளிமைப்படுத்தப்பட்ட வாழ்க்கைக்கு அது திரும்பிப்போக முயல்கிறது. இதுதான் அதற்குக் கொடுக்கப்பட்ட பண்புக்கூறு என்று சொல்லலாம். யதார்த்தத்திலிருந்து இலக்கியம் எந்த அளவுக்கு விலகுகிறதோ அந்த அளவுக்கு அது கலைத்தன்மையுடையதாகிறது என்று இன்று பொதுவாக நம்பப்படுகிறது. கலை நேர்த்திக்கு அது வைத்திருக்கும் எல்லைகளை யாரும் சுட்டிக்காட்டுவது இல்லை. இது ஆச்சரியமாக இல்லையா? இதனை ஆராய வேண்டுமென்றால் சமூக உளவியல் ரீதியான ஆராய்ச்சியில் இறங்க வேண்டும். தற்போது அது நமது குறிக்கோள் அல்ல.

இருந்த போதிலும், ஒரு குறிப்பிட்ட கண்ணோட்டத்தின் மீது அளவு கடந்த பற்றுக்கொண்ட இலக்கியம் கூட, அதனது எல்லையிடப்பட்ட நோக்கத்துக்குப் பயன்படக் கூடிய அளவுக்குத்தான் வாழ்க்கையைக் காட்டுகிறது. இது அதனது கலைத்தன்மைக்கு வேலியடுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட கண்ணோட்டத்தின் மீது பற்றுக்கொண்டு இருப்பதோ, அல்லது அதன் மீது அளவு கடந்த நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதோ தவறு அல்ல. பல எழுத்தாளர்கள், டிக்கன்ஸ், டால்ஸ்டாய், கார்க்கி உள்ளிட்ட அனைவருமே அவர்களது நம்பிக்கைகளுக்கு ஏற்பவே இலக்கியம் படைத்தனர். சொல்லப்போனால் எல்லா மாபெரும் இலக்கியங்களும் வாழ்க்கைக்கு விசுவாசமாக இருப்பதுடன், இந்த விசுவாசம் அந்தக் காலத்தின் கண்ணோட்டத்தின் மூலம் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டது. இந்த மாபெரும் இலக்கியங்களைப் படைத்தவர்கள், அந்த கண்ணோட்டத்தை ஒரு அருப சிந்தனையாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. தங்களது அனுபவங்களின் மூலம் தெளிவான காட்சியைக் கொண்டிருந்தனர். முடிவாக, தலித் பிரக்ஞையோடு கூடிய தலித் கண்ணோட்டம் என்பது ஒரு மாபெரும் இலக்கியப் படைப்பாகத்தான் விளையவேண்டும் என்பது அவசியமில்லை. ஆனால் அசல் தன்மையுடன் கூடிய முக்கியமான தலித் இலக்கியம் என்பது, தலித் கண்ணோட்டம் ஒரு தீர்க்கமான அனுபவமாகக் காட்சி அளிக்கும்போது மட்டுமே தோன்ற முடியும். அது விடுதலையின் உண்மையான அர்த்தத்தில் அது குறித்ததாகம் கொண்ட மனித வாழ்க்கை குறித்த ஆழமான, ஆற்றல் மிக்க சித்திரமாக இருக்கும்

நாம் இத்தகைய கோணத்தில்தான் தலித் இலக்கியத்தைப் பார்க்க வேண்டும். இத்தகைய எதிர்பார்த்தலைத்தான் கொள்ள வேண்டும். இந்திய வாழ்க்கை என்பது இன்னமும் சரியான அர்த்தத்தில் ஊடுருவப்படவில்லை. தலித் இலக்கியம் இந்தப் பணியை தலித் அனுபவத்தின் மூலம் செய்ய முடியும் அதனால்தான் இந்த ஆலோசனை இறுதியாக ஒன்றைச் சொல்லலாம். தலித் இலக்கியம் என்பது தலித் காட்சி அனுபவத்தினால் படைக்கப்படுவது □

தொகுப்பு: இந்திரன்

69

தயா பவார்

நெருப்பில் சுடுவோம்

குழந்தைமால் கனத்திருக்கும்
உன் வயிற்றில் என் செவி அழுந்துகிறது!
கடலின் இரைச்சலை நான் கேட்கிறேன்.

நிறைவடைந்த உடம்பிலிருந்து
குருதியின் அலைகள் ஊதி எழுகின்றன.

நான் அசைத்த கடல் பாசி
பிரபஞ்சத்தின் மீது தனது முதல் பார்வையை
வீச ஆவலோடு இருக்கிறது.

மணிக்கட்டுகள் இறுக முடிய... கைகள்
ஓங்கி குத்து வதற்காக
உள்ளங்கை அளவு சிறிய வாழ்க்கை
பாசத்தால் நெருப்பாய் பற்றி எரியும்.

ஆனால் நீ மிகவும் சோர்ந்திருக்கிறாய்.
ஏன் சோர்வு? நீ பயப்படுகிறாயா?

காற்றும், மழையும் தாக்க
நம் தலைமுறைகள் வாழ்நாள் முழுவதும்
போராடியது கண்டு நீ பயப்படுகிறாயா?

பனையோலை குடிசைக்குள் நமது பிரசவ படுக்கை
அடுப்பில் கொதிக்கும் கஞ்சி.

பொங்கி நெருப்பில் வழிவது கண்டு
நீ பயப்படுகிறாயா?

எருது போன்ற, எருதின் திமிலைப் போன்ற
வலிமையுடன் வளர்ந்த நம் தலைமுறைகள்
கிராமத்தையே ஒரு வண்டியாக
இழுத்துச் சென்ற போதும் கூட
உயிரற்ற களிமண் உருண்டைகளாகிப்
போனது கண்டு நீ பயப்படுகிறாயா?

அவனும் களிமண் ஆகிவிடுவானா?
உண்மையில் சொல்கிறேன்.

அப்படி அவன் நசுக்கப்பட்டு உயிரற்றுப் போனால்
—கிரேக்க புராணிகத்தை நினைத்துக்கொள்—
தொப்புள் கொடி அறுக்கப்பட்ட உடனே
நாம் அவனை
நெருப்பில் போட்டுச் சுடுவோம்.

நீளும் தீச்சவாலை அவனைக்
கடின மாக்கி விடும்.
உயிருள்ள நெருப்புத் துண்டங்களை
இரை யெடுக்கும் ஃபீனிக்ஸ் பறவை
ஆற்றல் நிரம்பிய வானில்
அஞ்சாது எழும்பும்.

உனக்கும், எனக்கும்
இந்த நாடு கொடுத்திராத
மகிழ்ச்சியையும், பெருமையையும்
அவன்
தன் கா லுக்குக் கீழே கொண்டு வருவான்.

ப

தொகுப்பு : இந்திரன்

71

பகவத் சுவாய்

தத்தகதா : இரண்டு பார்வை

I

எனக்குள்ளிருக்கும் புராதன மனிதன்

கத்தினான்:

என் மார்பின்மீது ஒரு பாறையை வைத்து

நான் செதுக்கப் போகிறேன்

என் துயரங்களின் வடிவங்களை.

என் காயங்களுக்கு சாட்சி சொல்லும்

வலியின் பாடல்களை

நான் செதுக்கப் போகிறேன்.

நாளைய சூரியனை வரவேற்கப்போகிறேன்.

தத்தகதா

நான் உன்னிடம் வந்திருக்கிறேன்

என் எலும்புகளிலும் பாய்ந்திருக்கும் துயரங்களோடு

உன் ஒளிவட்டத்தின் ஆரக்கால்களுக்குள்

எனது இருட்டை நான் கொண்டுவருகிறேன்.

எனது இருளிலிருந்து விலக்கி

உனது அணைப்பிற்குள் என்னை ஏற்றுக்கொள்.

அவர்களின் விழாக்களில் குத்துப்பட்டு

என் சுய அடையாளங்களை இழந்து கொண்டு

என்னை நானே தேய்த்துக் கொண்டேன்.

தத்தகதா

இனியும் வினாக்கள் வேண்டாம்

வினாக்கள் எனக்கு அந்நியமானவை

என்னையே எனக்குத் தெரியவில்லை

அங்கே

இருட்டையும், பாறையின் ஊமைத்தனத்தையும்,
தவிர வேறெதுவும் இல்லை.

ரத்தமும் சதையுமான அந்தப் படத்திலிருந்து
வழியும் எனக்குள் கலந்து விடு.

II

எனக்குள்ளிருந்த புராதன மனிதன்
மிதக்கும் அவனது கப்பலின் பாய்மரங்கள்
கிழிந்து போயுள்ளதைப் பார்த்து அழுதான்.
தத்தகதாவின் பார்வையில்

பிறகு

குருதியின் சிகரங்கள் உயர்ந்து நிற்கையில்
கடலின் இருத்தலிலிருந்து
அவனுக்குள்ளிருந்த புயல் புறப்பட்டது.

தத்தகதா

என்னை கரைகளற்றவனாக்கி விடாதே
கரைகளின் மீது என்னைத் தவிக்க விடாதே
ஏனெனில்

இந்த கடல் எனக்கு அன்பானது.

என் குருதி

ஒவ்வொரு அலையுடனும் கலந்துள்ளது.

தத்தகதா

நான் என் படையல்களையும், மலர்களையும்/
பிரார்த்தனைகளையும் வைத்து வணங்கும்
படங்களில் இருப்பது போன்ற யோச நிலையில்
நீ எனக்கு வேண்டாம்.

உன் பெயரில் தெய்வ உருவங்களையும்,

விழாக்களையும் உண்டாக்கி

ஒன்றுமில்லாததை பெரிதாக்கிவிடும்

அடிமைகளை மன்னித்து விடு.

□

தொகுப்பு : இந்திரன்

73

அர்ஜுன் காம்ப்ளே

அறிவிப்பு

சொர்க்கத்தின் மலர்களை நுகர்வதிலே
நாங்கள் மும்முரமாக இருந்தோம்.
அவர்கள் வந்து
பூமியில் எங்கள் கால்களைப் புதைத்தனர்.
மலர்களின் வாசங்களைத் திருடி
மாளிகைகளைக் கட்டினர்.

மழை பெய்த போது
தெளிந்த நீரை அவர்கள் உறிஞ்சினர்.
புதைக்கப்பட்ட எங்கள் கால்களின் மீது
மற்றுமொரு புது பூமியின்
அடுக்கு ஒன்று வளர்ந்தது.

பலவிதமான பரிசோதனைகள் செய்து
அதே நிலத்தின் மீது அவர்கள்
பலவித நிறங்களும், வகைகளும் கொண்ட
புதுவித பூக்களை பூக்க வைத்தனர்.

பூக்களைப் பறிக்கையில்
தெரிந்தோ தெரியாமலோ
எங்கள் கால்களை மிதிக்கவும் செய்தனர்.

பிறகு அதே நிறங்களை
பூக்களின் மீது பூசவும் செய்தனர்.
அதே பூக்களைக் கொண்டு
தங்கள் ரதங்களை அழகுபடுத்தினர்.

சிறிது காலம் மழையில்லை.

ரதமும் கூட சிறையில் இருந்தது.

பிரேதங்களைப் போர்த்தும் துணிகள் கூட இல்லை

பிறகு அவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டனர்.

அவர்களின் தலைவர்

ஒரு கலப்பையினால்

எங்கள் கோபுரத்தைத் தோண்டி எடுத்தார்

அதன் பிறகு

சப்பாத்தி முள்களைப் பயிர் செய்ய

முனைந்தனர்.

நேற்று அவர்கள்

அறிவித்து விட்டார்கள்

சப்பாத்தி முள்களைப் பிடுங்கி

எறியப் போவதாக.

நேற்று அவர்கள் அறிவித்துவிட்டனர்

எங்கள் கால்களை

விடுதலை செய்யப் போவதாக.

நேற்று அவர்கள் அறிவித்துவிட்டனர்

சில வாய் தண்ணீரை

அவர்கள் எங்களுக்குத் தரப்போவதாக.

□

தொகுப்பு: இந்திரன்

75

பாடிபாகம் பாடல்

போர் செய்

வெளி நாடுகளுக்காக
சொந்த மண்ணைப் பிரிபவர்களே,
பிற மொழிகளைத் தழுவிக்கொள்பவர்களே,
அந்நிய உடைகளை அணிபவர்களே,
இந்த நாட்டை மறப்பவர்களே
—உங்களுக்கு நான் சலாம் செய்கிறேன்.

நூற்றாண்டுகளாக அடித்து உதைக்கப்பட்ட
பின்னரும்கூட மாறாதவர்களே,
மறக்காத
உள்ளொன்றும் வெளியொன்றுமாக இருப்பவர்களே
உங்களைக் கேட்கிறேன்:

தீண்டாமை என்றால் என்ன என்று
யாரேனும் உங்களைக் கேட்டால்
நீங்கள் என்ன சொல்வீர்கள்?

தீண்டாமை, கடவுளைப் போல நிலையானதா?
தீண்டத்தகாதவன் போலிருத்தல் என்றால் என்ன?
அவன் யாரைப் போல் இருப்பான்?
அவன் குஷ்டரோகியைப் போல் இருப்பானா?
அல்லது தீர்க்கதரிசியின் எதிரியைப் போல்
இருப்பானா?

தேவாலயத்திற்கு எதிரானவனைப் போல்,
 ஒரு பாவியைப்போல் ஒரு ஒழுக்கமற்றவனைப்போல்
 அல்லது ஒரு நாத்திகனைப் போல் இருப்பானா?
 உனது பதில் என்னவாக இருக்குமென்று
 சொல்.

“நான்தான் தீண்டத்தகாதவன்”
 என்று தயக்க மின்றி நீ சொல்வாயா?
 அதனால்தான் நான் சொல்கிறேன்
 இந்த நாட்டில் பிறந்த தவறைச் செய்த
 நீங்கள் இப்போது அதைத் திருத்த வேண்டும்

நாட்டை விட்டுப்போ
 அல்லது
 போர் செய்!

ஷங்கர் ராவ் கராட்

எலும்பு வியாபாரி — ஒரு சுயசரிதை

நான் கிராமத்துப் பள்ளியில் இருந்த போது எனக்கு எப்போதும் பணத்தட்டுப்பாடு. நான்காவது வகுப்பு முதல் மாதந்தோறும் ஒரு ரூபாய் மானியம் கிடைத்து வந்தது. ஆனால் அது தினந்தோறும் தானியம், உப்புக் காக செலவழிக்கப்பட்டதனால் ஒரு தம்பிடி கூட சேமிக்க முடியவில்லை. நான் காட்டிலிருந்து கோந்து சேகரித்து அதை விற்பவனிடம் விற்று வந்தேன். கோடை காலத்தில் கரன்ஜா பழங்களைப் பறித்து சந்தையில் விற்று வந்தேன். அல்லது தேன்கூடுகளிலிருந்து தேன் சேகரித்து விற்று வந்தேன். சில நாள்களில் தினக் கூலிக்கு வேலை செய்து பணம் சம்பாதித்தேன். இவை இருக்காவிட்டால் என்னிடம் ஒரு தம்பிடி கூட இருந்திருக்காது.

பகல் சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு மரத்வாடாவில் எல்லோரும் சந்திக்கும் இடத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு மரத்துக்குக் கீழேயிருக்கும் மேடையின் மீது அமர்ந்தேன். அது பதினோரு மணிக்கு மேல் ஆகியிருந்ததால் வெயில் கொளுத்தியது. அருகிலிருந்த வேப்ப மரத்துக்கு அருகில் எனது பள்ளித் தோழர்கள் கோலி விளையாடத் தொடங்கினர்.

“இதோ வருகிறான் எலும்பு வியாபாரி, எலும்பு வியாபாரி இதோ வந்துவிட்டான்.” இந்தக் குரல் கேட்டதும் எல்லோரும் சுற்று முற்றும் பார்த்தார்கள். நான் திகைத்துப் போய் ஒரு திசையிலிருந்து மறுதிசையைப் பார்க்கத் தொடங்கினேன். அப்போது மேடைக்குப்

பக்கத்தில் இருந்த ஓடையில் மஹர்களின், மங்குகளின் குழந்தைகள் அனைவரும் எலும்புகளைத் தேடத் தொடங்கி விட்டனர்.

தங்களுக்கு கிடைக்கும் எந்த எலும்பையும் அவர்கள் பொறுக்கத் தொடங்கினர். நான் உஷாரானேன். எனது பள்ளித் தோழர்களும் கூட.

இறந்து போன மிருகங்களின் எலும்புகளை விலைக்கு வாங்குவதற்காக எலும்பு வியாபாரி எங்கள் கிராமத்துக்கு வருவது வழக்கம். நீங்கள் தேடி அலைந்து ஒரு பை நிறைய எலும்பு பொறுக்கிக் கொடுத்தால் அவன் அதை நிறுத்துப் பார்த்து சில காசுகளைக் கொடுப்பான். ஆனால் அந்த நாளில் அந்த சில காசுகளும் கூட நிறைய நானுக்கு வரும். எலும்பு வியாபாரி தனது வியாபாரத்தில் நேர்மையாக இருந்தான். அவன் எலும்புகளை நிறுத்து உடனே பணம் கொடுத்து விடுவான். மஹர், மங் சாதிகளைச் சேர்ந்த ஆண்களும், பெண்களும், குழந்தைகளும் எலும்பு வியாபாரியின் குரல் கேட்டுக் குதிப்பார்கள். எலும்பு வியாபாரி இங்கே இருக்கிறான் என்று தூரங்களில் இருக்கும் எலும்புகளைக் கூட பொறுக்குவார்கள்.

எனது கிராமத்துக்காரர்கள் வெட்டப்பட்ட மிருகங்களின் மாமிசத்தை சாப்பிடுவதை நிறுத்தி விட்டிருந்தனர். இதனால் ஓடைக்குப் பக்கத்தில் செத்த விலங்குகளின் மொத்த எலும்பும் விழுந்து கிடக்கும். எப்போதாவது எலும்பு வியாபாரி வரும்போதெல்லாம் எலும்பு தேடல் தொடங்கும். சில மஹர்கள் இதைப் பற்றி அறிந்தனர். எனவே எலும்புகளைத் தேடி தங்களது புழக்கடையில் குவித்து வைத்திருந்தனர். அபூர்வமான பொழுதுகளில் அவர்களால் அதை விற்க முடியும். எளிதாக ஓரிரு ரூபாய்கள் சம்பாதித்து ஒரு வாரத்தைக் கடத்த முடியும். எலும்பு வியாபாரி வருவது அறிவிக்கப்பட்டவுடன் எனக்குள் நம்பிக்கை துளிர் த்தது. டாக்குவும் நானும் எலும்புகளைத்

தொகுப்பு: இந்திரன்

தேட உடனே முனைந்தோம். ஓடைக்கு அருகிலுள்ள எலும்புக் கூடுகளைக் கொண்டுவர முடிவு செய்தோம்.

நாங்கள் புறப்பட்டவுடன் கிழவன் சவாலா எங்களைப் பார்த்து கத்தினான்: “போக்கிரிப் பயல்களா, எனது புழக்கடைக்குக் போகாதீர்கள். நான் சேர்த்து வைத்த எலும்புகளைத் தொடக்கூடாது. எனக்கு அவற்றை நன்றாகத் தெரியும்.” சவாலா மஹர் சொன்னது சரிதான். அவரது வீட்டு புழக்கடையில் எலும்புகள் குவிந்திருந்தது உண்மைதான். கழுகுகள் அவற்றின் மீது பறந்தன. சில நேரங்களில் அழுகும் எலும்புகள் நாற்ற மடிப்பதினால் கடந்து செல்பவர்கள் மூக்கை மூடிக்கொள் வார்கள். எலும்புகள் எரியும் வெயிலில் காய்ந்து நாற்றம் போய்விடும். சில நேரங்களில் பசியான தெருநாய் ஒன்று அமர்ந்து எலும்புகளைத் திருப்திகரமாக மென்று கொண்டிருக்கும்.

சவாலா மஹர் எப்போதும் எலும்புகளைத் தேடிக் கொண்டிருப்பார். ஏதாவது ஒன்று கிடைத்தால் உடனே அதனைக் கொண்டு வந்து தனது புழக்கடையில் சேகரித்து விடுவார். சிவா மஹரும் இதையே செய்து வந்தார். அவர்களின் வீடுகளின் பின்னால் எலும்புகள் குவிந்து கிடந்தன. சவாலாவுக்கு இது அன்றாட தொழில். ஒவ்வொரு தடவை எலும்பு வியாபாரி வரும்போதும் ஓரிரு பைகள் எலும்பைக் கொடுத்து ஓரிரு ரூபாய் பெற்றுக் கொள்வார். இது மிக எளிதான வருமானம். அவர் தான் அணிந்திருக்கும் கிழிசல்களை தூர எறிந்து விடுவார். எலும்பு வியாபாரிகள் வரவு அவருக்கு புதிய துணி மணிகளைக் கொண்டு வந்தது. இதனால் தான் அவர் எலும்புகளைத் தேடிக்கொண்டும், நாங்கள் அவற்றை எடுக்கப் போகும் போது எச்சரித்துக் கொண்டும் இருந்தார். எலும்பு வியாபாரியின் வரவைக் கேள்விப்பட்டதும் சவாலா மஹரும், சிவா மஹரும் மகிழ்ச்சியோடு தென்பட்டனர். சவாலா, படிசுவலில் ஏறி வெறிநாய் மோப்பம்

பிடித்து ஓடுவதுபோல தன் வீட்டிற்கு ஓடுவார். சிவாமஹர், துரிதநடையுடனும், மலர்ந்த முகத்துடனும் தன் வீட்டை நோக்கிச் செல்வார்.

மஹர்வாடாவின் குறுக்குச் சந்துகளில் நானும் பண்டாவும் ஓடினோம். அப்போது பெண்களும், குழந்தைகளும் எலும்புப் பைகளுடன் எங்களைக் கடந்து சென்றனர். இப்போது மஹாவாடாவில் இருக்கும் எலும்புகள் மீது கைவைப்பது கடினம். எனவே நானும், டக்டுவும் ஓடையை நோக்கி ஓடினோம். ஏனெனில் எனக்குத் தெரியும் எங்கே எலும்புகள் உள்ளன என்று. நான் ஆடுமேய்க்கும் போது அவை கிடப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன். நாங்கள் சென்ற போது பாண்டா சொன்னான்.

“ஷங்கர், சரிவில் ஒரு எலும்புக் கூடு இருக்கிறது.”

“ஆமாம், எனக்குத் தெரியும்.” நான் சில கூடுதல் தகவல்களை அவனுக்குக் கொடுத்தேன். “கரஞ்சா மரத்தடியில் நான் ஒரு எருமையின் எலும்புக் கூட்டைப் பார்த்தேன்.”

“எனக்கு அதுபற்றி தெரியாது.”

“பாண்டா, சுடுகாட்டில் கூட சில எலும்புகள் உள்ளன.” அவன் சந்தேகப்பட்டான். “அவை யாருடைய எலும்புகள்? மிருகங்களுடையனவா அல்லது மனிதர்களுடையதா?

“யாருக்குத் தெரியும்? ஆனால் அங்கே நிறைய எலும்புக்கூடுகள் கிடக்கின்றன.”

“அவை மனித எலும்புகளாக இருக்கும்”

“அதனால் என்ன? எலும்பு எலும்புதானே, அதற்கென நமக்குப் பணம் கிடைக்கிற வரையில்.”

“உண்மைதான்” பாண்டா ஒப்புக் கொண்டான்.

நாங்கள் பேசிக்கொண்டே ஓடை நோக்கி நடந்தோம். எங்களுக்குப் பின்னால் டக்டுவும் ஓடிவந்தான்.

பி—6

தொகுப்பு : இந்திரன்

81

“நில்லுங்கள். நானும் வந்து விடுகிறேன். எனது நண்பர்களே, நாம் மூவரும் சேர்ந்து எலும்புகளைச் சேகரிப்போம்.”

நான் வாயை மூடிக்கொண்டிருந்தேன்.

ஆனால் பாண்டா ஒப்புக் கொண்டான். “ஆம், நாம் மூவரும் எலும்பு பொறுக்கி நமக்குள் பணத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வோம்” நாங்கள் எலும்புகளைப் பொறுக்குவதைப் பார்த்து காக்கைகளும், சிறிய கழுஞ்சூழலும் தலைக்குமேல் பறந்தன. காக்கைகளையும் பருந்துகளையும் பார்த்து விட்டு நாய்கள் மோப்பம் பிடித்துக் கொண்டு எங்களைத் தொடர்ந்தன.

நாங்கள் எலும்புகளைச் சேகரிப்பதில் மூழ்கினோம் திடீரென்று ஒரு கழுஞ்சூழல் எனது கையிலிருந்து எலும்பைப் பறித்தது. அதனது கால் நகங்கள் எனது தலையில் குத்தி ரத்தம் கூட வந்தது. நான் ரத்தத்தைத் துடைத்தபடி எலும்பு பொறுக்கச் சென்றேன்.

டக்கு சொன்னான்: “ஷங்கர், இந்த எலும்புகளை ஒரு மூட்டையாகக் கட்டி எனது தலை மீது வைத்து விடு. நான் எலும்பு வியாபாரியிடம் விடுகிறேன்.”

அது நல்ல யோசனை. நாங்கள் சேகரித்த எலும்புகளை மூட்டையாகக் கட்டி டக்குவின் தலை மீது வைத்தோம். ஆற்றின் கற்களை மிதித்தபடி அவன் எல்லோரும் சந்திக்கும் இடத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

உயர்ந்த கரையின் மீது நானும், பாண்டாவும் ஓடினோம். நாங்கள் இளமையாயும், சுறுசுறுப்பாகவும் இருந்தோம். ஆட்டுக்குட்டிகளைப் போல அவனுக்கு முன்னால் சென்று சேர்ந்து விட்டோம். நாங்கள் அவனுக்கு முன்னால் சென்றோம். அவன் என்ன நினைக்கிறான் என்று எங்களுக்குத் தெரியாது. அவனை எங்களுக்கு மிகப் பின்னால் விட்டு விட்டு மிக விரைவில் ஓடி விட்டோம். நாங்கள் ஓடிப்போய் ஒரு எருதுவின்

பெரிய எலும்புக்கூடு ஒன்றை இழுத்தோம். அதைப் பார்த்து நான் மகிழ்ந்தேன். கரஞ்சா மரத்திலிருந்து நீல நிறம் கலந்த ஊதா மலர்கள் என்மீதும், எலும்பின் மீதும் விழுந்தன. எலும்புக் கூட்டின் பற்கள் எங்களைப் பார்த்து சிரித்தன அதன் கண் குழிகள் காலியாக இருந்தன. குளம்புகளும், கொம்புகளும் பத்திரமாக இருந்தன.

நாங்கள் அதிக மகிழ்ச்சியடைந்தோம். எலும்பு வியாபாரி குறைந்தபட்சம் சில அணாக்களாவது கொடுப்பான். அதன் பின்புறத்தைப் பிடித்து நான் இழுத்தேன். பாண்டா அதன் கொம்பைப் பிடித்து இழுத்தான். எங்களுக்குள் அந்த எலும்பைச் சுழற்றினோம். அதன் இரண்டு பக்கங்களைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போகத் தொடங்கினோம்.

திடீரென்று தமா மஹர் கத்திக்கொண்டு, எங்களை அடிக்க வந்தார். "திருட்டுப் பையல்களா அது என்னுடைய எலும்பு, எங்கே எடுத்துக்கொண்டு போகிறீர்கள்? நான் எடுத்துப்போக விடமாட்டேன்."

இங்கே ஒரு குழம்பம்.

நான் சொன்னேன்: "நாங்கள்தான் முதலில் அதை எடுத்தோம்."

"முட்டாள்களே, அது என்ன உங்கள் அப்பன் வீட்டு சொத்தா?"

"சரி, அது உன்னுடைய சொத்தா என்ன?"

உடனே தமா தனது உரிமையை வார்த்தைகளால் நிலை நாட்டத் தொடங்கினான். "அது எனது சொத்தாக இல்லை என்றாலும், ஒரு மஹர் சாதியைச் சேர்ந்தவன் என்ற வகையில் அது எனக்குச் சேரவேண்டியது. எளிதாக அதை எடுத்துக் கொண்டு போகலாமென்று நினைத்தாயா, மாடு செத்தபோது நான்தான் இங்கே இழுத்துக் கொண்டு வந்து போட்டேன்."

அவன் எங்களை தாக்கினான். அதன் இரண்டு முன்னங்கால்களையும் பிடித்திழுத்துக் கொண்டு போகத் தொடங்கினான். நாங்களும் கடினமாகப் பிடித்து இழுத்தோம். இழுப்பறிச் சண்டையில் முடிந்தது. நாங்கள் இழுத்தபோது அவன் எங்களை அடிக்க வந்தான். ஆனால் நாங்கள் எலும்புக்கூட்டைப் போக விடவில்லை. அப்போதுதான் எங்கள் மஹர்வாடாவைச் சேர்ந்த கல்பா தனது வயலிலிருந்து வந்தார். நாங்கள் சண்டையிடுவதைக் கேட்டு விட்டு வந்து சொன்னார். “நாய்களைப் போல எலும்புக்காக ஏன் அடித்துக் கொள்கிறீர்கள்?” தமாவைப் பார்த்தும் சத்தம் போட்டார். “நீயும் கூட தமா குழந்தைபோல நடந்து கொள்கிறாய், எலும்புக் காகச் சண்டை போட்டுக் கொண்டு.”

தமா சொன்னான்: “எலும்பு என்னுடையது ஆயிற்றே”

“அது உன் அப்பாவினுடையதா?”

“இல்லை. செத்த மாடு எனது பங்கு.”

“அப்போது எலும்பை அந்த நேரத்தில் கொண்டு போயிருக்க வேண்டும்.”

“அது உண்மைதான், ஆனால்...”

“ஆனால் எலும்பு ஏன் உடனுக்குடன் உனக்கு வேண்டும்?”

தமா உண்மையைச் சொன்னான். “எலும்பு வியாபாரி மஹர் வாடாவுக்கு வந்திருக்கிறார் அதனால்தான்.”

“ஓ, எலும்பு வியாபாரி வந்து விட்டானா?”

“ஆமாம்.”

“சரி. அப்படியானால் இருவரும் பங்கு போட்டுக் கொள்ளுங்கள். இந்த பையன்களும் கொஞ்சம் சம்பாதித்துக் கொள்ளட்டும்.” ஒரு சமாதானத்தைக் கொண்டு வந்தார்.

பிறகு எங்களைப் பார்த்து கத்தினார். “பையன்களே இந்த எலும்பை தமாவுடன் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள். அவனது உப்புக்கும், கஞ்சிக்கும் அவன் சில காசுகள் சம்பாதித்துக் கொள்ளட்டும்.”

தமா மேலே ஏறி எலும்புக் கூட்டின் முதுகில் காலை வைத்தான் காய்ந்த விறகு போல எலும்பு உடைந்தது. பிறகு நாங்கள் கொம்புகளுக்காக அடித்துக் கொண்டோம். முதலில் தமா கொம்புடன் கூடிய பாதியை எடுத்துக் கொண்டான். அதன் மறு முனையை நாங்கள் பெற்றோம். தமா பாதி எலும்பை தலைமீது சுமந்து கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினான். அவன் தோல் கருப்பாயிருந்தது. அந்த கொம்புகளோடு, வெயிலில் அவன் நடந்து போன போது அசுரனைப்போலத் தெரிந்தான். அவன் அசுரனைப் போலக்கூட நடந்தான்.

எங்களது சமை இப்போது குறைந்து விட்டது. எங்களதில் பாதியை தமா எடுத்துக் கொண்டான். நான் சொன்னேன், “பாண்டா, நீ இதைத் தலையில் ஏற்றிக் கொள். நான் சுடுகாட்டில் ஏதேனும் எலும்பு கிடைக்கிறதா என்று பார்க்கிறேன்.”

பாண்டா தலையாட்டினான். அவன் பாதிஎலும்பைத் தலையில் தாங்கிக்கொண்டு மஹர்வாடா நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான். நான் சுடுகாட்டுக்குப் போய் எலும்பு ஏதேனும் கிடைக்கிறதா என்று பார்க்கத் தொடங்கினேன். சமாதிகள் சுற்றிக் கிடந்தன. நீண்ட பெரிய பாறை ஒவ்வொரு பிரேதத்தின் மீதும் வைத்திருந்தது. ஒரு பக்கத்தில் சில எலும்புகளைக் கண்டேன்.

நான் சில கை எலும்புகளையும், கால் எலும்புகளையும், கபாலங்களையும் பொறுக்கி எடுத்து கயிற்றினால் கட்டி எடுத்துக் கொண்டேன். எல்லோரும் சந்திக்கும் இடம் நோக்கி நடந்தேன். எலும்பிச்சை மரத்திற்கு கீழே வயது முதிர்ந்தவர்களும், இளையவர்களும், பெண்

களும், குழந்தைகளுமாக எலும்பு வியாபாரியைச் சுற்றி ஏராளமான கூட்டம்.

நான் எலும்பு வியாபாரியிடம் போனேன். அவன் எலும்பை நிறுக்க ஒரு தராசை நிறுத்தி இருந்தான். எலும்பை எடை போட்டவுடன் ஒப்புக் கொண்டபடி பணம் கொடுத்தான் மக்களின் கைகளில் பணம் வந்ததும் அவர்களின் முகங்கள் மகிழ்ச்சியில் பூரித்தன. தமா, தான் பெற்ற காசுகளைத் தனது சிறிய கண்களால் பார்த்து எண்ணிக் கொண்டிருந்தான். அவன் முகமும் திருப்தியில் ஒளிர்ந்தது.

நாங்கள் எங்களது எலும்புகளைத் தராசில் போட்டோம். அது எடையினால் கீழே இறங்கியது. எலும்பு வியாபாரி மேலும் மேலும் அதிக எடைகளை எதிர் தட்டில் போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

தராசு முள் நிலைக்கு வந்தது, எலும்பு வியாபாரி சட்டைபைக்தள் கைவிட்டு “பன்னிரண்டு அணாக்கள்” என்று சொல்லி பாண்டாவின் கையில் கொடுத்தான். நாங்கள் அதிகம் மகிழ்ந்து போனோம்.

கடைசியாக நான் சேகரித்த எலும்புகளைத் தராசில் போட்டான். எலும்பை நுணுக்கமாகப் பார்த்து கர்ஜித்தான்: “என்ன எலும்பு இது பையா?”

“நீங்க என்ன சொல்றீங்க. இது எலும்பு இல்லையா?”

“நீ எங்களை சிறைக்கு அனுப்ப விரும்புகிறாயா, குழந்தை?”

மனித எலும்புகள். எல்லோரும் கவனித்தார்கள். சிலர் குலுங்கினார்கள் சிலர் திகைத்தனர். திகைத்துப்போன நான் எலும்பை முறைத்தேன். எலும்பு வியாபாரி மறுபடி என்னிடம் சொன்னான்: “நீ எங்கே எடுத்தாயோ அங்கேயே போட்டுவிடு. போ ஓடு, இல்லையென்றால் காவலர்கள் உன்னையும் பிடித்துக் கொள்வார்கள்.”

எலும்பு வியாபாரி இதைச் சொன்ன போது நான் நின்ற இடத்திலேயே நடுங்கினேன். உடனே நான் வேகமாக தராசிலிருந்து எலும்புகளை எடுத்தேன். சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டு சுடுகாடு நோக்கி ஓடினேன். நான் எலும்புகளை இறைத்தபடி மூச்சிரைக்க திரும்ப வந்தேன்,

மேடைக்குப் பக்கத்தில் இருந்த பாண்டாவிடம் சென்றேன். எனது பங்கான நாலணாவை அவன் என் கையில் கொடுத்தான். என் உள்ளங்கையில் இருந்த பணத்தைப் பார்த்து புளகித்தேன். மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக் கொண்டு, காசை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு வீடு சென்று அம்மாவிடம் பணத்தைக் கொடுத்தேன்.

ஆச்சரியத்துடன் என்னைப் பார்த்துவிட்டு கேட்டார். “எங்கிருந்து இந்தப் பணம் கிடைத்தது?”

“நான் சில எலும்புகளை எலும்பு வியாபாரியிடம் விற்றதில் கிடைத்தது”

“சரி, சந்தையில் உனக்கு தின்பதற்கு ஏதேனும் வாங்குவதற்காக இதை வைத்து விடுவோம்” அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த பாணைகளில் ஒரு ஜாடியில் அதனை போட்டு வைத்தாள்.

நான் எல்லோரும் சந்திக்கும் இடத்திற்கு மகிழ்ச்சி யுடன் துள்ளிக் கொண்டு ஓடினேன்.

□

பந்து மாதம்

விஷ ரொட்டி

தானியங்களை அடித்துத் தூற்றும் அறுவடைக்காலம் வந்தது. வானில் பறவைகள் வட்டமிடுகையில், குபட் எனும் ஊரிலிருந்த எனது தாத்தாவை—யெடல்யா ஆஜா— பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சந்திக்கச் சென்ற அறுவடை நாள் நினைவுக்கு வரவே எனது இதயம் காயம் பட்ட பறவையைப் போல குருதி கொட்டியது.

அன்று, எப்போதும் போல, தானியங்களை அடித்துத் தூற்றும் களத்தில் வேலை கேட்டு எனது தாத்தா யெடல்யா சென்றபோது என்னையும் அழைத்துச் சென்றார். உண்மையில் ஏதாவது ஒரு பண்ணையில் ஒரு வெள்ளரிக்காயோ, அல்லது சில பட்டாணிகளையோ முடியுமானால் எனக்கு வாங்கிக் கொடுக்க நினைத்திருந்தார். என்னை உதவிக்கு வைத்துக் கொள்வதன் மூலமாக தானியத்தில் கொஞ்சம் கூடுதலான பங்கு பெற முடியும் என்று நம்பினார்.

நாங்கள் தானியம் தூற்றும் களத்தில் நின்றோம். பாபு பாட்டில் அங்கே சிதறிக்கிடந்த தானியங்களைச் சரி செய்துகொண்டிருந்தார். தாத்தா பாட்டிலை நெருங்கி, ஒரு தாழ்ந்த சாதிக்காரன் உயர்சாதிக்காரரை வணங்கும் முறையில் வணங்கினார். தாத்தாவின் வணக்கத்தை ஒரு மகாராஜாவைப் போல ஏற்றுக்கொண்டு பாட்டில் சொன்னார்.

“ஏய், இந்த காலையிலே இங்கே எதுக்கு வந்தே? கெட்டது எதையும் மனசிலே வச்சிக்கினு நீ வரலேன்னு

நெனைக்கிறேன். ஒரு மஹர் சாதிக்காரனைக் காலையிலே பாத்தா நல்லதுதான் நடக்கும்னு சொல்றதில்லையா?"

பாபு பாட்டிலின் தேவையற்ற முரட்டுப் பேச்சிற்கு தாத்தா எந்தவிதமான எதிர்வினையும் காட்டவில்லை. மாறாக பாட்டிலுக்கு அதிகப்படியான மரியாதை காட்டியவராகத் தென்பட்டார்.

"ஏன் அண்ணா அப்படி சொல்றீங்க? நான் உங்க அடிமை. உங்களது களத்துமேட்டுக் காரியங்களை விசாரிச்சுட்டுப் போக வந்தேன். எனக்கு ரொட்டி கொடுக்கிற வர்தான் எனக்கு எஜமானன். நாங்கள் எங்களது தானியப் பங்கை வாங்கறதுன்றது எங்களது சலுகை. நான் உங்களிடம் பிச்சையெடுக்கிற மஹராக இருக்கிறதில் பெருமைப்படறேன்."

ஆனால் தாத்தாவின் பணிவான விண்ணப்பம் பாபு பாட்டிலிடம் எதிர்மறையான விளைவுகளை உண்டாக்கியது. அவர் மேலும் குத்தலாகப் பேசினார். "அதுபோல பேசாதே. நீ எங்களிடம் தானியப் பங்கு கேட்கும் பழைய காலத்து மஹர்-மங்கிடையாது. நீங்களெல்லாம் இப்போ ஹரிஜனங்கள். எனக்குச் சொன்னாங்க, நீங்கள்ளாம் இப்போது சம உரிமைகூட கேட்க ஆரம்பிச்சிட்டீங்கன்னு. நகரத்திலே ஓட்டல்லே எங்களோட உக்காந்து சாப்பிடவும், குடிக்கவும் ஆரம்பிச்சிட்டீங்க. அதனாலே, நம்ம ரெண்டு பேருக்குள்ள வேறுபாடே இல்லை. இருக்குதா என்ன? இப்போ நீங்கள் எங்களோட சமமானவங்க. அப்போ ஏன் இன்னும் தானியப் பங்கை பிச்சை எடுக்கறீங்க?"

இருந்தும் கூட தாத்தாவின் மீது இவை எந்தவிதமான மோசமான விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தவில்லை. சொல்லப்போனால், அவனிடம் ஒரு பெருமைகூட இருந்தது. அவன் தன்னை சுதாரித்துக்கொண்டு சொன்னான்.

தொகுப்பு: இந்திரன்

“அண்ணா, அப்படி எப்படி சொல்வீங்க? சம உரிமை கேட்கிறவர்களில் ஒருவன் இல்லை இந்த யெடல்யா. கடவுள் மதத்தையும், சாதியையும் உண்டாக்கினதுக்கு அப்போது என்ன காரணம் சொல்ல முடியும்?”

“சொல்லு. மஹர்களும், மங்குகளும் பந்தர்பூரில் இருக்கிற வித்தோபா கடவுளையும், மதத்தையும் கேவலப் படுத்தி, சாதியை விட்டுட்டதினாலே மழைக் கடவுள் கோபப்பட்டார்னு தெரியாதா? சந்திரபாகா நதி வற்றிப் போனதுக்கு வேறென்ன காரணம் சொல்வீங்க?”

காயத்தை இன்னும் குத்தினார் பாட்டில்.

என்னால் இன்னமும் பொறுத்துக்கொள்ள முடிய வில்லை. எனது கன்னங்கள் கொதிக்கத் தொடங்கின. எனது கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு, பாபு பாட்டிலின் கோபமான பேச்சைச் சுருக்கமாக வெட்டிக் கேட்டேன். “பாட்டில் அவர்களே, நாங்கள் மதத்தை மறந்தோம், சாதியை விட்டு விட்டோம், கடவுளை கறைபடுத்தினோம் என்று சொல்வதன் அர்த்தம் என்னவென்று தயவுசெய்து சொல்ல முடியுமா? ஒரு மதம், ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதனை சமமாக நடத்துவதைப் பொறுத்துக் கொள்ள வில்லை என்றால் அத்தகைய மனிதத் தன்மையற்ற மதத்தினால் என்ன பயன்? நாங்கள் தொட்டாலே கடவுள் தீட்டுப்பட்டுவிடுவார் என்றால் மஹர்களும், மங்குகளுமான நாங்கள் ஏன் படைக்கப்பட்டோம்? அவர்களைப் படைத்தது யார் என்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?

மஹர்களும், மங்குகளும் தங்களுடைய கடவுள்கள் என்று அழைத்துக் கொள்ளக்கூடிய கடவுள்கள் யார் என்று தயவு செய்து சொல்ல முடியுமா?”

எனது பதில் பாபு பாட்டிலை கோபம் கொள்ளச் செய்தது. நான் அவரை வெறுமனே பாட்டில் என்று

அழைத்துவிட்டேன். ஆனால் எங்கள் கூட்டம் அவரை அண்ணா என்றுதான் அழைத்து வந்தது. எல்லாவற்றிலும் உச்சம், ஒரு மஹர் அவரை எதிர்த்துப் பதில் கொடுக்கிறான். வன்முறையான கோபம் அவரை அதிர வைத்தது. அவர் என்னைப் பார்த்து உரக்கக் கத்தினார்.

“அந்த ஊளை மூக்கு வாயாடியைப் பார். அவன் தன்னோட மூக்கைகூட சுத்தமா வச்சக்க முடியல. ஆனால் என்னைப் பார்த்து பதில் கொடுக்கிற ஆணவம் இருக்கு. யெடல்யா யாருடைய உதவாக்கரை உதவிக்கு நீ அவனைக் கொண்டு வந்த?”

பாபு பாட்டிலின் வன்முறையான கோபம் தாத்தாவை நிலைகுலையச் செய்தது. கோபத்தில் பாபு பாட்டில் கொலைகூட செய்துவிடுவார் என்று தெரிந்ததினால் தாத்தாவின் உடல் ஆடியது பயத்தினால் நடுங்கிய, மிகப் பணிவான குரலில் அவர் சொன்னார்.

“இவன் எனது பெரிய பெண்ணின் மகன். சங்கர்வாடியிலிருந்து வந்திருக்கிறான். பெரியவங்க கிட்ட எப்படி பேசுறதுன்னு தெரிந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு சின்னவயசு. அவன் பட்டணத்துலே வளர்ந்தவன். எழுதப் படிக்கவும் தெரிந்திருக்கிறான்.”

“எழுதப் படிக்க தெரிஞ்சதாலே இவ்வளவு தேவையில்லாததை பேசணும்னு தேவையா என்ன? ஒரு மஹர் அல்லது மங் படிச்சிட்டாலும்கூட. யாரும் அவனை பிராமணன்னு கூப்பிடுகிறது கிடையாது. சட்டம் படித்து, பாரிஸ்டர் ஆனாக்கூட மஹர் மஹர் தான். சொக்கமேளா கதை தெரிஞ்சிருக்கணும். பந்தர்பூர் கோயில்ல அவனை உள்ளே விட்டுட்டாங்களா என்ன? நான் கேக்குறேன். சொக்கமேளாவை ஏன் கோயில் வாசலிலேயே நிறுத்தினாங்க? ஒவ்வொருத்தனும் அவனவன் இடத்திலே இருக்கணும்.”

தொகுப்பு : இந்திரன்

சாங்ளி நகரத்தில் வளர்ந்தவன் என்பதால் நான் என் கூட்டத்தவர்களைக் காட்டிலும் சிறிது அதிக தைரியம் கொண்டவன். எனவே நான் பாட்டிலிடம் சொன்னேன்.

“இடத்தைப் பற்றி பேசுறீங்களே பாட்டில், யாருடைய இடம்?”

எனது எதிர் பதில் கேட்டு பாட்டில் வெடித்தார்.

“இதோ பார் பையர், ஏதோ கொஞ்சம் படிச்சிட்டேன்னு, எனக்கு கத்துக்குடுக்க முயற்சிக்காதே. கடவுள் பிராமணர், மராட்டா, மீன்காரன், நெசவாளி, மஹர்-மங், தோர், சக்கிலி என்ற வரிசையில் படைத்த போது நிச்சயமான ஒரு மேல் கீழ் முறையை வைப்பது அவர் நோக்கமாக இருந்தது என்பதைத் தெரிந்து கொள்- அவர்கள் அறிவோடு சொன்னமாதிரி, ஒவ்வொருவனையும் அவனவன் இடத்தில் வை. கடவுள் இடத்தில் செருப்பை வைத்துக் கும்பிடுவார்களா?” அவர் சிறிது இடைவெளி கொடுத்தார்.

நான் பதிலுக்குப் பதில் கொடுக்க முடிவு செய்தேன்.

“அதனாலே எங்களை உனது செருப்பு போல நடத்துவதாக நினைக்கிறாயா? நாங்க உண்மையிலேயே அப்படித்தானா? உங்க எல்லோரையும் போல நாங்களும் அதே ரத்தம், சதையினாலே படைக்கப்படலியா? நாங்களும் எங்க அம்மா வயித்திலே ஒன்பது மாதம்தான் இருந்தோம். அடிப்படையா நம்ம ரெண்டு பேருக்குள்ள எந்த வித்தியாசமும் இல்லைன்றது நியாயமா தெரியலியா?”

“யெடல்யா, இங்க வேலை செய்ய வந்தியா, சண்டை போட வந்தியா? நீயும், உன்னுடைய பேரனும் அவ்வளவு நல்லா இருக்கும்போது ஏங்கிட்ட வந்து ஏன் பிச்சை எடுக்கிற? தொலைஞ்சி போ. கொஞ்சம் படிச்

சிட்டது எனக்கு பாடம் கத்துக் கொடுக்கிற உரிமையை அவனுக்குக் கொடுத்திடாது, புரியுதா?"

இதற்கு தாத்தா, பாபு பாட்டிலின் காவில் உண்மையாகவே விழுந்து கண்களில் கண்ணீருடன் சொன்னார். "அதை மட்டும் சொல்லாதீங்க தயவு செய்து அவன் சின்ன பையன். இப்போதான் பையனாயிருக்கிறான். அவனைப் பெரிசா எடுத்துக்காதீங்க அவன் உலகத்தை அதிகமா பார்க்காததினாலே பெரியவங்க கிட்டே எப்படி பேசறதுண்ணு தெரியலே?"

என்னிடம் திரும்பி சொன்னார்: "மகாதேவா, அண்ணாவை பார்த்துகிட்டு நிக்காதே. களைக் கொத்தியை எடுத்துக்கிட்டு வேலையைப் பார்." அவர் என்னிடம் களைக் கொத்தியைக் கொடுத்த போது வாயடைத்துப்போய் எந்த உதவியு மற்றவனாகப் போனேன்.

அடுத்த சணமே, தலையை குனிந்து கொண்டு தானியக் குவியலில் களைக் கொத்தியை வீசிக்கொண்டு வேலை செய்யத் தொடங்கிவிட்டேன். எப்படியோ என் கோபத்தை அடக்கிக் கொள்ள முடிந்தது. பாபு பாட்டில் நெருங்கி நின்று கொஞ்ச நேரம் எங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு போய்விட்டார். போவதற்கு முன்னால் சொன்னார். "நான் காலை பலகாரம் சாப்பிட்டுவிட்டு வரும் முன்னால் முடித்துவிடு. சாயங்காலம் பிணையல் அடிப்பதற்கு மாட்டைக் கட்டுவோம். வேகமா செய் உன்னுடைய தானியப் பங்கை வாங்க னும்னா கடினப்பட்டு வேலை செய்யணும்னு தெரியாதா?"

நாங்கள் இருவரும் கையிலிருந்த வேலையை கவனமாகச் சேர்ந்து செய்தோம். என்னைப் பாதியிலேயே விட்டு விட்டு தாத்தா, கியான்பா பாட்டிலின் களத்திற்குச் சென்று முக்காலி கொண்டுவரவும் சில மரக்கால்

தொகுப்பு: இந்திரன்

93

தானியமும் வாங்கி வரவும் சென்றார். நான் தனியே விடப்பட்டேன்.

களத்தில் நான் கடினமாக உழைத்தேன். சிவந்த சூரியன் என்னை எரித்தது களைப்பும், வெயிலும் என்னை ஏராளமாக வியர்வை சிந்த வைத்தது. நான் வரண்டு போயிருந்தேன். தாத்தா திரும்பும் சுவடே இல்லை. சூடாகிப் போயிருந்த மூளைக்குள் பலவித பயங்கர எண்ணங்கள் தோன்றின. எனது வேலையை முடிப்பதற்கு மிகவும் பின் தங்கி இருந்தேன்.

பாபு பாட்டில் திடீரென்று திரும்பி வந்து வேலை முடியவில்லை என்பதைப் பார்ப்பாரோ என்று கவலை கொண்டேன். அவரது கோபத்தை முன்னரே நான் கிளறி விட்டிருந்ததினால் எளிதில பவியாகிவிடுவேன் என்று நினைத்தேன்.

அந்த எண்ணம் மறைவதற்குள் பாபு பாட்டில் டீகா மக்தாமுடன் எதிர்பாராத விதமாக அங்கு வந்தார். நான் பயந்து விறைத்துப் போனேன். நான் என் வேலையில் பின் தங்கி இருக்கிறேன். தாத்தா வரும் சுவடு தெரிய வில்லை. என்னைத் துன்புறுத்துபவரும் வந்துவிட்டார்.

“யெடல்யாவின் பேரனே, உங்க தாத்தா என்ன செய்துட்டானா?” பாபு பாட்டில் கத்தினார்.

“அவர் முக்காலி கொண்டுவர கியான்பா பாட்டில் களத்திற்குப் போயிருக்கிறார்.” நான் ஏற்கெனவே பயந்து போயிருப்பதினால் உளறினேன்.

பாபு பாட்டில் நிரம்ப கோபத்தில் மிகவும் கேவலப் படுத்துகிற வார்த்தைகளில் தாத்தாவைத் திட்டினார். “அவன் முக்காலி கொண்டுவர போயிருக்கானா இல்லன்னா அவன் பொண்டாட்டியோட சல்லாபஞ் செய்யப் போயிருக்கானா?” டீகா மக்தாம் அந்த

விஷயத்தை பெரிதுபடுத்துவதை—அவரது பங்கை விசுவாசமாகச் செய்தார்.

“இந்த மஹர்கள் மோசமானவர்கள். அவர்கள் வேலை செய்து நீங்க பார்க்க முடியாது. இந்த உதவாக்கரை பசங்க அப்படியே காலத்தை ஓட்டுவானுங்க.”

இதற்குமேல் என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. இருப்பினும் பாபு பாட்டிலிடம் வேண்டினேன். “தாத்தா வந்துடுவார். எதுக்காக திடீறீங்க...” தெரியாமல் பாபு பாட்டிலிடம் எரியும் கொள்ளியில் எண்ணெய் ஊற்றி விட்டேன். பாபு பாட்டில் கோபத்தில் கத்தினார். அதிக குத்தலுடன். “நீ உன்னோட தாத்தாவை திட்டவிட மாட்ட. அப்ப அவன் காலை நான் பிடிக்கணுமா? அவர் கோ மக்தூமிடம் திரும்பி சொன்னார். “நானும் இந்தப் பயலை காலலேர்ந்து பார்த்துக்கிட்டுதான் இருக்கேன். இந்த மஹருடைய புள்ள எனக்கு முரட்டுத்தனமா பதில் கொடுக்கிறான்.”

“அண்ணா எங்கிட்ட சொல்லி பயனில்லை. இருப்புலே ஒரு உதை கொடுங்க அதுதான் இவனுங்களுக்குச் சரி.” கோ மக்தூம் தூண்டி விட்டார்.

பைத்தியம் போல ஓடிவந்தார் தாத்தா. பாபு பாட்டில் வசவுகளை எடுத்து விடுவதற்கு தாத்தா வருகிற காட்சி ஒன்றே போதும். “யெடல்யா, உன்னை வேலை செய்யச் சொன்னான; இல்லை கண்ணாமூச்சி விளையாடச் சொன்னான? பகல் ஆயிடுச்சி இப்போ. களத்திலே வேலை செய்யறத இப்பவே நிறுத்து. நான் பார்த்துக்கிறேன். எழுந்திரு. நான் எதுவும் குடுக்க முடியாது... எழுந்திரு.”

“கடுமையான காரியத்தைச் செய்திடாதீங்க அண்ணா. நீங்க எங்களை அடிங்க. ஆனால் பட்டினி

தொகுப்பு: இந்திரன்

“பாட்டுடாதீங்க.” தாத்தா விழிகளில் கண்ணீருடன் வேண்டினார்.

கல்நெஞ்சம் கொண்ட பாட்டில் அசையவில்லை. நாங்கள் கொடுத்த வேலையை முடித்து மாடுகளைப் பூட்டி களத்தை நோக்கிச் சென்றோம்.

அன்று முழுவதும் நாங்கள் கஷ்டப்பட்டு உழைத்த பிறகு பாபு பாட்டில் சில மரக்கால் தானியம் கூட கொடுக்கவில்லை. தாத்தா சோர்ந்து போய்விட்டார். மனம் சோர்ந்து நாங்கள் களத்தை விட்டு வெளியேறும் போது, பட்டியில் காளைகளுக்கு முன்னால், பழைய, நாற்றமடிக்கும் ரொட்டித் துண்டுகள் கிடப்பதை தாத்தா பார்க்கத் தவறவில்லை. சரியாகத்தான் மசால்லி யிருக்கிறது சாமர்களுக்குச் செருப்பின்மீது கண் இருப்பது போல, மஹர்களுக்கு கெட்டுப் போன ரொட்டியின் மீது கண் இருக்குமென்று. பச்சை நிறமாக மாறி நாற்றமடித்த அந்த ரொட்டித் துண்டுகளின் மீது ஈக்கள் மொய்த்துக் கொண்டிருந்தன.

தாத்தா இந்த ரொட்டித் துண்டுகளை பாபு பாட்டிலிடம் கேட்டார் மாடுகள் அவற்றைத் தின்னாமல் விட்டு விட்டிருந்தன. சாணியும், மூத்திரமும் பூசியிருந்தன, அவை. தாத்தா விந்தையான சந்தோஷத்தோடு அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு கோணித்துணியில் வைத்துக் கொண்டார். பாட்டிலை இதற்காக ஆசிரிவதித்து விட்டு அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தார். நான் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு அவரைப் பின் தொடர்ந்தேன்.

எங்களுக்கிடையிலே ஆழமான மௌனம் இருந்தன. இறுதியாக மௌனத்தை உடைத்துக் கொண்டு தாத்தா சொன்னார். “மகாதேவா, உன்னால்தான் பண்ணையார் எங்கிட்ட கோவிச்சகிட்டாரு. ஒரு நாள் முழுவதும் உழைத்த பிறகு நிறைய தானியம் கெடைக்கும் என்று

நான் நெனைச்சேன். இப்போ சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்யறது?"

"நீங்க எடுத்துட்ட வந்த ரொட்டித்துண்டை சாப்பிடலாம். ஒரு நாள் முழுசும் உழைச்சதுக்குப் பலனா இது தான் நமக்குக் கெடச்சது. பரவாயில்ல. நல்ல பரிமாறல்தான். நாய்களையும் பூனைகளையும் விட நாம நல்லா இருக்கோமா? சில ரொட்டித்துண்டு போட்டாலே நம்ப சந்தோஷப் படறோம்." நான் குத்தலாகச் சொன்னேன்.

"சரியாத்தான் சொன்னே," தாத்தா உணர்ச்சி வசப் பட்டார், "மகாதேவா, மஹர்களும், மாங்குகளும் எப்போதுமே சந்தோஷமா இருக்க மாட்டாங்களா? பண்ணையார்களும், ஊர்ல இருக்கிற மத்தவங்களும் நம்மளை நசுக்குறது எனக்கு மட்டும் சந்தோஷமா இருக்குதுன்னு நெனைக்கிறயா? நம்ம மேலே அவங்க சுமத்துற அவமானங்களையும், அநீதிகளையும் எதிர்த்துப் பெரிய சண்டை போடணும்னு எனக்குக்கூட தோணுது. ஆனால், என் பையனே, எனக்கு வேற வழியில்ல. இந்த துயரத்துக்கு எனக்கு ஒரு முடிவும் தெரியல்ல" தாத்தா புலம்பினார்.

"ஆனால், ஏன் இது தொடரணும்? வாழ்நாள் முழுவதும் கூண்டிலே போட்ட சிங்கம் வேட்டையாட மறந்து போகிறதா என்ன? பரம்பரையா வருகிற நில உரிமை மகர்களை பொறியிலே மாட்டி இருக்குது மத்தவங்களுடைய பிச்சையினாலேயே வாழ்நாள் முழுவதும் வாழ்கிற நம்ப தனியா வியாபாரம் பண்ணுது பத்தி எப்படியோசிக்க முடியும்? நாம் எந்த சாதனையைச் செய்தோம்னு பெருமை பீற்றிக்க முடியும்? பிச்சையெடுக்கிற தினிருந்து வருகிறதெல்லாம் இன்னும் அதிகமா பிச்சையெடுக்கிறதுதான்."

விரக்தியால் நிரம்பி, உணர்ச்சியில் நான் வெடித்த போது தாத்தா யெடல்யா திகைத்துப்போய் என்னைப்

பி-7

தொகுப்பு: இந்திரன்

97

பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தார். அவர் என்னைக் குறித்து அடைந்த அவரது பெருமையை நான் உணர முடிந்தது. இருள் எல்லாப் புறங்களிலிருந்தும் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றியது.

சிறிதுநேரம் கழித்து அவர் சொன்னார் “மகாதேவா, நீ சொல்றத முழுசா நான் ஒத்துக்கறேன். ஆனால் பரம்பரையாக வரும் இந்த மாட்டலில் இருந்து எப்படி தப்பிக்க முடியும்?”

“அதை விட்டொழிக்கணும். வேறு வழியே இல்லை” நான் உடனே பதில் சொன்னேன்.

சிறிது நேரம் அவர் மெளனத்தில் நடந்தார். அவர், ஆழ்ந்த சிந்தனையில் தன்னை இழந்து விட்டது போல் இருந்தது. அவர் திடீரென்று திரும்பிக்கேட்டார். “பண்ணையடிமையை ஒழித்த பின்னர் மஹர்கள் வாழ முடியுமா? கெட்டுப்போன இந்த ரொட்டித் துண்டுகள் கிடைத்ததற்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும் இந்த முறையில்தான் நான் எனது பண்ணையாரை அணுகி எனது உரிமையான ரொட்டியைக்கேட்க முடியும். ஆனால் அதுவும் போய்விட்டால், பிறகு மிஞ்சியிருப்பது என்ன?”

“பண்ணையடிமையை விட்டுவிடவேண்டும் என்றால் அதை உண்மையிலேயே விட்டுவிட வேண்டும் என்று அர்த்தம் அல்ல. நமது பங்கு தானியம் என்ற பெயரில் பிச்சை எடுப்பதை நிறுத்த வேண்டும். இந்த உரிமைக்காக வாழ்நாள் முழுவதும் உழைக்கும் அடிமைத்தனத்திற்குப் பதிலாக, பண்ணையடிமைத் தனத்திலிருந்து விடுபட்டு, தனிப்பட்ட முறையில் பெருமையுடன் வாழக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நாம் வாழும் வரையிலும் ரொட்டியைப் பிச்சையெடுக்கும் உரிமையை ஒரு சலுகை என்று எடுத்துக்கொண்டு பண்ணையடிமை எனும் தவறான கருத்தில் நாம் வாழ்கிறோம். அவர்கள் கொடுக்கும் ரொட்டி நம்மை வாழ்நாள் முழுவதும் அடிமையாக வைத்திருக்கிறது என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள

வேண்டும்.” வீட்டை நெருங்கியதும் நான் பேசுவதை உடனே நிறுத்தி விட்டேன்.

“நீ சொல்றது சரிதான் மகனே, நீ என்னை ஒப்புக் கொள்ள வைத்து விட்டாய். நீ எனது இதயத்தைத் தொட்டுவிட்டாய்!” சொல்லிக்கொண்டே எனது வீட்டின் முன்னால் சப்பணமிட்டு உட்கார்ந்து கோணியிலிருந்து சில ரொட்டித் துண்டுகளை நாய்களுக்குப் போட்டார்.

வெளியே ஓடிவந்த பாட்டி கத்தினாள். “நீங்கள் என்ன பைத்தியமாகி விட்டீர்களா? எல்லா ரொட்டியையும் நாய்க்கு போட்டு விட்டால் நாம் எதைச் சாப்பிடுவது?” அவள் நாய்களின் முன்னால் போட்ட ரொட்டித் துண்டுகளைப் பொறுக்கி மண்ணை ஊதினாள். பிறகு அவற்றை ஒரு பெரிய கறித்துண்டுடன் கலந்து சமைத்தாள். அன்று இரவு எல்லோரும் அந்த உணவை அலைந்து கொண்டு சாப்பிட்டோம். வயிறு நிரம்பிய உணவினால் சாப்பிட்டவுடன் தூங்கிவிட்டோம்.

மறுநாள் காலையில் தாத்தா ஏதோ விஷம் சாப்பிட்ட நாயைப்போல வலியில் துடித்து போட்ட சத்தத்தினால் கண்விழித்தோம், அவர் வாந்தியும் பேதியுமாக எல்லா வற்றையும் வெளியிலெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

எல்லா அக்கம்பக்கத்தினரும் கூடிநின்று பல்வேறு தீர்வுகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். தாத்தாவின் படுக்கையில் நான் என்ன செய்வது என்று தெரியாதவனாகவும், குழம்பிய வனாகவும் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். அந்த நேரத்தில்கூட மொத்த மஹர் சாதியினரின் மொத்த குழப்பங்களையும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். உணர்வு மயமான அந்த நேரத்தில், பாபு பாட்டிலின் மாட்டுப்பட்டியிலிருந்து, சாணமும், மூத்திரமும் ஊறிக் கிடந்த ரொட்டித்துண்டு என் விழிகளின் முன்னால் மிதந்தது. தாத்தா தனது உரிமையான பங்காகப் பெற்ற

தொகுப்பு: இந்திரன்

அந்த ரொட்டிதான் அவரை வாந்தி, பேதியில் தள்ளியிருக்கிறது என்று சந்தேகமின்றி தோன்றியது.

பாட்டிலின் களத்து மேட்டில் நடந்ததை அவர் தனது மனதில் அப்படியே எடுத்துக் கொண்டார். அவருக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கண்ணீர் வடித்தபடி மரத்துப் போய் கிடந்தேன். எனது மனம் துயரத்தில் வெந்தது.

“பணிவான, அளவு கடந்த பொறுமை கொண்ட எனது சாதி மக்கள் ஈன்றைக்கு முன்னேற்றப்படுவார்கள். அவர்கள் மனிதப் பிறவிகளாக நடத்தப்படப் போவது எப்போது?”

இந்த நேரத்தில் எனது தாய்மாமன் சாங்லியிலிருந்து மருத்துவர் ஒருவரை அழைத்து வந்து இருந்தார்.

தாத்தாவைப் பரிசோதித்து விட்டு மருத்துவர் கேட்டார்: “நேற்று இரவு இவர் என்ன சாப்பிட்டார்?”

நான் உள்ளே சென்று கெட்டுப்போன ரொட்டியும், மாமிசமும் கலந்து சமைத்த உணவிலிருந்து மண்பானையைக் கொண்டு வந்து காண்பித்தேன். அவர் முன் அதை வைத்துவிட்டுச் சொன்னேன். “இவை நான்கு நாள் களுக்கு முந்திய கெட்டுப்போன ரொட்டி, மாமிசத்துடன் சமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதைத்தான் அவர் நேற்று இரவு சாப்பிட்டார்.”

டாக்டர் ஆச்சரியப்பட்டுவிட்டுச் சொன்னார்.

“இதுதான் காரணம். அந்த ரொட்டி வயிற்றில் விஷத்தை உண்டு பண்ணியிருக்கிறது. அதனால்தான் பேதி, இது அபாயகரமான ஒன்று.”

தாத்தா படுக்கையிலிருந்தபடி பெரிய ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்.

“என்னது? ரொட்டித்துண்டு விஷமாகிறதா? அது உண்மையில் விஷமா? விஷ ரொட்டியா அது? உண்மையிலேயே விஷமா?”

தாத்தா நம்பிக்கை இழந்து விட்டார். வாந்தியும் பேதியும் பெரும்பாலும் அவரைக் கொன்று விட்டது.

டாக்டரின் கண்டு பிடிப்பு கடைசியாக விழுந்த அடி. மருத்துவர் கொடுத்த மருந்துகள் பயனற்றுப் போயின. நாங்கள் ஏதும் செய்ய முடியாதவர்களானோம்.

துயரத்தில் அவர் துடிப்பது கண்டு நான் அழுதேன். உணர்ச்சியினால் கட்டிப்போன குரலோடு நான் சொன்னேன்: “தாத்தா, தாத்தா, என்னிடம் ஏதாவது பேசுங்கள்.” நான் மேலும் ஏதும் சொல்லமுடியாமல் அழத் தொடங்கிவிட்டேன். பாட்டி என்னுடன் சேர்ந்து கொண்டார். மாமாவும் விசும்பத் தொடங்கினார்.

தாத்தா தனது பயங்கரமான மனோதிடத்தையும், வலிமையையும் திரட்டி சில வார்த்தைகளை உச்சரித்தார். “என் மகனே, மகாதேவா, அழாதே. இப்போது நான் ஒரு பழைய வஸ்து, வயதானபடியால் எந்த நேரமும் என் மூச்சு நின்றுவிடும். இப்போது உன்னிடம் என்ன சொல்ல முடியும்? நமது சாதியோடு இணைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் ரொட்டியின் மீது என்றைக்கும் சார்ந்திருக்காதே என்று நான் சொல்ல முடியும். நீ எவ்வளவு படிக்க முடியுமோ. அவ்வளவு படி. மஹர்களின் வாயிலிருந்து சபிக்கப்பட்ட இந்த ரொட்டியை எடுத்துவிடு. இந்த விஷ ரொட்டி மனிதனின் மனிதத் தன்மையையே கொன்று விடும்.....”

திடீரென்று நிறுத்தி, முகத்தைத் திருப்பி, நிரந்தரமாகக் கண்ணை மூடினார்.

பாட்டிதான் முதலில் ஓங்கி அழுதாள். எனது மாமி அவளோடு சேர்ந்து கொண்டாள். காதடைக்கும்படியான ஓலம் எழுந்தது. வானத்தில் பறக்கும் பறவைகளுக்கூட கிறீச்சிட்டு வானத்தை ஊடுருவின. நான் மரத்துப் போயிருந்தேன். அனைத்தும் மரத்துப்போயிருந்தன.

தொகுப்பு : இந்திரன்

இந்த கூச்சல்களுக்கிடையிலும் தாத்தாவின் கடைசி வார்த்தைகளை இன்னமும் நான் கேட்க முடிந்தது.

“விஷ ரொட்டி மனிதனின் மனிதத் தன்மையையே கொன்றுவிடும்.....”

இந்த வார்த்தைகளைத்திரும்பக் கேட்கிறபோது எனது அன்பான தாத்தாவின் இழப்புக்கான துயரத்திற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டது. கோபமும், விரக்தியும் என்னைச் சூடாக்கி எரித்து பதிலடி கொடுக்க வேண்டுமெனத் தூண்டியது.

அதனால்தான், அடித்து தூற்றி பிணையல் அடிக்கும் அறுவடை நேரத்தில், பறவைகள் வானில் வட்டமிடுகையில், பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நடந்த அறுவடை நாள் நினைக்கு வரவே, எனது இதயம் காயம் பட்ட பறவையைப் போல குருதி கொட்டுகிறது.

அர்ஜுன் டாங்ளே

ப த வி

“நான சொல்றேன். நீ செய்துதான் தீரணும்,”

“இல்லை, என்னால் முடியாது”

“இதோபார், கோட்போலே, அந்த பெண்மணி இன்னும் இரண்டு நாட்களுக்கு விடுப்பில் இருக்கிறாங்க. இந்தத் திட்டம் இன்றைக்கே போயாகணும். தயவுசெய்து செஞ்சிடுங்க. இல்லைன்னா நான்.....”

“என்னைப் பற்றி புகார் கொடுக்கறதுன்னா நீங்க செய்துக்கலாம். நான் ஆயிரம் தடவை சொல்லிட்டேன். இது என்னுடைய வேலை இல்லைன்னு”

“மரியாதை கொஞ்சம் கத்துக்க. உயர் அதிகாரிகளுக்கு மரியாதை கொடுக்க கத்துக்க.”

“நீங்க என்னுடைய அதிகாரின்னு எனக்குத் தெரியும். ஆனா உங்களைவிட நான் அதிக வருஷம் வேலை செய்யறவன்றதை நீங்க மனசில் வச்சுக்கங்க.”

“தயவு செய்து, வெளியே போ”

வாக்மாரே, கோட்போலே பற்றி புகார் ஒன்று எழுது வதற்காக காகிதம் ஒன்றை இழுத்தான். அவன் ஒரு டம்ளர் தண்ணீரைக் குடித்தான். புகாரை மனசில் சேர்த்து பார்த்துக் கொண்டு மேலே இருந்த மின்விசிறியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். உண்மையில் புகார் எழுதுவதில் ஒரு பயனும் இல்லை. அனுபவத்திலிருந்து அவனுக்குத்தெரியும் கோட்போலேவுக்கு எதிராக எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படாது என்பது. கோட்போலே ஜோஷி சாரின்

தொகுப்பு: இந்திரன்

103

கைக்கூலி என்பதும் ஒவ்வொரு மாதமும் அவனது வெற்றிகளைக் கொண்டு செல்பவன் என்பதும் மொத்த இலாகாவுக்கும் தெரியும்.

கோட்போலேவைப் பகைத்துக் கொள்ள யாரும் முயன்றதில்லை, இருப்பினும் ஒரு புகார் கொடுத்து வைப்பது நல்லது.

அவன் அந்தத் திட்டத்தைச் சமர்ப்பிப்பதில் தாமதம் ஏன் என்று கேட்கப்பட்டால் காரணம் கொடுப்பதற்கு வசதியாக இருக்கும்.

அவன் பொத்தானை அழுத்தி பியூனைக் கூப்பிட்டு இரண்டு பனாரசி 120 பீடாபான் வாங்கி வரச்சொன்னான். அவாலே சாகெப்பை ஒரு கோப்பைத் தேநீருக்காக வரச்சொல்லியும் இருந்தான். பியூன் போய்விட்டான். சிறிது நேரம் கையை தலையில் வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தான் அவன் மறுபடி மணியடித்து திரு. சிங்கின் பியூன் வருவான் என்று எதிர்பார்த்தான். மறுபடி மணி அடித்தான். யாரும் வரவில்லை. கடைசியாக அவனே எழுந்து சென்று, திருமதி கார்னிக் மேசைமீது வைத்திருந்த காகிதங்களைக் குடைந்து அந்தத் திட்டம் குறித்த காகிதத்தைக் கண்டுபிடித்தான். கோட்போலே தனது நாற்காலியில் உட்கார்ந்து இருந்தானே தவிர, நகரவே இல்லை. வாக்கமாரே அந்த வேலையை யாரிடம் கொடுப்பது என்று திகைத்துக்கொண்டு சிறிது நின்றான்.

எல்லா மேசைகளும் அதிக வேலைப் பளுவினால் திணறின. நியாயமாக கோட்போலேயின் வேலைக்குக் கீழே இது வருவதினால் அவன்தான் அதைச் செய்து இருக்க வேண்டும். வாக்கமாரே லப்பைலை உள்ளே கொண்டு போய் படிக்கத் தொடங்கினான்.

திடீரென்று அவனது அறைக்கதவு திறந்து கொண்டது. அவாலே சாகெப் அவருக்கே உரித்தான முறையில் புயலாக நுழைந்தார்.

“அதிக வேலையாக இருப்பது போலத் தெரிகிறதே?”
என்று சொல்லிக் கொண்டே உட்கார்ந்தார்.

“ஆமாம். அந்த கோட்போலே நான் சொல்றத்கேக்கமாட்டேன்றான். இப்போது முதல் இந்த தொல்லைகளை எல்லாம் நான் எதிர்க்கொண்டாக வேண்டும்.”

“நாசமாப் போக. அவன் வேலையை நீ ஏன் செய்யனும். நன்றாக அவனைத் திட்டி வேலையைச் செய்யவைக்க வேண்டியது தானே.”

“இல்லை. அவன் கேக்கமாட்டான்”

“நீ ஒரு கோழை. இதுபோல ஊளை இருவதை விட்டு விட்டு ஏன் ஒரு ‘மெமோ’ கொடுக்கக் கூடாது. உன்னை இட ஒதுக்கீட்டின் மூலம் பதவி உயர்வு கொடுத்ததினால் உனக்கு யாரும் உதவி செய்து விடவில்லை என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்.”

“உதவி செய்கிற விஷயம் அல்ல. ஆனால் மனித உறவு கெட்டுவிடக்கூடாது அல்லவா?”

“கோட்போலே, உன்னை மதிக்கிறானா?”

“இல்லை. நான் அவனைவிட குறைந்த ஆண்டுகள் வேலை செய்தவனாக இருந்த போதிலும், அசிஸ்டென்ட் பர்ச்சேஸ் ஆபிசராக பதவி உயர்வு பெற்றது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பது இயல்புதானே.”

“இதைக் கேள், இப்போதுதான் 33% பிரிவினால் நீ அதிகாரி நிலைக்கு வந்திருக்கிறாய். ஆனால் நூற்றாண்டுகளாக இந்த மற்ற பிரிவினர் 100% சலுகையை அனுபவித்து வந்துள்ளனர். இது ஏதாவது புரிகிறதா உனக்கு?”

“சரி, மறந்துடு.”

“உண்மைதான். மறக்க வேண்டியதுதான். ஒரு நாள் உன்னோட எச்சில், மண்ணிலே விழாமல் துப்பிக்கிறதுக்

தொகுப்பு: இந்திரன்

காக கழுத்தில் ஒரு பாளையோடு கண் விழிக்கப்போற அன்றைக்குத்தான் தெரியும்.”

அவர்கள் தேவீர் அருந்தினர். அவாலே போய்விடுவார் என்று வாக்கமாரே நம்பினான். அவனது சாதி சம்பந்தப்பட்டு தொல்லைப் படுத்தப்படுகிற போதெல்லாம் அவன் அவாலேயை நினைத்துக் கொள்வான். அவர் அவனுக்கு முழுத்துணையாக இருந்தபோதிலும், அவனை மேலும் துன்பத்திலும் ஆழ்த்தினார்.

பீடா பான் மென்றபடி அவாலே கேட்டார்.

“அச்சகத்தார் தொடர்பாக நீ ஏதேனும் வேலை பார்க்கிறாயா?”

“ஆமாம் ஏதேனும் செய்யணுமா?”

“நிறைய இல்லை. அம்பேத்கர் ஜெயந்திக்காக கொஞ்சம் ரசீது புஸ்தகங்கள் பிற்பட்டோர் ஊழியர் கழகத்திற்கு கொஞ்சம் தேவைப்படுத்து.”

“இல்லை. இது வீணான பிரச்சினைகளைத் தூண்டி விடும்.”

“உனது இலாகாவில் நடப்பவை எல்லாவற்றையும் உனக்குத் தெரியுமா? ரயில் பெட்டிகளே அங்கே காணாமல் போகின்றன. ஆனால் நீ என்னடாவென்றால் ஒரு சில ரசீது அடிக்கவே பயப்படுற.”

“பயப்படுற சமாசாரம் இல்லை... ஆனால்...”

“சரி, மறந்துடு; ஏன் நீ நமது பிற்பட்டோர் கழகத் தோட கூட்டங்களுக்கு வர்றதில்லை. நீ வராதது பற்றி நமது ஊழியர்கள் கோபப்படுகிறார்கள்.”

“சரி. நான் இந்த வேலையைப் பார்க்கணும். நாம் அப்புறம் சந்திக்கலாம்.”

வாக்கமாரே அந்தத் திட்டத்தை எழுதி முடிப்பதற்கு நான்கு மணி ஆகிவிட்டது. காலையில் மீண்டும் ஒரு

முறை அதைப் பார்த்துவிட்டு, தட்டச்சுக்கு அனுப்பிவிட நினைத்தான். திடீரென்று அவன் கோட்போலையை நினைத்தான். பிறகு மனதிலிருந்து துடைத்துவிட்டான். அவாலேயின் பின்னால் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதில் பயன் இல்லை. அவன் விஷயங்களை இன்னும் கெடுத்து, எல்லோரும் அவனை அவமானப்படுத்தும்படி ஆகிவிடும். வாக்க்மாரே இப்போது ஒரு அதிகாரி. அதற்கான தரம் ஒன்றை காப்பாற்ற வேண்டும். சிந்தனைச் சக்கரம் வேகமாய்ச் சுழன்றது. அவன் தான் தாகமாய் இருப்பதாக உணர்ந்தான். அவன் பியூனுக்காக மணி அடித்தான்.

“நான் உள்ளே வரலாமா சார்.” செல்வி கோடாம்பே கேட்டான்.

“வாருங்கள்”

“சார், நான் திங்கள் கிழமையிலிருந்து மூன்று நாள் விடுப்பில் போகிறேன்.”

“இப்போது எப்படி விடுப்பு எடுக்க முடியும்? திருமதி கார்னிக் இன்னமும் வந்து சேரவில்லை என்று தெரியாதா? உங்களது விடுப்பை பிறகு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“இல்லை சார், நான் இப்போதே விடுப்பு எடுக்க வேண்டும்.”

“ஏதாவது விசேஷமா?”

“நாங்கள் ஷிப்டிக்குப் போகிறோம்.”

“ஓ, இதை முதலிலேயே ஏன் சொல்லவில்லை? கவலை வேண்டாம். போய்வாருங்கள். என் பெயரில் ஒரு அபிஷேகம் செய்ய மறக்கவேண்டாம்” அவன் தனது பண்ப்பையைத் திறந்து பணம் எடுக்க முயன்றான்.

“இல்லை. நானே அபிஷேகம் செய்து விடுகிறேன்”

வாக்க்மாரே குலுங்கிச் சிரித்தவாறு சொன்னான்.

“பணத்தை வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். இல்லை என்றால் எனது புண்ணியம் உங்களுக்குப் போய்விடும்.”

தொகுப்பு: இந்திரன்

செல்வி கோடாம்பி மகிழ்ச்சியாகச் சென்றாள்.

சுவளை நீரை குடித்து கீழே வைத்ததும் தொலைபேசி ஒலித்தது.

“ஹலோ, துணை பர்சேஸ் ஆபீசர் வாக்மாரே பேசுகிறேன்.”

“சாப், நான் சுன்னிலால் அண்டு சன்ஸ் கம்பனியினி ருந்து பேசுகிறேன்.”

“ஆம், உங்களுடைய வேலை முடிந்து விடும். என் நினைவில் வைத்திருக்கிறேன். எப்போது இந்தப் பக்கம் வருகிறீர்கள்?”

“சாப், நீங்கள் ஏன் வரக்கூடாது? உங்களை அழைத்து வர யாரையாவது அனுப்புகிறேன்.”

“இல்லை. இன்று இல்லை. அடுத்த வாரம் பாரக் கலாம்.”

“சரி”

“ஓ.கே.”

வாக்மாரே உயர்ந்து விட்டதாகத் தோன்றியது.

கோட்போலே மனசிலிருந்து மறைந்து விட்டான்.

மணி ஐந்து. அலுவலகம் காலியாக இருந்தது-வாக்மாரே 5-05 மணி ரயிலைப் பிடித்து இருக்கலாம். ஆனால் அவன் பிடிக்கவில்லை.

இப்போது அவன் ஒரு அதிகாரி. அவனுக்கு முதல் வகுப்பு பாஸ் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவாலேக்கு மரியாதை தெரியாது. முதல் வகுப்பில் பயணம் செய்வ தற்குப் பதிலாக அவரது நண்பர்களுடன் இரண்டாம் வகுப்பில் பயணம் செய்வார். அது மட்டுமல்ல, ரயிலில் ஒரே சத்தமான விவாதங்கள் வேறு செய்வார்.

வாக்மாரே திடீரென்று தனது குமாஸ்தா நாட்களிலிருந்து தொடர்ந்துவரும் நண்பர்களை நினைத்தான். -கெய்க்வாட், எப்போது பார்த்தாலும் உரத்த குரலில்,

“ஜெய்பீம், வாக்மாரே சாப்” என்று வணக்கம் தெரிவிப்பான். வாக்மாரே இந்த எண்ணத்தினால் அதிர்ந்தான். கெய்க்வாட், ஜெய்பீம் என்பதை ஏன் மெதுவாகச் சொல்லக்கூடாது. கெய்க்வாட் அந்த வார்த்தையை உரத்துச்சொல்லுகிறபோது எல்லோரும் தன்னை கவனிப்பது போல உணர்வான்.

வாக்மாரே 5-15 மணி ரயிலின்முதல் வகுப்புப் பெட்டியில் நுழைந்தான். வண்டி கிளம்ப இன்னமும் நாலு நிமிடம் இருந்தது. அப்போதுதான் ‘தி இகனாமிக் நியூஸ், பத்திரிகையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு அந்த மனிதர், ரயில் பிடிக்க ஒடிவந்ததினால் மூச்சிரைக்க பெட்டிக்குள் ஏறினார். வாக்மாரேயின் எதிரில் உட்கார்ந்துகொண்டு அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

“நீங்கள் இந்த இடத்தை ‘ரிசர்வ்’ செய்து இருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறதே, நீங்கள் எப்போதும் ஜன்னலோர இருக்கையைப் பிடிக்கிறீர்கள்.”

‘ரிசர்வ்’ என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் வாக்மாரே ஆடிப்போனான். அந்த சக பயணி அவன் ஒரு ஷெட்யூல்டு வகுப்பைச் சேர்ந்தவன் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டிருப்பாரோ என்று ஆச்சரியப்பட்டான். அவருக்குத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்பதை உறுதி செய்து கொண்ட பிறகு, இல்லஸ்ட்ரேட்டட் வீக்லியை உருவி எடுத்து அதன் பக்கங்களைப் புரட்டத் தொடங்கினான்.

அவன் தனது குடும்பப் பெயரை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று மறுபடி நினைத்தான். அவன் அகோலா என்ற ஊரிலிருந்து வருவதால் அகோல்கர் என்று மாற்றிக் கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும்.

அதிகாரிகளுக்கு என்று கொடுத்திருக்கும் தனது வீட்டை அடைவதற்கு ஆறு மணி ஆகிவிட்டது. தொலைக்காட்சியில் மராத்தி சினிமா இருக்கும் என்பதால் வேசமாக நடைபோட்டான்.

தொகுப்பு: இந்திரன்

தொலைக்காட்சிப் பெட்டி போடப்பட்டு இருந்தது. மனைவியும் குழந்தைகளும் அதை பார்த்துக் கொண்டு இருந்தனர். வாக்மாரே துணி மாற்றிக் கொண்டு, சோஃபாவில் அமர்ந்தான்.

கதவு தட்டப்பட்டது. அவனது மனைவி எழுந்து சென்று திறந்தாள்.

அழுக்கான, மோசமான உடை அணிந்த ஒரு பெண் மணியையும், அதே அளவுக்கு ஒழுங்கற்ற இரண்டு குழந்தைகளையும் உள்ளே வரவேற்றாள்.

“உள்ளே வாங்க, சினிமா இப்பதான் தொடங்கிச்சு” வாக்மாரே சாரின் முகமும், அழுக்காகவும், ஒழுங்கீனமாகவும் மாறியது. சினிமா முடிந்தது.

“குஸீம், நான் இப்போ போய்ட்டு வரேன்,” அந்த அழுக்கான பெண்மணி சொன்னார்.

“ஒரு கோப்பை தேநீர் குடித்துவிட்டுப் போங்கள்.”

“இல்லை. அவர் எழுந்திட்டு இருப்பார். அவர் ‘நைட் ஷிப்டில்’ இருக்கிறார்” அந்த பெண்மணியும், குழந்தைகளும் போய்விட்டனர்.

“அந்த பெண்மணி யார்?”

“அவங்க என்னது அத்தை. நம்ம குடியிருப்புக்கு எதிரிலுள்ள சேரியில் வாழ்கிறார்கள்.”

“அவங்களை ஏதோ விசேஷமாக கூப்பிட்டது போல இருக்கு. ஏன் இன்னும் சிறப்பான முறையில் வரவேற்று இருக்கக்கூடாது?”

“நான் சொல்கிறேன் என்ன நடந்ததுன்னு. நான் கடைக்குப் போகும் போது அவங்களை சந்திச்சேன். அவங்க எப்போதும் என்மேலே அன்பாக இருந்திருக்காங்க. நான் இங்கே வாழறேன்னு அவர்களுக்குத் தெரியாது. பல வருஷம் கழிச்சு நான் அவங்களைச் சந்திக்கிறேன்.”

“இங்கே பார், நீயா நெனச்சுக்காதே. நாம ஒண்ணும் ஒண்டுக் குடித்தன சின்ன வீட்ல வாழல. மொத்த சேரியும் நம்பளைப் பார்க்க வந்தா, அக்கம் பக்கத்திலே இருக்கிற வங்க என்ன நெனைப்பாங்க?”

“சரி, அவங்க என்ன உங்களைக் கொள்ளை அடிச்சிடவா போறாங்க?”

“நிறைய பேசாத. உன்னுடைய தராதரத்தை காப்பாத்திக்க. நீ ஒரு அதிகாரியினுடைய மனைவி.”

குளும் அழத்தொடங்கி விட்டாள். அவளை நேசித்த அவளது ஏழை அத்தையை நினைத்துக் கொண்டாள். அந்த அத்தையினால் தடவிக் கொடுக்கப்பட்டு, அக்கறை எடுக்கப்பட்டதை நினைத்துக் கொண்டாள். அந்த அத்தை இவ்வளவு பக்கத்தில் இருந்தும் கூட...

“வா, சாப்பாடு போடு.”

சாப்பாடு போட விரைந்ததில் அத்தை பற்றிய நினைவுகள் துண்டு துண்டாயின.

“ஏதாவது பழம் வாங்கினியா?”

“இல்லை”

“அப்ப, கடைக்குப் போனேன்னு சொன்னியே”

“போனேன். பழம் ரொம்ப விலையாயிருந்தது.”

வாக்மாரே சோஃபாவின் மீது அமர்ந்தான். அவனது ஐந்து வயது பையன் வந்து உட்கார்ந்தான்.

“பப்பு. எப்படி அடிபட்டது?”

“உங்களுக்குப் ப்ரமோத்தைத் தெரியுமில்லையா?” அதான் அந்த அழகான கணபதி பொம்மை வைத்திருப்பவன். அவனது பாட்டி தள்ளிட்டாங்க.”

“ஏன்? நீ அவனை அடிச்சியா?”

தொகுப்பு: இந்திரன்

“இல்லை. நாங்க விளையாடிக்கிட்டு இருந்தப்போ, அவனது தண்ணி பாட்டிலிலிருந்து நான் தண்ணி குடிச்சேன்.”

வாக்மாரேயின் மனசு கோட்போலேயின் நினைவினால்திறைந்தது. அவனுக்குப் பதவி உயர்வினால் புதிதாக வளர்ந்த சிறகுகள் உதிர்ந்தன. சாதாரண மனிதப் பிறவியான பாண்டுரங் சத்வா வாக்மாரே உடைந்து கீழேயிருந்த ஆழம் காண முடியாத பள்ளத்தில் விழுந்தான்.

தமிழ்

பி - 8

புதித

தமிழ் தலித் இலக்கியத்திற்கும், மராட்டி தலித் இலக்கியத்திற்கும் நிறைய வேறுபாடுகள் உள்ளன. தமிழ் தலித் இலக்கியம் மராட்டி தலித் இலக்கியத்தினால் உற்சாகப் படுத்தப்பட்டாலும், இது பெரியாரின் திராவிட இயக்கத்தின் அடுத்தக்கட்ட பரிணாமமாக உருவெடுக்கிறது. இன்றைய தலித் இலக்கியவாதிகள் பலர் பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகளினால் தயாரிக்கப்பட்டவர்களும் கூட என்பதையும் கவனம் கொள்ள வேண்டும்.

1885 இல் (அப்போது பெரியாருக்கு ஆறு வயது) அயோத்திதாஸ் பண்டிதர் எனும் தலித் அறிஞர் 'திராவிட பாண்டியன்' என்ற இதழைத் தொடங்கினார். இவர் தலித்துகளின் விடுதலைக்காகப் பல நூல்களை—பூர்வத் தமிழொளி எனும் ஆதிவேதம், அரிச்சந்திரன் பொய்கள்—எழுதியவர்.

1893 இல் 'பறையன்' என்ற இதழை டாக்டர் அம்பேத் கருடன் வட்ட மேசை மாநாட்டில் பங்கு கொண்ட ரெட்டமலை சீனிவாசன் தொடங்கி நடத்தினார்.

இருப்பினும் அம்பேத்கர் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகுதான் 'தலித்' என்ற பதப் பிரயோகத்துடன் கூடிய அடையாளம் கொண்ட இலக்கிய முயற்சிகள் தமிழில் பெருகின.

தலித் இலக்கிய முயற்சிகளின் முன்னோடியாக ஈழத்தின் எழுத்தாளர் டானியல் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர். இவரது பஞ்சமர், கானல் போன்றவை தமிழ் தலித் இலக்கியத்திற்கு ஈழத்தின் பங்களிப்புகள்.

தமிழகத்தில் பூமணி எழுதிய 'பிறகு' எனும் நாவல் சக்கிலிகளின் வாழ்வில் காணப்படும் கலகமொழியில் அசாத்திய வலிமையுடன், இலக்கிய செய்நேர்த்தியோடு செய்யப்பட்டது.

1982-இல் வெளிவந்த இந்திரனின் 'அறைக்குள் வந்த ஆப்பிரிக்க வானம்', தலித்துகளைப் போன்ற கருப்பர்கள் இன விடுதலைக்கு எப்படி எழுதினார்கள் என்பதை எடுத்துரைத்தது.

இன்குலாப்பின் 'மனுசங்கடா' எனும் கவிதை ஒரு புதிய வெளிச்சத்தில் எங்கும் ஒங்கி பாடப்பட்டது. தமிழ் தலித் கவிதைகள் குறிப்பிடத்தக்கவையாக அதிகம் எழுதப் படவில்லை.

ஆனால் நாவல், சிறுகதை துறையில் ஏராளமான படைப்புகள் செய்யப்பட்டன. இவற்றில் விழி. பா. இதய வேந்தனின் 'நந்தனார் தெரு', பாமாவின் 'கருக்கு', சிவ காமியின் 'பழையன கழிதலும்', அறிவழகனின் 'கழிசடை', அபிமானியின் 'நோக்காடு', இமயம் எழுதிய 'கோவேறு கழுதைகள்', க. பா. அருகனின் 'சாதி பாத் தியம்' போன்ற நூல்கள் குறிப்பிடத்தகுந்தவை.

இவற்றோடு சேர்ந்து ஒரு புதிய தலித் விமர்சன மரபும் வேர்விடத் தொடங்கியது. இதற்கு அ. மார்க்ஸ், ரவிக்குமார், வேல்சாமி ஆகியோரால் நடத்தப்படும் நிறப்பிரிகை முக்கிய பங்களித்தது.

ராஜ் கௌதமனின் 'தலித் பண்பாடு' மிக முக்கியமான ஒரு விமர்சன நூலாகும். இது தலித் இலக்கியம், தலித் பிரச்சினைகள் ஆகியவற்றை நவீன சிந்தனை வெளிச்சத்தில் ஆராய்ந்தது. இவரது "தலித் பார்வையில் தமிழ்ப் பண்பாடு" எனும் நூல் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை தலித் பார்வையில் ஒரு புதிய வாசிப்புக்கு உட்படுத்தியது. அ. மார்க்ஸ், ரவிக்குமார் ஆகியோர் இந்தத் திசையிலான ஒரு விமர்சன மரபை ஏற்படுத்தும் எழுத்துகளை எழுதி வருகின்றனர்.

கே. ஏ. குணசேகரன் எனும் நாடகத்துறை பேராசிரியர் 'பலி ஆடுகள்', 'அறிகுறி' எனும் நாடகங்களை

உருவாக்கி இருக்கிறார். 'மனுசங்கடா' எனும் ஒலிநாடா தலித் இசை மரபு ஒன்றை உருவாக்க முனையும் ஒரு முயற்சி ஆகும்.

தமிழின் தலித் இலக்கியம் இன்னமும் முழுமையான விச்சைப் பெற வேண்டுமானால், இதுவரை எழுதப்படாதவை குறித்த கரிசனமற்ற ஒரு சுய விமர்சனம் வைக்கப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் தலித் இலக்கியம் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு மூலசக்தி மிக்க, அசலான படைப்புகளைக் கொண்டு வரும்.

□

தமிழ் இலக்கியம் இன்னமும் முழுமையான விச்சைப் பெற வேண்டுமானால், இதுவரை எழுதப்படாதவை குறித்த கரிசனமற்ற ஒரு சுய விமர்சனம் வைக்கப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் தலித் இலக்கியம் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு மூலசக்தி மிக்க, அசலான படைப்புகளைக் கொண்டு வரும்.

ரவிக்குமார்

அது தவிர

காடாக சம்பு
கரையோரம் அடர்ந்திருக்கும்.

கை கோர்த்து ரகசியமாய்
'முதலைப் பூண்டு' நீந்திவர
நடு நடுவே நீர் சிரிக்கும்.

ஊறவைத்த மூங்கில்
துளிர்ந்திருக்கும்.
ஓரத்தில்—
மீன்கொத்தி குறி பார்த்திருக்கும்

சில சமயம்
கெண்டைக்கால் பெரிய
விரால் மீன்கள் துள்ளி விழும்.
காலையிலும் மாலையிலும்
சிவன் கோயில் கலசங்கள்
முகம் பார்க்கும் ஊர்க்குளத்தில்

மாடு குளிப்பாட்டலாம்.
பீத்துணி அலசலாம்.
சூத்தும் கழுவலாம்.

நாங்கள் மட்டும்தான்
தண்ணி மொள்ளக்கூடாது!

ப

இந்திரன்

பள்ளிக் கூடத்தில் பிணம்

பொய் சொல்லும் பாடபுத்தகங்களில்
புழுக்கள் ஜபித்தன.

“தீண்டாமை ஒரு பாவச்செயல்,
தீண்டாமை பெருங்குற்றம்.
தீண்டாமை மனிதத்தன்மையற்ற செயல்”

புழுத்து நாறும் பறையனின் பிணம்
பள்ளிக்கூடத்தில்.

மருத்துவமனைகளின் பிணக்கிடங்குகளிலோ
பிணங்கள்
சாதிகளற்று.

அறுத்துப் பார்க்கையில்
எல்லா சாதியின்
மலக்குடலுக்கும் ஒரே நாற்றம்.

அசெம்பிளியில்
அதிகாரத்தின் குடலுக்கு மட்டும்
சென்ட்வாசனை
இருக்குமோ என்னவோ?

பறைப் பிணம் பயணம் போக
பாதை தனியென
அறிவிக்கும் அரசு
ஓட்டுப் பெட்டி முன்
தீண்டாமை பேசிடத் துணியுமோ? □

தொகுப்பு : இந்திரன்

119

காவலூர் ஜெகநாதன்

நிறு பூத்த...

செத்துக் கிடக்குமாபோல இருந்த ஊருக்குத்தான் இப்போது இவ்வளவு கொண்டாட்டம். ஒரு காகம்கூட களைப்புக்கு அமராத குளத்தடி மடம்கூட கேலியும் சிரிப்பு மாக இளசுகளால் நிறைந்திருக்கிறது என்றால் பாருங்களேன். ஊர்பாடு வலுத்த குஷி.

முளைக்கும் தலைமுறைக்கு மண்மீது பற்றுதல் குறைந்து தான் வருகிறது. கிழடும் கட்டைகளுமாக ஊரை விட்டு விட்டு ஊர் கடந்ததும் நாடு கடந்ததுமாகிவிட்டார்கள். தோட்டம் துரவுகளில் கூட நாளுக்குகொரு வீடு எழும்புகின்றன. மிச்சம் மீதிகள் கிழக்கரங்கள் ஒப்பேற்று கின்றன. வீடு தூங்கும் பெண்புரசுகளும், தெருப்புழுதி அளையும் சின்னஞ் சிறுசுகளும்... இப்படியாக ஒடுங்கி யிருந்த ஊர்தான்.....

இப்போது.....

ஒருத்தியோ இருத்தியோ மெல்ல அலைபரப்பும் குளம் கூட இளைஞர் கூட்டத்தால் அல்லோல கல்லோலப்பட்ட படி.

இந்தத் துடியாட்டம் எல்லாம் ஒரு பத்து நாட்களுக்குத்தான். வயிரவர் கோயில் திருவிழா முடிந்த கையோடு எல்லாமே ஓய்ந்து விடும். பிறகு ஊர் பழையபடி உறங்கு நிலையில் ஆழ்ந்துவிடும்.

இன்றைக்கு மூன்றாம் திருவிழா.

வருகைதரப் பிந்தி இந்த வருசம் திருவிழாவுக்கு வரமாட்டார்களோ என்று ஊர் நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்ட மிச்சப் பிரகிருதிகளும் வந்து விட்டார்கள். கொழும்பு, கண்டி தொடக்கம் வாயில் பேர் நுழையாத சிங்கள ஊர்கள் வரையில் தொடர்ந்து அஞ்ஞாத வாசம் செய்து பிழைக்கும் ஊரவர்களுக்கு இந்த வயிரவர் கோயில் திருவிழா நல்ல சாட்டு. 'எங்கினேக்குள்ள இருந்தாலும் பொழுது பட்டதும் மரத்துக்கு வந்து சேரும் காகங்கள் போல.....'

நானும்தான் பிந்திவிட்டாலும் மூன்றாவதுக் கொன்றாலும் வந்து சேர்ந்தது மனதுக்குத் திருப்தி.

இரவு பகலாக கோயிலடியில் லவுட்ஸ்பீக்கர் தமிழ்ச் சினிமாப் பாடல்களை ஒப்புவித்துக் கொண்டிருந்தது ஊரிலுள்ள நான்கு மண் வீதிகளிலும் கோயிலுக்குப் போவோரும் வருவோருமாக..... ஊரவர்கள் மட்டுமல்லாமல் வெளியூர்ச் சம்பந்தி பகுதிகளும் இதுதான் தருணம் என்று வந்து குவிந்தபடி...

முதல் திருவிழாவே சூடு பிடித்து விட்டதாம்.

இது மூன்றாவது..... கடும் சூடு.

ஊரவர் திருக் கூட்டத்தால் வைரவர் கோயில் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. ஏறுபடிமேளம், தம்பாட்டி, ஒலி, ஒளி அமைப்பின் கச்சிதம், வயது வந்தவர்களின் கடவுளை நோக்கிய பார்வை. கை குவிப்பு.

இளசுகளின் கடைக்கண் பார்வை... கையசைப்பு.

'அரோகரா.....அரோகரா'

வைரவசாமி புறப்பட்டுவிட்டார், வீதியுலா வருவதற்கு.

தொகுப்பு: இந்திரன்

‘கரகம், கரகம். எங்க அவங்களை வரச்சொல்லுங்க’ உபயக்காரர்—தான்தான் உபயக்காரர் என்று தம்பட்டம் அடிப்பது போல் குரல் கொடுக்கிறார்.

○

தெருப் பிச்சைக்காரனின் கோலத்தில் ஒருவன் முக மூடியணிந்து சனங்களைப் பிய்த்து முன்வருகிறான். சில நிமிடங்கள் ஊர் வாய் பிளக்கிறது. ‘அமெரிக்கன் மா’ பூசிய முகத்துடன் ஒரு பழைய வேசம் வெளி வருகிறது.

தலையிலே செம்பு. நளிணம் போல் நினைப்பில் ஒரு வெருளி நடை.

மேளச் செற் வெளுத்து வாங்க வைரவர் சுவாமி வடக்கு வீதிக்கு வந்துவிட்டார். கப்புக்கால் போட்டு சுவாமியை நிறுத்தி களை ஆறுகிறார்கள் ஊர் மாப் பிள்ளைகள்.

சல்லடை தட்டும் பொடியனிடம் மேளம் ஒன்றைக் கொடுத்துவிட்டு வித்துவான்கள் விலகுகிறார்கள். நாதஸ் வரமும் ஒத்தாதுபவனைத் தனித்து விட்டு ஒதுங்குகிறது.

இந்தக் கரகத்துக்கு இது போதும் என்பது போல் ஒரு மேளமும் குலவலும் ‘நலந்தானா நலந்தானா’ என்று ஒப்பாரி வைக்க கரகக்காரனும் பபூனும் ஆடுகிறார்கள்.

செம்பு இறங்கியது. ஆலையில்லா ஊர் இது. இலுப் பைப் பூ கரகம் கண்டு கரகோஷித்து வாய் பிளக்கிறது.

கரகக்காரன் தீப்பந்தங்களை எடுக்கிறான். ‘ராஜா பொண்ணு வாடியம்மா’ என்று நாதஸ்வரத்திடம் கூறி விட்டு தீப்பந்தங்களை சுழற்றத் தொடங்குகிறான். அதே நெருப்புக் கோளங்கள் சுழன்று, சுழன்று.....

○

நேற்று யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தபோது யாழ்ப்பாணம் யாழ்ப்பாணமாகவா இருந்தது. ஒரு வாரத்துக்கு

முன் சுடுகாடு போலான சுவடுகள் மறையாமல் எதிர்ப்படும் முகங்கள் எல்லாம் ஏக்கம் கப்பியனவாக...

கரக ஆட்டக்காரன் தீப்பந்தங்களோடு சுற்றிச் சுழன்று ஆடிக்கொண்டிருக்கிறான். சனங்கள் கரகோஷம் செய்து மகிழ்ச்சியில் குதூகலிக்கின்றனர்.

எனக்குள் வெறுப்பு முளைகொண்டு செழித்து மனதை நிறைக்கிறது. எப்படித்தான் இவர்களால் மகிழ்ச்சியடைய முடிகிறது.

வெறுப்பு சுழியிட கரகத்தில் மனம் படியாது தரவைக்கு வருகிறேன். நாடகக் கொட்டகை கம்பீரமாக நிற்கிறது. தூரத்தார சின்னச் சின்ன விளக்குகள் 'பக் பக்' கென்று உயிருக்குத் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றுக்கருகே குறண்டிக் கொண்டு சில கிழவிகள் கடலைப்பெட்டியும் தாமுமாக இருக்கின்றனர்.

இரண்டு தேனீர்க் கடைப் பந்தல்கள் அவற்றுக்கு முன்னாலுள்ள வாங்குகளில் சில விண்ணாணங்கள்..... ஆகப் பரவமாக இருந்த கிழவி ஒருத்தியிடம் கச்சான் வாங்கித் தின்றபடி ஒரு உலாத்து. கால் களைத்துவிட வேறு வழியின்றி கரகத்துக்கே திரும்பி வரும்போது நாதஸ்வரம் களைத்து வழிகிறது. 'ஆயிரம் கண் போதாது வண்ணக்கிளியே' என்று.

'சொல்லிப் போட்டன் பொம்பளையள் பக்கத்திலை ஒரு ஆம்பிளையனும் நிற்கப்படாது... தம்பிமார் முன்னுக்கு நிக்கறவை இருக்கவேணும்'

தமக்குத் தாமே தலைவர்கள் நினைப்பில் நாலைந்து ஊர் வித்வான்கள் அதட்டுவதும் அலறுவதுமாக. இத்தனைக்கும் பெண்கள் பக்கத்துள் ஒரு ஆண்களும் இல்லை.

இந்த அலங்கோலங்களையெல்லாம் கூர்ந்து பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு எரிச்சல் மேலிடுகிறது.

மீண்டும் மனதுள் குத்துண்டு மோதும் நினைப்புகள்.

○

தொகுப்பு: இந்திரன்

123

ரயிலில் வந்துகொண்டிருந்தபோது.....

எல்லோருக்கும் தோன்றுகிற இயல்பினால் அவர் வாய் திறக்கவில்லை. மிகுந்த மனப்பாரத்திலும் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் தான் பேசினார்.

'கடமுடா கடமுடா' என்று அடித்துப் பிடித்துக் கொண்டு ரயில் போக—வில்லங்கப்பட்டு தொண்டை திறந்து இந்த மனித ஜன்மங்களுக்கு ஏன் தான் இந்த ஆசையோ? ரயில் நண்பர் அப்படியான வெறும் பொழுது போக்குக்குப் பேசவில்லை.

'தம்பி எழுதுகிற நீங்கள் அநியாயங்களைக் கண்டும் காணாதது மாதிரி இருக்கப்படாது. எழுத வேணும்.'

'ம்.....' யோசனையுடன் தலையாட்டி வைக்கிறன்.

'தம்பி நீங்கள் சாதி ஒடுக்குமுறை பற்றித்தான் நிறைய எழுதியிருக்கிறீர்கள். நான் பார்த்திருக்கிறேன். இப்ப நம்மட இனம் இருக்கிற நிலமையில இது ரெண்டாம் பட்சமான விடயமாப் போச்சுது. நீங்க வலிந்து திணிச்சு எழுதிறீர்கள். இப்ப உள்ள நிலமையில அது தானா மறைஞ்சு போய்விடும்.'

'...ம்...மறையத்தான் வேணும்'

'தம்பி நீங்கள் நம்மட இனத்தினர் நிலமையை விசாலமாய் சிந்திச்சு எழுத வேணும். இனியும் சாதி, சீதனம் என்று மட்டும் கிளறிக்கொண்டிருக்கப்படாது'

வயதும். அன்பு உரிமையும் கட்டளையிட வைத்தது'

அவர் கூறியதை ஏற்றுக் கொண்டேனோ இல்லையோ உள்வாங்கிக் கொண்டு யாழ்ப்பாண ஸ்டேசனில் பிரிந்தோம்.

○

கரக ஆட்டம் முடிந்து விட்டது.

மாப்பிள்ளைத் தோள்கள் பாரம் சுமக்க வைரவ சுவாமி பவனி. மேளச்சமா தொடங்கி விட்டது. 'டாடி டாடி' பாடலை வெகு சிரமப்பட்டு வாசித்து அப்ளாஸ் வாங்க முயன்று கொண்டிருந்தார் நாதஸ்வர 'மன்னன்'. இன்னும் சில நிமிடங்களில் சுவாமி புறப்பட்ட இடத்துக்கு மீண்டுவிடுவார் என்ற நிலையில் எனது பழக்க தோசம் நாடக மேடையடிக்கு இழுத்து வந்தது.

காற்சட்டை போட ஆடம் பிடித்த காலம் தொடக்கம் எனக்கு நினைவு இருக்கிறது. இப்படித்தான் வருடத்தில் பத்து நாள் வைரவர் கோயில் திமிலோகப்படும். இதே நேரம்தான் கச்சானும் கையுமாக மேடைக்கு முன்னால் அமர்ந்துவிடுவேன். அந்தக் காலத்து அல்லி அர்ச்சனா, ஸ்ரீவள்ளிதான். மாற்றமே இல்லை.

மேடைக்குப் பின்னால் வந்து தலை நுழைக்கிறேன். வைரமுத்து அர்ச்சனனாகி இருந்தார். இன்னும் சில நிமிடங்களில் மேடையில் கலை பொலியும்.

கண்ணில் பஞ்சடைகிறது. நேரம் பன்னிரண்டு மணி. தேனீர் குடித்துவிட்டு வந்தால். தேனீர்க் கடைக்குப்போக காலெடுத்து வைக்கிறேன்.

'அது என்ன?'

தேனீர்க் கடைக்கு முன்னால் சனக்கூட்டம் மொய்த்த படி.....

( )

ஐயோ... ஐயோ.....

தேனீர்க் கடைக்காரன் தலையில் கைவைத்தபடி அலறிக் கொண்டிருந்தான். சேர்ட் கிழிந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தது பரிதாபமாக.

ஏதும் தவறு செய்துவிட்டானோ? செய்தாலும் இப்படியா?

தொகுப்பு: இந்திரன்

125

‘நடப்புக் காட்டுகிறானா என்னடா?’ இது செல்வையின் உறுமல்.

‘நானென்னய்யா செய்தனான்’

‘பொத்தடா வாயை’ செல்லையர் கூறியதைச் செய்ய அவரது பக்கத்தில் பல கைகள் நீண்டன.

‘அவனாக மூடமாட்டான், மூடவைக்க வேணும்’

மீண்டும் சில அடிகள் அவன் மீது படபடக்கின்றன. அவன் ஓருத்தனாக நிற்க, இவர்கள் வெறிபிடித்தவர்களாகி.....

தூரத்தில் ஒரு மூலையில் மினுங்கும் வெளிச்சத்தில் கடலை விற்றுக் கொண்டிருந்த அவனது மனைவி ஓடிவருகிறாள்.

‘ஐயோ கொல்லிறாங்களே’

‘போடி அங்காலை, வந்திட்டாளாம்’ ஒரு வெறிக் கரம் இழுத்து எறிகிறது. தேனீர்க் கடைக் கப்புக் காலுடன் மோதி விழுகிறாள் அவள்.

‘கடையை மூடிப்போட்டு இப்பவே போயிட வேணும். சொல்லிப்போட்டன்’ என்று தீர்மானித்துவிட்டு நடக்கிறார் மணியகாரன்.

தேனீர்க் கடைக்காரன் தலையில் கைவைத்தபடி விம்மி விம்மி அழுதவாறு அமர்ந்திருந்தான்.

‘அவனாக மூடமாட்டான். மூடப் பண்ண வேணும்’ செல்லையர் துள்ளிக் குதித்து தேனீர்ப் பானையைத் தட்டி விடுகிறார். சுடுநீர் சிந்திச் சிதறுகிறது. சுடுநீர் பட்டுவிட்டதால் உள்ளே உறங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தை ‘வீல்’ என்று வீறிட்டு அழுகிறது. தாய் ஓடிச்சென்று மடியுடன் புதைக்கிறாள்.

இவ்வளவோடு மூட்டை கடடிவிடுவான் என்ற நம்பிக்கையுடன் முன்னால் வெறிகொண்டு நின்றவர்கள் கலைகிறார்கள்.

“இவங்களடட நமக்குப் பிழைப்பு வேணாம் நடவுங்க” ஆற்றாமல் கூறுகிறாள் அவனது மனைவி.

‘நானென் பிழை செய்தனான் போறதுக்கு. எங்க பார்ப்பம்’ இவனிடம் இப்போது விறுக்கு.

‘என்ர ராசா, பட்டினி கிடந்து சாவம். இந்த நரகாலியனோட மூச்சே படவேணாம்’

‘அவங்க மட்டுமா வாறாங்கள், நம்மட ஆட்களும் தான் கூத்துக்கு வாறது. எனக்கும் கடைவைச்சு விக்கிற துக்கு உரிமையிருக்கு’ இவன் அசைவதாக இல்லை.

இப்படித்தான் உறுதி வேண்டும்.

தூக்கம் கண்ணைச் சுழற்றியதால் தேனீர் குடித்து விட்டு வருவோம் என்று பக்கத்து தேனீர்க் கடைக்குப் போகிறேன். அது செல்லையரின் கடை.

○

கடையின் முன்னால் செல்லையர் நிற்கிறார். பிடரி சிலிர்த்த சிங்கமாக.

‘இந்த அடியோடை கடையை மூடுவான்’

‘பொறிகலங்கிப் போனான்’ என்கிறார்கள் சுற்றிவர நிற்பவர்கள்.

‘ஐம்பது ரூபா மாத்தடா எண்டன். இல்லை எண்டான், விடுவனா தருணத்தை, பட்டறையை இழுத்தன், கையைப் பிடிச்சான், விட்டன் அடி’ செல்லையர் அபிநயிக்கிறார்.

மேடையில் பாட்டுக்காரர்கள் தமது வேலையைத் தொடங்கி விட்டார்கள். ஆர்மோனியம் கதறுகிறது.

‘ஒரு தேத்தண்ணி தாங்கோ’

‘கொஞ்சம் பொறும்..... அடிச்ச உடன பதறிப் போனான். எங்கட ஆட்கள் ஒண்டு கூடன உடன’

தொகுப்பு: இந்திரன்

அவங்கட நடப்பை எங்களட்ட காட்ட ஏலுமே செல்லையருக்கு சூடு ஏற்றுகின்றனர் சுற்றி வர நிற்பவர்கள்

‘பறப்பள்ளுகள் தேத்தண்ணி விக்கிறது.....ம்’

‘அது மட்டுமில்லை, நம்மட பிழைப்பில அவனும் பங்கெடுக்க விடுவனா? சரி சரி தம்பி என்ன வேணும்’ செல்லையர் என்பக்கம் திரும்பினார்.

‘ஒண்டுமில்லை’ என்றுவிட்டு நடக்கிறேன்

மேடையில் கலை மணக்கின்றது. மனம் லயிக்க வில்லை.

இந்தச் சன சந்தடியை விட்டு சிறிது நேரம் விலகிப் போய் வந்தால் நல்லது என்று மனம் அலைகிறது. சந்தியை நோக்கி நடக்கிறேன்.

○

சந்தி கழித்ததும் மனம் ஒரு நிலைப்படாமல் நடக்கிறேன் வேதாகம மடத்துப் பெயர்ப்பலகையில் ஒளி விளக்குகள் கண் சிமிட்டுகின்றன.

‘யேசு வருகிறார், நீ தயாராகி விட்டாயா?’

திரும்பத் திரும்ப அந்த வாசகங்கள் என்னுள் முணுமுணுக்கின்றன.

‘தயாராகி விட்டாயா?’

நினைவுகள் ‘கடமுடா கடமுடா’ என்ற ரயில் சத்தம் இழுத்துச் செல்கிறது. அந்தச் சத்தத்தை வென்று அவர் கூறியவை.....

‘நம்மட இனம் விடுதலைக்குத் தயாராகி விட்டுது. இந்த நிலையில் சாதி வெறியெல்லாம் அழிஞ்சு போச்சு, அதையெல்லாம் உங்கட கதைகளில் மட்டும் தான்...’

கதைகளில் மட்டும் தானா? நிதர்சனத்தில்.....

'ஐயோ... ஐயோ...' என்று அவன் தலையில் கை வைத்தபடி இருக்க அவனைச் சுற்றிவர வெறி பிடித்த வேங்கையாகி இம்சித்தவர்கள்...

சண்முன்னே உறைந்து நிற்கும் அந்தக் காட்சி,

ஓ... அந்த வேங்கைகளே என்றும் வென்றுவிடுமோ?

அவன் கடையை முடிவிடுவானோ?

திரும்பவும் விரைந்து கோயிலடிக்கு வருகிறேன்

○

மேடையில் அல்லி அர்ச்சனா. நாடகத்தின் ரசிப்பில் மக்கள் கூட்டம் களைகட்டியிருக்கிறது.

செல்லையருக்கு இன்னும் கொதி ஆறவில்லை. தேனீர்க்கடை மூடுவிழா தாமதமாவதைச் சகிக்க முடியாத வராக...

'திருவிழாவைக் குழப்புறதுக்காக எண்டே இன்னும் ஒப்பாரி வைச்சக் கொண்டிருக்கிறான்' என்றபடி முன்னேறுகிறார் செல்லையர்.

'மூட்டா கடையை' இவர் பக்கத்தில் சிலர் மீண்டும் வெறி கொண்டு எழ.....

'இஞ்சை விடு, ஒருக்காத்தான் சாகிறது' என்றபடி விறுக்கிட்டு எழுகிறான் கடைக்காரன். இப்போது அவன் ஒருவனாக இல்லை. கூத்துக்கு வந்த உறவினர்களும் சுற்றிவளைக்க.

'நெடுகலும் எங்களை அடக்கி ஆளலாம் எண்ட நினைவு போல'

கற்கள் பறந்தன. கம்புகள் எழுந்தன. தீப்பந்தங்கள் கோரமாகச் சுழன்றன.

'திறவாய்... திறவாய்... கதவைத் திறவாய்'

பி—9

தொகுப்பு : இந்திரன்

129

மேடையிலே பாடல் மனக்கதவைத் திறக்க இரங்குவது போல் ஒலிக்கிறது.

சில நிமிட யுத்த களேபரம்.

அடக்கத் துடிக்கும் சாதி வெறியர்களுக்கும், அடங்க மறுக்கும் உழைக்கும் கரங்களுக்கும் இடையே துவந்த யுத்தம்.

செல்லையர் கடை எளிகிறது.

பல நிமிடங்கள் பதட்டத்தில் கழிய.....

ஊரின் வடபுறம் இருக்கும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கிராமத்தை தீ தின்றது.

இள்குலாப்

மனுசங்கடா

மனுசங்கடா— நாங்க
மனுசங்கடா
ஒன்னைப் போல அவனைப்போல
எட்டுச் சாணு ஒசரமுள்ள
மனுசங்கடா— டேய்
மனுசங்கடா

எங்களோட மானம் என்ன தெருவுல கெடக்கா—ஒங்க
இழுப்புக்கெல்லாம் பணியுறதே எங்களின் கணக்கா?
ஒங்களோட முதுகுக்கெல்லாம் இரும்புல தோலா?—நாங்க
ஊடுபுகுந்தா ஒங்கமானம் கிழிஞ்சு போகாதா?

மனுசங்கடா— டேய்
மனுசங்கடா

ஒங்க தலைவன் பொறந்த நாளு போஸ்டர் ஒட்டவும்—

ஊர்வலத்துல தரும் அடியை வாங்கிக் கட்டவும்
எங்க முதுகு நீங்க ஏறும் ஏணியாகவும்—நாங்க
இருந்தபடியே இருக்கணுமா காலாம் பூராவும்?

—மனுசங்கடா...

சதையும் எலும்பும் நீங்கவச்ச தீயில் வேகுதே— ஒங்க
சர்க்காரும் கோர்ட்டும் அதிலே எண்ணெ ஊத்துதே!
எதை எதையோ சலுகையின்னு அறிவிக்கிறாங்க— நாங்க
எரியும்போது எவன் மசரைப் புடுங்கப் போனீங்க?

—மனுசங்கடா

தொகுப்பு: இந்திரன்

கிணத்துத் தண்ணியும் சாதி எழவை எழுதிக்காட்டுமா—
எங்க

கொழந்தையெல்லாம் ஒங்க சாதி வெவரம் எட்டுமா?
குளப்பாடி கிணத்துத்தண்ணி புள்ளையைச்சுட்டது—எங்க

புள்ளய சுட்டது— தண்ணியும்
தீயாச் சுட்டது— இந்த

ஆண்டைகளின் சட்டம் எந்த மிராசைத் தொட்டது?
எந்த மிராசைத் தொட்டது?

மனுசங்கடா—நாங்க
மனுசங்கடா

ரத்தக் கணக்கைத் தீக்கவந்த மனுசங்கடா— ஒங்க
கட்டை எல்லாம் வெட்டி ஏறியும் மனுசங்கடா—டேய்
மனுசங்கடா!

(அரியலூருக்கு அருகே குளப்பாடி என்ற கிராமத்
தில் மிராசதாரின் கிணற்றில் குளிக்கப் போன
தாழ்த்தப்பட்ட வீட்டுக் குழந்தைகளைத் தண்ணீரில்
மின்சாரம் பாய்ச்சிக் கொன்றனர். இதன் நினைவாக
இந்தப் பாடல்)

யாரது காத்தலிங்கம் பொண்ணா?

கேள்வி

குறுக்குச் சால் கட்டி நிறுத்தியது.

பெரிய வீட்டுத் திண்ணையிலிருந்தவர்கள்
கைகளில்

ராஜா ராணி ஜோக்கர்.

ஏளா, ங்ஙொப்பனெங்கே?

மடைக்கி தண்ணி தொறக்க.

ங்கொத்தா?

தொழி மிதிக்க.

மாட்டுக்காடி தூத்தாச்சா?

ஆச்சங்க.

கோனார் வீட்ல பாலு

நாடார் கடைல வெல்லம் காப்பித்தானா

வாங்கியாந்து 'அம்மா'ட்ட குடு.

.....

கண்ணாடி டம்ளர்களில்

மணக்க மணக்க காப்பி.

ராஜாவை வெட்ட-

கொஞ்சம் கும்மறிச்சம்.

திண்ணையில் வெட்டிப் பேச்சு

விரிந்து கிடந்தது.

இவள் மாட்டுக்காடித் தூணில் சாய்ந்து

விரல் சப்பியபடி அடுத்த ஏவலுக்காய். □

தொகுப்பு: இந்திரன்

133

டாக்டர் ராஜ்கௌதமன்

ராக்கம்மா பேத்தி

அநேகமாக எல்லாப் பேரன்மார்களுக்கும் அவர் களுடைய பாட்டிமார்கள் இழந்துபோன சொர்க்கம் போலத்தான். எனக்கும் அப்படித்தான்.

எங்க ஊர்ப்பக்கம் எங்க சாதியில நாங்க பாட்டியப் பேத்தின்னுதாம் கூப்பிடுவோம். நானும் எம்பாட்டி ராக்கம்மாவ 'ஏ பேத்தின்'னு தாங் கூப்பிடுவேன். பேத்தி எனக்குப் பூரண சுயராஜ்யம் அடைந்த பிரதேசம் போல. அவளிடம் எப்பிடியும் நடந்துகொள்ளலாம் கொஞ்சங் கூட பயமே இல்லாமல் விளையாடலாம். காதல் மொழி யெல்லாம் பேசலாம். எந்த முறையும் வைத்துக் கூப்பிட லாம். தின்பண்டம் வாங்கப் பைசா தராட்டி நடுத்தெரு வில் வைத்து 'துஷ்டத்தனமாகத்' திட்டலாம். சமயத்தில் அவளுடைய நரை விழாத கோரமுடியைப் பிடித்து இழுத்து நாலு வப்பு வைக்கலாம். அவளும் என்னைப் பிடிக்க முடியாத ஆற்றாமையை அழுகையும், கெட்ட வார்த்தைகளுமாகக் கொட்டித் தீர்த்துவிடுவாள்.

நாங்க ரெண்டு பேருமே குழந்தைகதாம். ஸ்கூலில் படிக்கிறபோதே அவளைச் செந்துணுக்காத் தூக்கி என் பலத்தை நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கிறேன். எங்க வீட்டில் கோபித்துக் கொண்டு இவள் குடிசைத் திண்ணையில் உம்மென்று உட்கார்ந்த ராத்திரிகளில் சோறு போட்டிருக் கிறாள். நான் செய்த சேட்டைகளுக்கு என் பெற்றோர் களிடமிருந்து வரக்கூடிய தண்டனைகளிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றியிருக்கிறாள்.

நான் ஸ்கூலில் படிப்பது பற்றி அவளுக்கு அப்படி யொரு பெருமை! பிரம்பால் மட்டுமே பேசக்கூடிய எங்க ஸ்கூல் வாத்தியார்கள் என்னை 'உருப்படாத படுவா' என்று பாராட்டுகிறபோது பேத்திக்குக் கோவமாக வரும்.

எட்டாங்கிளாஸ் முடித்து ஒன்பதாங்கிளாஸ் படிக்க நான் மதுரைக்குப் பஸ்பிடித்து ஏறியது என் பேத்திக்கு ஏதோ லண்டனுக்குப் போகிற மாதிரி இருந்தது. ஒரு கூடை மாம்பழத்தைத் தலையில் சுமந்து வயல் வரப் பெல்லாம் தாண்டி ஓடிச் சரியாக பஸ் புறப்படும்போது வந்து நின்றாளே பாவி! அப்போது எனக்கு அழத்தெரியாத வயசு. இப்பிடி எல்லோர்க்கும் முன்னால் அநாகரிகமாக வந்து நிற்கிறாளே என்று அவமானமாக இருந்தது. இதற்காக அவளைத் திட்டினேன். அவளோ பல் இல்லாத செங்குகை போன்ற வாயைத் திறந்து சிரித்தாள். முகமெல்லாம் பொங்கி வடிந்த வியர்வையை முந்தானையால் துடைத்தாள். பல் உள்ள அறிவாளிகளைவிடப் பல் இல்லாத இந்த முட்டாளின் சிரிப்பு எத்தனை பாக்கியமானது என்பது இப்போதுதான் உறைக்கிறது.

எனக்கு விபரம் தெரிந்த நாள்முதல் அவள் தனி மனுசியாகவே குடிசையில் வசித்து வந்தாள். பசுமாடு வளர்த்தாள். பால், தயிர், நெய் விற்றாள். சம்சாரிகளின் காடுகரைகளில் கூலிவேலைக்கு ஆள் அமர்த்துவாள். பிராயத்தில் பாம்படம் போட்டிருப்பாளோ என்னவோ! பெரிய துவாரங்களோடு காதுகள் ரெண்டும் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். சின்ன இரும்புரலில் உலக்கை வைத்து வெற்றிலை பாக்கு இடித்துப் புகையிலையோடு பொக்க வாய்க்குள் அதப்புவதில் சொர்க்கத்தைக் காண்பாள். பல்லுப் போனால் சொல்லுப் போகும் என்பார்கள். ஆனால் கூவி பிரித்துத் தருவதில் குமரிகளோடு சரிக்குச்சரியாகத் தெருவில் நின்று ஸ்பஷ்டமாக சூனா பூனா ஓனாக்களை என் பேத்தி உச்சரிப்பாள். மழைக்குக்கூட ஸ்கூல் பக்கம் ஒதுங்காத

(அப்போது ஏது ஸ்கூலு?) பேத்தியால் எப்படி அணாபைசா பிசகாமல் கூலியைப் பிரித்துத் தர முடிந்ததோ? என். பேத்தியோடு மல்லுக்கட்டுகிற சிறுக்கிகளுக்குப் பிரசவ காலத்தில் டாக்டர், நர்ஸ், ஆயா எல்லாம் அவள் தான். எனக்கும்கூட என் பேத்திதான் மகப்பேறு மருத்துவர்! கையை உள்ளே விட்டுச் சிசுவைக் கொடியோடு வெளியே கொண்டுவந்து பண்ணருவாளால் நாபிக் கொடியை அறுத்து முடிச்சுப் போட்டு, நஞ்சுக்கொடியைச் சுத்தமாக வெளியே எடுத்துத் தாயும் சேயும் உயிருடன் இயங்கச் செய்வதில் பேத்தி நிபுணியாம்! கைராசிக்காரியாம்! அந்தக் காலத்தில் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்ச் செத்த புள்ளைத்தாச்சிகள் உண்டே தவிர, என் பேத்தியிடம் வைத்தியம் பார்த்துச் செத்ததாகக் கேள்விப்பட்டதே இல்லை.

தாத்தா இல்லாமல் பேத்தி எப்படிக்காலத்தை ஓட்டுகிறாள்? பேத்தி தாத்தாவைக் காதலித்துக் கலியாணம் செய்து கொண்டாளா? தாத்தா எப்பிடி இருப்பார்? அவரை எங்கே காணும்? விரட்டிவிட்டாளா? இல்லாட்டி அவள் தொல்லை தாங்காமல் ஓடிப்போனாரா? அவர் போன பெறவு யாரையாச்சும் காதலிச்சாளா? என்று விடலைத்தனமாக கேள்விகளால் அவளை நச்சரிப்பேன். அவளோ விட்டேத்தியாக ஏதாச்சும் சொல்வாள். எனக்குப் புரிவதில்லை. இல்லாவிட்டால் சம்பந்தமில்லாமல் திட்டுவாள். யாரைத் திட்டுகிறாள் என்பது புதிராக இருக்கும். எப்பிடியோ கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எங்கம்மா மூலமாகத்தான் விஷயத்தை அறிந்து கொண்டேன்.

அந்தக் காலத்துல வெள்ளைக்காரன் ஆண்டபோது தேசத்துல பெரிய பஞ்சமாம். எங்கினபாத்தாலும் சனங்க பசியால செத்ததாம். தானிய தவசம் ஒண்ணும் கெடைக்காதாம். எறும்புக் குழிகள் தோண்டி மசங்குறவரைக்கும் புல்லரிசி சேத்து வந்து குத்தி வடிப்பாங்களாம். நண்டு

நத்தை ஒண்ணும் அகப்படாதாம். பஞ்சம் பொழைக்க-
சனங்க ஊர்கள் விட்டு அசலூரு போனாகளாம் அப்ப-
தாம் சிலோனுக்குத் தோட்டக் கூலிகளா கங்காணி வந்து
எங்க ஊர் ஆம்பளகளைக் கூட்டிக் கிட்டுப் போனானாம்.
பஞ்சத்தோட காலராவும் சேர்ந்துக்கிரிச்சாம். தோட்டக்
கூலியா எங்க தாத்தா கப்பல்ல ஏறுனாராம். ஏறுனவரு
ஏறுனவருதாம். அதுக்கப்பறம் அவரப்பத்தி ஒரு தகவலும்
இல்லியாம். யாருமே திரும்பி வல்லியாம் நடுக்கடல்ல
காலராவல செத்தவுகளைத் தூக்கி எறிஞ்சிட்டாங்களாம்.
எங்க தாத்தா பேரு லச்சுமண்ணாம். அந்த லச்சுமண்ன்
ஜெயிச்சுப் போய்ட்டு திலும்பி வந்தாராம். இவரு திலும்
பவே இல்ல. எம்பேத்திக்குஎப்படியிருந்திருக்கும். அடிபாவி
மவளே! ஓனக்குள்ள இத்தன சோகமா? எப்பவாச்சும்
எம் பேத்தி 'ஊம்' அழுக அழுவா. சுருங்கிய கண்ணத் தோல்
களின் ஊடாகப் பாத்திபோட்டுக் கொண்டு கண்ணீர்
சர சர வென்று இறங்கும். இந்தக் கிழட்டு மூதி எதுக்கு
இப்பிடிக்கெடந்து அழுகிறா என்றுதான் அந்த வயசில்
தோன்றியது. அவளுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் அழுகை,
வசவு, சிரிப்பு. அவ்வளவுதான்.

அவளைப் போல யாராலும் கதை சொல்ல முடியாது.-
எத்தனை கதைகள். வாரண்டு தோப்பனிடமிருந்து
மானத்தக் காப்பாத்த தாம் பெத்த பிள்ளையோட கை-
கால்கள இணுங்கிப் போட்டவ கதை, மூளியலங்காரி
கதை, பெத்த பிள்ளைகள் உசரோட கெணத்துக்குள்ள
எறிஞ்சவ கதை, ஏழு அண்ணம்மாரோட பொறந்த ஒரே
தங்கச்சி கதை... நரி பஞ்சாயத்துப் பண்ணிக் குருதக்
காரணக் காப்பாத்துன கதை! கதை சொல்ற போது கதய
விட இவ ஊடால அடிக்கிற வியாக்கியானத்தக் கேக்க
ணுமே. இவ சொன்ன கதைகள் மலுசப்பயகள நரிக
மூட்டாளாக்குற கதைகள்தாம் ஜாஸ்தியா இருக்கும்.

எங்கள் சேரி எல்லையிலிருந்து 'ஏப்பிளா ராக்கி'
என்று சம்சாரிகள் சாயங்காலம் என் பேத்தியைச் சத்தம்

தொகுப்பு: இந்திரன்

137

போடுவார்கள். மறுநாள் கூலிவேலைக்கு ஆள் அமர்த்தச் சொல்லுவார்கள். பேத்தி ஓட்டமும் நடையுமாகப் போய் தூரத்தில் நின்று பதில் சொல்லுவாள். ரொம்ப நாளாய் இந்த வழமை பற்றி ஏதும் தெரியாமல் இருந்தேன். மதுரை போய் படித்து வீவுக்கு வரும்போதுதான் இந்த வழமையின் அர்த்தம் புரிய ஆரம்பித்தது. சம்சாரிகளுக்கு மிக அருகில் போய் எதேச்சையாக நிற்பேன். 'ஏலே தலயில மொளச்ச பயபுள்ள' 'நாலு எழுத்துப் புடிச்சுப் புட்டா போதுமாடா?' என்று ஊர்ப் பெரிசுகள் சண்டைக்கு வந்து விடுவார்கள். அந்தச் சம்சாரி வீடுகளில் பொங்கலுக்கு வரிசை வைத்துவிட்டு நெல்லுச் சோறும் பூசணிக்கா கொழும்பும் கொண்டு வரும் பேத்தியை எனக்கு வரவரப் பிடிக்கவில்லை. 'நீயே தின்னு கெழவி' என்று திட்டுவேன். பேத்தி இப்படியெல்லாம் கவுரவக் கொறைச்சலாக நடக்க முடியாத மாதிரி நான் ஒரு வேலைக்குப் போனதும் பார்த்துக்கொள்ள தீர்மானித்தேன். அவளிடம் இதைச் சொன்ன போது முகத்திலுள்ள தோல் சுருக்கங்கள் அலைபாய்கிற மாதிரி மந்தகாசம் புரிவாள்.

ஒண்ணு முதல் அஞ்சு ரூபா வரை ஒரு மரக்கால் மாட்டுக்கறி வித்த காலம் அது. கடனுக்கோ அல்லது எங்கம்மா குடுத்த காசுக்கோ பேரம் பேசி நல்ல கறியா வாங்கி வருவா எம் பேத்தி. இந்தப் பேத்திக்கு மட்டும் எப்பிடித்தான் தடக்கு விழுக்கு இல்லாம கொழுத்த கறியாப் பார்த்துக் கெடைக்கிறது என்பது தெரிய வில்லை. இதுக்குக் காரணம் கறிபோடும் மாயாண்டிக்கும் என் பேத்திக்கும் அந்தக் காலத்துல தொடுப்பு இருந்ததாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். எனக்கு கோவம் அண்ட சண்டாளமாய் வரும். பேத்தியிடம் கூட இதைப்பற்றி ஒரு தடவை பிரஸ்தாபித்தேன். அவளுக்கு இது சிரிப்பாகவும் இருந்தது; கோவமாகவும் இருந்தது. நினைவுத் தடத்தி விருந்து அழிந்து போன விசயம் போலவும் இருந்தது.

சம்சாரிகளின் தயவு இல்லாமல் வீட்டில் உட்கார்ந்த படியே என் பேத்தியைச் சாப்பிட வைக்க வேண்டும் என்ற என் கனவு நனவாகாதபடி யாரும் எனக்கு வேலை போட்டுத் தரவில்லை. நெடிய கனவாகிக் கொண்டிருந்தது அந்தக் காலகட்டத்தில் தெருவில் யாரோடும் நான் பேசுவதில்லை. பேத்தி யோடும் தான். இது குறித்து அவளுக்கு அளவு கடந்த வருத்தம். வேலை போட்டுத் தராத கட்சிக்காரர்களை ஒரு மூச்சு திட்டித் தீர்ப்பாள். நான் பழையபடி கலகலப்பான பேரனாக ஆவதற்கு அவளுக்குத் தெரிந்த ஒரே உபாயம்: நான் கலியாணம் பண்ணிக் கொண்டால் சரியாகிவிடும் என் பது தான். இரவு வெகு நேரம் கழித்து நான் வீடு திரும்புவதற்கு ஒரு நண்பன்தான் காரணம் என்பதில் என் பேத்திக்கு ஏமாற்றம். ஒரு பெண் காரணமாக இருந்தால் கூட பரவாயில்லை. அவள் உலகம் வேறு.

ஆனால் எனக்கு வேலை கிடைத்ததுமே என்பேத்தி பக்கவாதத்தால் படுத்த படுக்கையாவாள் என்று யார்தான் எதிர்பார்க்க முடியும்? அப்படி உடம்பு. இப்போ மூத்திரத்தின் மேலேதான் படுக்கை. அவளிடம் என் குழந்தையைக் காட்டினேன். என்னைக்கூட அடையாளம். தெரிந்ததோ என்னவோ? நரைத்த தலைமட்டும் எழும்பப் பிரயத்தனப்பட்ட மாதிரி தெரிந்தது. அவளுக்காக நான் செய்து தந்த மரக் கட்டிலில்தான் அவள் உயிர் பிரிந்தது. அதைத் தவிர அவளுக்கென்று நான் செய்தது ஏதுமில்லை என்னைப் போல் ஒரு பாவி உண்டா சொல்லுங்கள்.

□

டாக்டர் கே. ஏ. குணசேகரன்

தலித் கலை இலக்கியங்கள்

தலித் மக்கள் இந்தியச் சமூகத்தில் ஒதுக்கி வைக்கப் பட்டிருந்தமையால் ஆளுமை செய்த மேல்சாதி மக்களின் கலை இலக்கியங்கள் இங்கு பேசப்பட்ட அல்லது பதிவு செய்யப்பட்ட அளவுக்கு பேசப்படவோ எழுதப்படவோ இல்லாது போயின. டாக்டர் அம்பேத்கர் நூற்றாண்டு விழா இந்திய அரசால் கொண்டாடப்பட்ட பின்னரே தலித் மக்களிடம் ஒரு விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டது. இன்று மகாராட்டிரத்தில் தலித் கலை இலக்கியவாதிகளும் அவர்தம் படைப்புகளும் பல வெளிவந்துள்ளன. டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்களது நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி தலித் கலை இலக்கியங்கள் பல உருவாகின்றன. இவ்வாறு உருவெடுக்க டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்களது நூல்கள் பல இந்திய மொழிகள் பலவற்றில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டதும் ஒரு காரணம் ஆகும்.

தலித் கலை இலக்கியங்கள் எழுத்து வடிவங்கள் பெறவில்லை. இந்துமதம் தாழ்த்தப்பட்டோரைச் சண்டாளர்கள், காட்டுமிராண்டிகள் என்று மனித சாதியிலிருந்து ஒதுக்கிவைத்தது. இதனால் தலித்துகள் கல்வி பயில்வதற்கான வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டிருந்தது. எனவே தாம் கொண்டிருந்த கலை இலக்கிய வடிவங்களை எழுத்து ரீதியில் பதிவு செய்யும் வாய்ப்போ, தேவையோ இல்லாமல் போனது. தலித் மக்களின் கலை இலக்கியங்கள் வாய்மொழியிலேயே விளங்கியது, பல அழிந்துபோய் இன்று ஒரு சில மட்டும் ஆங்காங்கு இன்றைய நவீனங்

களையும் உட்கொண்டு விளங்குவதை அவதானிக்க இயலும்.

பேரிலக்கியங்கள் என்று சொல்லும் மேல்சாதி மக்களின் செவ்வியல் (Classical) கலை இலக்கியங்களில் தலித் மக்களின் கலை இலக்கியச் சாயல்களும். கூறுகளும் சில பகுதிகளும் விளங்குகின்றன. எனினும் இவை அந்த மேல்தட்டு மக்களின் தேவைக்காகப் படைக்கப்பட்டதால் அம்மக்களுக்குச் சாதகமானவையாகவே அவர்கள் தேவைக்கேற்பவே ஆங்காங்கு தெளிவாகவும், சில வேளைகளில் இலைமறைகாயாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் தலித்துகள் பற்றிய சில குறிப்புகள் :

நிலவுடமைச் சாதிகள்
வணிகச் சாதிகள்
கைவினைச் சாதிகள்
கீழ்த்தொழில் சாதிகள்

எனும்படி சங்க இலக்கியங்களில் சாதியப் பிரிவுகளைக் கவனிக்க முடிகிறது. சங்க இலக்கியத்தைக் காணும்போது இரண்டு சாதிகள் தெளிவாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன ஒன்று பறையர் மற்றது பார்ப்பனர்.

துடி எறியும் புலைய
எறிகோள கொள்ளும் இழிசின (புறம் 285)

அறையும் மடிவாய்த் தண்ணுமை இழிசினன்
குரலே (புறம் 289)

பறையருக்குச் சமமாய் குறிப்பிடப்படும் துடி அறைவோர் சங்க காலத்திலேயே இழிசினராகக் கருதப்பட்டனர் குடிகள் எனும் பெயரில் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளைச்

தொகுப்பு: இந்திரன்

சேர்ந்தோர் சங்க இலக்கியத்தில் தீண்டத்தகாதவர்களாகவே அதாவது இழிசினராகவே கருதப்பட்டனர். மேலும் இழிசனரின் தொழில்துறை, உணவு போன்ற பழக்க வழக்க முறை, பேசும் மொழி போன்றவையாவும் தீண்டாமைக்குள்ளாகிக் கீழ்த்தரமாகவே கருதப்பட்டன.

மேல் நிலை மக்களுக்கென அமைந்தவர்கள் அந்தணர்கள். ஆகம மந்திர முறைகள் மற்றும் மன்னராட்சி முறைகளில் முதன்மை பெற்றவர்கள் இவர்கள்.

அறுதொழில் அந்தணன் (புறம் 397)

உயர்ந்தோர் (குறு 233)

வேதியர் (பரி 11)

யாகம் செய்த பூரி நூல் (பூனூல்) பார்ப்பனர்
(பரி 11)

என்றவாறு சங்க இலக்கியங்களில் அந்தணர்களைப் பற்றிப் பெரிதாகச் சொல்லப்பட்டன.

பக்தி இலக்கியங்களில் தலித்துகள் பற்றிய சில குறிப்புகள் :

தீண்டாமையின் வேர் சாதிய அமைப்பில் உள்ளது. வருணாசிரமம், பார்ப்பனீயம், இந்து சமயம், அரசியல், அதிகாரம் இவைகளோடும் தீண்டாமையின் கொடுமையைத் தொடர்புப்படுத்திப் பார்த்ததனால் 'இந்துவாகப் பிறக்கநேரிட்டது எனினும் இந்துவாக இறக்கமாட்டேன்' எனச் செயல்படுத்தியதோடு தாழ்த்தப்பட்டோர் இந்துக்களல்ல எனும்படிக்கருத்துக் கூறிப் பிரச்சாரமும் செய்தார் டாக்டர் பி. ஆர். அம்பேத்கர் அவர்கள். மதங்கள் கோலோச்சிய பக்தி இலக்கிய காலத்தில் தலித் மக்கள் பெருந் தெய்வ ஈடுபாட்டாளர் எனக் காட்டப்பட்டனர்.

‘குலம் தாங்கு சாதிகள் நாலினும் கீழ் இழிந்து
எத்தனை
நலம்தான் இல்லாத சண்டாளர்களாகினும்
வலம் தாங்கு சக்கரத்து அண்ணல் மணி வண்ணற்கு
ஆள் என்று உள்
கலந்தார் அடியார்தம் அடியார் என் அடிகளே.’

—நம்மாழ்வார்— நாலாயிரத் திவ்வியப்பிரபந்தம்
எண் 913.

‘இப்பிறவி போய் நீங்க எரியினிடை மூழ்கி’

(திருநாளைப் போவார் நாயனார் புராணம்—28)
எனும்படி பக்தி இலக்கியங்களில் தாழ்த்தப்பட்டோர்
காட்டப்படினும் அவர்கள் யாவரும் மேல்நிலைச் சாதியை
யும் சாமியையும் விரும்புவோராகக் காட்டப்பட்டனர்.

கி. பி. 15 இல் தோன்றிய சித்தர் இலக்கியங்களில்
மதம், சாமி, சாதி இவைகள் சித்தர்களால் விமர்சிக்கப்
பட்டன.

‘நாதமேது வேதமேது நாற்குலங்கள் ஏதடா?’
(சிவ வாக்கியர்)

என்பன போன்ற பெருந்தெய்வ எதிர்ப்பு அமைவதை
சித்தர் பாடல்களில் காணலாம்.

இடைக்கால இலக்கியம் எனும் பக்தி இலக்கிய காலத்
தில் பாணர் எனும் இசை வேளாளர் என்போர் தீண்
டாமைக்குள்ளானவர்களாகவே கருதப்பட்டனர். திருப்
பாணாழ்வார் தீண்டப்படாதாராகவே கருதப்பட்டதால்
கோவிலுக்குள் பாதம்பட மறுக்கப்பட்டிருந்தது. பிரிட்டிஷ்
ஆட்சி இந்தியாவில் நிலைபெறும் காலம்வரை தமிழ்
மண்ணில் சைவம் மற்றும் வைணவ மதம் மடங்களின்
ஆதரவுடன் சாதியம் வெகுவாக இயங்கியது. இக்காலக்
கட்டத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் எதிர்ப்புக் குரல்கள்

தொகுப்பு: இந்திரன்

143

பதிவு செய்யப்படவில்லை. சோழப் பேரரசு காலத்தில் உருப்பெற்ற பெரிய புராணக் கதையில் இடம் பெறும் திருநாளைப்போவார், கண்ணப்ப நாயனார் (மலை இனத்தவர்) போன்றவர்கள் யாவரும் பெருஞ்சமய ஈடுபாட்டாளர்களாகவே சித்தரிக்கப்பட்டனர். சித்தர் இலக்கியங்களில் மட்டுமே சாதி மதத்தைச் சாடும் குரல்கள் ஒலிக்கின்றன.

சிற்றிலக்கியங்களில் தலித்துகள் பற்றிய சில குறிப்புகள்

‘நம் கடவுள் சாதி காப்பாற்றும் கடவுள், நம் மதம் சாதி காப்பாற்றும் இலக்கியம், நம் மொழி சாதி காப்பாற்றும் மொழி’ என்று பேசும் பெரியார் ஈ. வே. ரா. அவர்களது கூற்றினைப் பக்தி இலக்கியங்களில் கண்டதோடு சிற்றிலக்கியக் காலம் எனும் கி. பி. 17, 18 நூற்றாண்டுகளிலும் மிகவும் தெளிவாகக் காண இயலும்.

பள்ளு - குறவஞ்சி - நொண்டி நாடகம்

பள்ளனுக்கு இரு மனைவிகள் எனக் காட்டுவதும் இவர்களிருவருக்கும் இடையே சக்களத்திச் சண்டை ஏற்படுவதும் ஆண்டைக்கு அடங்கிய அடிமையாகப் பள்ளன் காட்டப்படுவதும் பள்ளியை ஆண்டை கிண்டல் அடிப்பதும், இழிவாக வார்த்தைகள் கொண்டு பள்ளனையும் பள்ளியையும் பேசுவதும் பள்ளு இலக்கியங்கள் பல வற்றுள் காண நேர்கிறது.

தாழ்த்தப்பட்ட குறவன் குறத்தி ஆகியோரைக் கொண்டுமேல் சாதி மக்களுடன் தொடர்புபடுத்திப் படைக்கப்பட்ட இதில் கடவுளர்கள், மன்னர்கள் புகழ்பாடுவது முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது. இதில் குறவன் குறத்தியை வருணிக்கும் பாங்கு என்பது சாதீயத்தை மறு உறுதி செய்வதாகவே உள்ளது.

‘முலைக்கொரு குலுக்கும்
விழிக்கொரு பசப்பும’

என்று கேவலமான முறையில் சித்தரிக்கும் முறையும் சாண்டே, முண்டை என்பன போன்ற வார்த்தைகளையும் பயன்படுத்தி அவர்களின் வாழ்க்கை முறையைக் கொச்சைப்படுத்திப் பார்க்கும் இலகுவான பார்வைதான் தொடர்ந்து நாம் காணும் சிற்றிலக்கியங்களில் காணலாம்.

நொண்டி நாடகத்துள் வரும் நொண்டியானவன் பெரும்பாலும் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த வனாகவே காணப்படுகிறான். கற்பழிப்பு, கொள்ளை, களவு போன்ற தொழில்கள் செய்யும் கேவலமான வனாகவே காட்டப்படுகிறான். மேலும் தலித்தியப் பார்வையில் நமது தமிழ் இலக்கியங்கள் இங்கு மறு வாசிப்புக்குள்ளாக்கப்படும்போது பல செய்திகள் நமக்குக் கிடைக்க வாய்ப்புண்டு.

மொத்தத்தில் இந்திய இலக்கிய வரலாற்றின் நெடு கிலும் பார்த்தாலும் கலைகளின் கருப்பொருளாக, உள்ளடக்கமாக தலித்தியம் இருந்ததே இல்லை. எப்பொழு தாவது அத்தகையவர் பற்றி படம்பிடித்துக் காட்ட நேர்ந்தால் அதுவும்கூட திரித்துக் கூறப்பட்டதாக கீர் குலைக்கப்பட்டதாகவே இருக்கும் என்று அர்ஜுன் டாங்ளே (தலித் இலக்கியம் ப. 68) கூறுவது இங்கு எண்ணுதற்குரியது.

நாட்டுப்புறக் கலை இலக்கியங்களில் தலித்துகள்

வாய்மொழி இலக்கியங்கள் இன்று கல்வியாளர்களின் கவனத்துக்கு வந்துள்ளன. பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் வாய்மொழி இலக்கியங்கள் ஒலைச் சுவடிகள் மற்றும்

பி-10

தொகுப்பு: இந்திரன்

145

வாய்மொழிகள் வழியே வெளிவந்துள்ள அளவுக்கு தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மற்றும் மலையின மக்களின் வாய் மொழி இலக்கியங்கள் பெரிதாக இங்கு அறியப்பட வாய்ப்பின்றிப் போனது.

1. பறை ஆட்டக்கலை நிகழ்ச்சி
2. ராஜா ராணி ஆட்டம்
3. நையாண்டி மேளம்
4. குறவன் குறத்தி ஆட்டம்
5. கருப்பாயி கூத்து

மேற்காணும் கலைநிகழ்ச்சிகள் யாவும் இன்றளவும் பறையர் இனம் மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாலேயே நிகழ்த்தப்படக் கூடியவையாக உள்ளன.

பறையாட்டம்

காவல் செய்வோர் அறைவது-காவற்பறை (பரி-6). காளையைப் பிடிக்கும்போது அறைவது இன்று மஞ்சு விரட்டு என்றும் சில இடங்களில் எருதுகட்டு விழா என்றும் இதனை அழைப்பர். இது ஏறுகோட்பறை (சூளா மணி நாட்டுச் சுருக்கம், 14) குரவை ஆட்டத்தை ஆண் பெண் இணைந்தாடியபோது இயக்கியது. இதனை தொண்டகப்பறை (அகம்) என்பர். ஐந்து வகை நிலங்களிலும் குறிஞ்சிப்பறை, பாலைப்பறை, முல்லைப்பறை, மருதப்பறை, நெய்தற் பறை என்றாயின. எனினும் பறை இசைப்பவர்களைப் பறையர் என்று அன்று முதல் இன்று வரை இழிசினராகவே நம் தமிழ் மக்கள் கருதினர்.

ஊருக்குப் பறை சொல்ல அதாவது அறிவிப்புச் செய்ய ஊர்ப்பறை செய்யும் பறை வாசிப்பு கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் வேறு ஒரு பரிணாமத்தைப் பெற்றுள்ளது. பறை வாசிப்போர் ஆடவும் செய்தனர். இதனைப் பறை ஆட்டம் அல்லது தப்பு நடனம் என்று வழக்கில் குறிப்பிடுகின்றனர். பறை ஆட்டம் ஆடுவோர்

இன்று முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட ஆட்ட அடவு முறைகளைக் கொண்டுள்ளனர். இப்பறை ஆட்டத்தை இன்று பறையர்கள், சக்கிலியர்கள் என்றும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களே ஆடுகின்றனர். ஒரு தொழிலை அடிக்கடி ஒருவர் செய்யச் செய்ய ஒரு உத்திமுறை கிடைக்கும். அது வளர்ச்சியைக் குறிக்கும். இப்பரிணாமத்திலேயே பறை ஆட்டம் இன்று குறிப்பிடும்படியாக ஆகி சிங்கப்பூர் அரசு பறை ஆட்டத்தை நிகழ்த்தத் தமிழகத்திலிருந்து அழைத்தமையை இங்கு எண்ணிப் பார்க்க இடமுண்டு.

மதுரை மாவட்டம், தஞ்சை மாவட்டம், அண்ணாமாவட்டம் ஆகிய மாவட்டங்களில் இப்பறை ஆட்டக் கலைஞர்கள் வாழ்கின்றனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் இளைஞர்களாகவே உள்ளனர். உடை ஒப்பனை அவர்கள் ஆடும் ஆட்டத்திற்கு இடையூறு இன்றி அமைத்துக் கொண்டு இடைவிடாமல் 2 மணிநேரம் வரை வாசித்துக் கொண்டே ஆடுகின்றனர். தற்போது தவில், நாயனம் ஆகிய இசைக்கருவிகளையும் இணைத்துக்கொள்கின்றனர்.

கரகாட்டம், சிலம்பாட்டம், ஓயிலாட்டம், குறவன் குறத்தி ஆட்டம், சினிமா போன்ற பல்வேறு ஆட்டங்கள், ஊடகம் போன்றவற்றின் தாக்கங்கள் இப்பறை ஆட்டத்தில் இடம்பெறும் அடவுமுறைகள் வழிகாண முடியும்.

சாப்பறைக்கு மட்டுமே மேல்சாதி மக்கள் பயன்படுத்திவந்த இந்தப் பறை இன்று அரசியல், அரசு, ஊர் விழா, பல்வேறு இயக்கங்கள் பறை ஆட்டத்தைக் கைக்கொள்கின்றனர். ஒருபுறம் முழுவான இப்பறை ஒரு தட்டைக் குச்சியாலும் மற்றொரு உருண்டைக் குச்சியாலும் வாசிக்கப்படுகிறது. இப்பறை ஆட்டம் இன்று 'தன்னானே' கலைக்குழு போன்றவற்றிலும் நவீன நாடக இயக்கவாதிகளிடமும் பயன்படுத்தி வரக் காணமுடிகிறது. இது தலித் மக்களின் போர்ப்பறையாக இன்று பயன்படுத்திடக் கவனிக்கலாம்.

ராஜா ராணி ஆட்டம்

மதுரை மாவட்டத்தில் பறையர் இன மக்களால் நிகழ்த்தப்படும் இந்த ராசாராணி ஆட்டம் நான்குபேர்களால் ஆடப்படுவதால் நாலுபேர் ஆட்டம் என்றும் வழங்கப்பெறுதல் உண்டு. இரண்டு ஆண் இரண்டு பெண் வேடமிட்டவர்கள் என அமையும் இவர்களில் ஒரு ராசா, ராசாவுக்குத் துணையாள்; ஒரு ராணி, ராணிக்குத் துணையாள் என அமைந்து ராசாவுக்கும் ராணிக்கும் திருமணம் நடந்தேறிடக் கதை முடியும்.

இன்று ராசாராணி ஆட்டத்தில் மாடு திருட்டுக்கதை, பஞ்சாயத்துக்கதை எனப் பல கதைகள் கலை நிகழ்ச்சியாக நடத்தக் கவனிக்க முடியும். நிகழ்த்தப்படும் கதை கள்ளர் மற்றும் உயர்சாதி மக்களின் வாழ்வியல் தொடர்பான சம்பவங்களின் கோர்வையாக அமையும் பறையர்கள் வாழும் பகுதிகளில் ஆதிக்கச் சாதிகளாக வாழும் கள்ளர், ரெட்டியார் மற்றும் நாயக்கர் சாதி மக்களின் உறவு முறை, சடங்கு முறை, திருமண முறை, தொழில் முறை போன்றவைகளை விமர்சனம் செய்யும் (காண்க. டாக்டர் கே. ஏ. குணசேகரன், நாட்டுப்புற நிகழ்கலைகள் வெளியீடு, 1994, சென்னை) போக்குகளில் தம்மை ஆதிக்கம் செய்வோரை நையாண்டி தாக்குதல் செய்வதாக அமைகிறது. எதிர்கலாச்சார நடவடிக்கைகளில் ஒன்றாக அவர்தம் ராசாராணி ஆட்டத்தில் விளங்கும் பாட்டு, பேச்சு, நடை வசனமுறைமை, இரட்டுறமொழிதல் போன்றவை வழியே கவனிக்க முடிகிறது. இந்த ஆட்டத் திற்கு வாசிக்கப்படும் நையாண்டி மேளக்கலைஞர்களும் தலித் மக்களே ஆவர்.

நையாண்டி மேளம்

தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் ஆடவர் மட்டுமே நையாண்டி மேளக் கலைஞர்களாக விளங்குகின்றனர். தவில், நாயனம், பம்பை, உறுமி, தமுக்கு, சால்ரா

போன்ற இசைக்கருவியாளர் மட்டுமே பங்கேற்கும் இவர்கள் வாசிப்பு முறையிலும், வாசிக்கும்போது உடம்பை அலட்டிக்கொள்ளும் முறையிலும் ஒருவருக்கொருவர் கிண்டல் செய்து கொண்டும், ஆட்டம் ஆடும் கலைஞர்களுடன் அவ்வப்போது சில சேட்டைகள் செய்து கொள்ளும் ரீதியிலும் நையாண்டி மேளக் கலைஞர்கள் என்று வழக்கிலாகியிருக்க வேண்டும். தெக்கத்தி நையாண்டி, மம்பட்டி வெட்டு நையாண்டி, சோலை மலை நையாண்டி என இன்று நையாண்டி இசை வகை கண்டறியப்படுகிறது.

முன்னர் சிறிய சத்தக்குழாய் இருந்த இடத்தில் இன்று நாதசரமும், ஜிம்பலாக் கொட்டு என்ற இருபுற தோல் இசைக்கருவி இருந்த இடத்தில் தவிலும் மாறியுள்ளது. உறுமி, நாயக்கர் காலத்தில் சக்கிலிய இனத்தவரால் கொண்டு வரப்பட்டுச் சேர்க்கப்பட்டது. தழுக்கு ஊர்ப்பறை அறிவிக்கப் பயன்பட்டதாகும். தனித்தனியே தாழ்த்தப்பட்டவர்களால் வாசிக்கப்பட்ட இசைக்கருவிகளின் சேர்க்கை நையாண்டி மேளபார்ட்டி அல்லது நையாண்டி மேள செட்டு என்றானது. நையாண்டி மேளமும் கூட ஒரு நாலு ஆண்டுகளில் பெற்ற வளர்ச்சியே எனத் தோன்றுகிறது. இன்று நிகழ்த்தப்பெறும் தென்தமிழகத்தின் பெரும்பாலான கலை நிகழ்ச்சிகளில் நையாண்டி மேளம் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன.

குறவன் குறத்தி ஆட்டம்

மலையின மக்கள் என்றும் நாடோடி மக்கள் என்றும் சொல்லப்படும். குறவர் இனத்தவர் கொண்டிருந்த கலைத்துவமற்ற ஆடல் பாடல் என்பது கலைத்துவப்படுத்தப்பட்டு தலித் மக்களால் கரகாட்டத்தின் துணைநிலை ஆட்டமாக இன்று சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டது கடந்த (70) எழுபது ஆண்டுகளில் தான். தற்போது நையாண்டி

தொகுப்பு: இந்திரன்

149

மேளத்துணையோடு குறவன் குறத்தி ஆட்டம் தனித்த ஒரு கலை வடிவமாக உருப்பெற்றுள்ளது.

‘பச்சப்பாசி பவளப்பாசி
வாங்கலீயோ ஆயோலோ
பச்சப்புள்ளைக்குக் கோர்த்துப்போட்டா
நல்லாயிருக்கும் ஆயாலோ’

என டப்பாவைத் தோளில் இட்டுத் தட்டிக்கொண்டே ஆடிப்பாடும் இக்குறவன் குறத்தி ஆட்டத்தில் இன்று,

‘அட எத்தனையோ புத்திகள்
எடுத்துரைச்சச் சொன்னாலுமே
நெத்தம் போயிக் குடிக்கிறியே
நீயும் ஒரு ஆம்பினையா-அட
ஒன்னோட என்னடா பேச்சு- சும்மா
ஒதுங்கிப்போடா சீச்சு’

என்பன போன்ற பல பொருள் கொண்டு பாடல்கள் உருப்பெற்றுள்ளன. இதனால் நீண்டநேரம் ஆடவும், பாடவும் பல்வேறு சம்பவங்களைக் காட்சிப்படுத்தவும் விடிய விடிய நேரம் எடுத்துத் தனித்த ஒரு கலைவடிவமாக இன்று உருவாக்க முடிந்துள்ளது. இந்த ஆட்டத்தில் ஆடுவோர் கைகால்களை தூக்கி ஆடும் விதம் மற்றும் ஆண் கலைகளுக்கு நிகராகப் பெண் கலைஞர்கள் ஆடும் விதம் என இவற்றைக் கவனிக்கையில் உழைப்பிலிருந்து பிரிக்கமுடியாதவை நாட்டுப்புறக் கலைகள்- குறிப்பாகத் தலித் கலைகள்-என அறிய இயலும்.

கருப்பாயி கூத்து

கணவன் மனைவி தகராறை இக்கூத்து கொண்டுள்ளதாகும். கருப்பாயி கூத்து என்பது தவத்திரு சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் நாடகங்கள் நடத்தும் வேளையில் பழன் மற்றும் Side Actor எனும் கோமாளிக்குச் சோடியாக

வரும் பெண் பாத்திரம் போன்ற கலைஞர்களால் நிகழ்த்தப்படுவதாகும்.

குடிகாரக் கணவன் தன் மனைவியை (கருப்பாயி) அடித்துவிட இவ்வழக்கு ஊர்ப் பஞ்சாயத்தில் தீரும்.

‘பாயப் போட்டுப் படுத்திருந்தேன்
பசுபதியாட்டம்—இந்தப்
பாவி மனுசன் அடிச்சட்டானே
கண்ணுமண்ணாட்டம்—இப்ப
பட்ட இடமெல்லாம்
பொங்கிப் போச்சு பணியாரம் போல’

எனப் பஞ்சாயத்தாரிடம் பாதிக்கப்பட்டவள் கூற;

உன் புருஷன் வேண்டாம்
நான் வஞ்சுக்கிறேன் எங்கிட்டக்
கொஞ்ச நாள் இரு’

என்பதாக ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட பெண்ணை மேல் சாதிக் காரர்கள் கிண்டல் அடிப்பதை இதில் கவனிக்க இயலும், மேல் சாதிக்காரர்களாகவும், பஞ்சாயத்தார்களாகவும் நாடக மேடையின் பக்கவாட்டில் அமைந்திருக்கும் இசைக் கருவியாளர்களே அமைவர். இக்கூத்து நையாண்டித்தனம் மிகுந்தது. பெண்ணடிமைச் சமுதாயமான இதில் ஒவ்வொரு பெண்ணும் கணவனால் ஏதோ ஒரு வகையில் கொடுமைக்குள்ளாக்கப்படுவதால் இக்கதையில் நாட்டுப் புறப் பெண்கள் ஒரு ஈடுபாடு கொண்டு நாடகத்தின் துணுக்காக அமையும் இக்கூத்தைக் கண்டு ரசிக்கின்றனர். இதில் பெண்ணியமும் தலித்தியமும் இணைந்து விளங்குகிறது.

வண்ணான் கூத்து, மூளிப்பறச்சி கதை என்பன போன்ற பல கலை வடிவங்கள் தலித் மக்களின் கலைகள் ஆகும். இவை வெகுசன ஊடகங்கள் குறிப்பாக சினிமா, ரேடியோ போன்றவை இங்கு அறிமுகமாகிய வேகத்தில் காணாமல் போயின எனக் கருத்துக்கொள்ள முடிகிறது.

தொகுப்பு: இந்திரன்

151

தலித் கலைகள் ஏதோ ஒரு வகையில் உயர்சாதி மக் களுடன் தொடர்பு கொண்டதால் மட்டுமே ஒரு சில மட்டும் இங்கு காணமுடிகிறது போலும்.

**தலித் கலை இலக்கியவாதிகளின்
படைப்பின் தன்மையும் நோக்கமும் :**

இன மரபியல் பேசுவது என்பது இன்று உலகம் முழுவதும் நிகழ்ந்து வருகிறது. அதிகாரம் கட்டமைக்கும் ஒழுங்கமைவுகள், அரசியல், மதம், மரபுகள் போன்ற அனைத்தையும் கேள்விக்குள்ளாக்கி மாற்றுக் கலாச்சாரம், மாற்று அரசியல் என உலகெங்கும் இன்று கேள்விக்குள்ளாக்கும் நிலை உள்ளது.

இந்தியாவில் தலித்துகள், தென் ஆப்பிரிக்கா போன்ற நாடுகளில் கருப்பின மக்கள் செயற்பாடுகளையும், சிந்தனைகளையும் மேற்சொன்னவற்றோடு இணைத்துப் பார்க்கவேண்டும். மேலும் மார்க்சீய கொள்கை கொண்ட ஆட்சி முறைமையில் இன்று சிறித்துவர்கள் மற்றும் இசுலாமியர் எனும் படித்தத்தம் வழிகளிலே ஆட்சி அமைந்துள்ள முறைமை இங்கு எண்ணுதற்குரியதாகும்.

ஆறில் ஒரு பங்கு இந்தியாவில் தலித்துகள் வாழ்கின்றனர். பூலே, டாக்டர் அம்பேத்கர் போன்றவர்களின் தொடர்ந்த சிந்தனை மற்றும் செயற்பாடுகள் வழியே இன்று தலித் கலை இலக்கியங்கள் மகாராஷ்டிராவில் தோன்றி இந்தியா முழுவதும் பரவி வருகின்றது. 'நாங்கள் உணர்ந்தவாறு எழுதுகிறோம். எங்களைக் கட்டளை இடுவதற்கோ கேட்பதற்கோ நீங்கள் யார்?' எனும்படி (அர்ஜுன் டாங்ளே—தலித் இலக்கியம் போக்கும் வரலாறும்) எனும்படித் தலித் கலை இலக்கியவாதிகள் தங்களுக்கான படைப்புகளைப் புதிய போக்குகளுடனும் புதிய இலக்கணங்களுடனும் படைக்க முன்வருகின்றனர்

ஒடுக்கப்பட்டோரின் கலை இலக்கியங்கள் கலகச் செயற்பாடு கொண்டவையாகவும், ஆளும் வர்க்கத்தில் ஊறித் திளைத்த படைப்பாளிகளின் படைப்புகளுக்கு நேர்மாறானவையாகவும் அமையும். எதிர் கலாச்சாரம் மற்றும் மாற்றுக் கலாச்சாரம் கொண்டவையாக தலித் கலை இலக்கியங்கள் அமைவது இயல்பு என்பார் அர்ஜுன் டாங்ளே.

தலித் பண்பாடு என்று இதுவரை பேசப்பட்டவை களைச் சிதைத்து மனங்கொள்ள வைப்பதாக 'தலித் பார்வையில் தலித் பண்பாடு' பேசவும் எழுதவும் படுகிறது. (ராஜ் கௌதமன்—கௌரி பதிப்பகம், புதுவை-8.)

'நாடகம்' (Theatre) என்று இதுவரை பேசப்பட்ட தற்கு மாறாக Dalit Theatre என நாடகப் பனுவல் (Text), நாடக மேடையாக்க முறை, நாடக மொழி, நாடக இயக்கம் என்பன போன்ற பலவற்றில் புதிய முறை, புதிய தேடல் என நாடக அரங்கியலின் ஒழுங்கமைவைச் சிதைத்து இங்கு டாக்டர் கே. ஏ. குணசேகரன் போன்ற வர்களால் தலித் நாடகம் ஆக்கம் பெறுகின்றன.

உலகத்தின் முதல் தலித் இலக்கியம் என்கிற பிரகடனத்தோடு வெளிவந்துள்ள 'Lachauriere' என்னும் பிரெஞ்சு மொழி குறும்புதினம் இங்கு மேற்கண்ட பின்னணியில் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளது என்பது இங்கு எண்ணுதற்குரியது.

தலித் கலை இலக்கியங்களை அருங்காட்சியகம் போலப் பாதுகாத்து வைப்பது இயலாது. தேவையெனில் அவற்றை ஒலி, ஒளி நாடகங்களில் பதிவு செய்திடலாம். அத்தோடு நிற்க இயலாது. தற்கால வாழ்வியல் நிலைகளுடன் தொடர்புபடுத்தி தலித் நாவல், தலித் சிறுகதைகள், தலித் பாட்டுக்கள், தலித் அரங்கியல் (Dalit Theatre) எனும்படிப் புதுபுதுக் கலை இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு நாம் நமது தலித் கலை இலக்கிய வடிவங்களிலிருந்து

தொகுப்பு: இந்திரன்

153

பாடங்கள் பெற்றுக்கொண்டு புதுமைப் படைப்புகளைச் செய்யவேண்டும். இதுவரையிலும் அறியப்பட்டுள்ள நாவல், சிறுகதை, கவிதை போன்ற படைப்பிலக்கியங்களை நிராகரித்துப் புதிய படைப்பிலக்கிய வடிவங்களைப் படைக்க வேண்டும் என்கின்றனர்.

தலித் கலை இலக்கியங்கள் கீழ்க்கண்டவாறு ஒரு சில பொதுவான தன்மைகளைக் கொண்டிருக்கலாம் இங்கு குறிப்பிடுவதற்கு மேலும் சில பொதுத் தன்மைகளை வரையறுக்க இயலும். இந்த வரையறைகளையும் நாமே உருவாக்க வேண்டிய பொறுப்பில் உள்ளோம்.

1. இதுகாறும் அறியப்பட்டுள்ள படைப்பிலக்கிய வகைகளை நிராகரித்துப் புதிய வகைப் படைப்பிலக்கியங்கள் செய்யப்படவேண்டும்.
2. மாற்றுக் கலாச்சாரத் தன்மைகள் கொண்டவையாகவும் தனித்த நிலைக் கூறுகளையும் படைப்பிலக்கியங்கள் கொண்டமைய வேண்டும்.
3. தலித் கலை இலக்கியவாதிகள் தங்களை எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் எனத் தனித்துக் காட்டிக் கொள்ளும் போக்கைவிட்டு களத்தில் நிற்பவர்களாகவும் விளங்க வேண்டும்.
4. தலித் கலை இலக்கியங்கள் சமூக மாற்றத்திற்கான பல்வேறு கூறுகளுள் ஒன்றே தவிர அதுவே அனைத்துப் பிரச்சனைகளுக்குமான ஊடகமாக அமையாது.
5. அனுபவங்களின் சாரங்களாகவும் சில வேளைகளில் சாயல்களாகவும், அமையும் தலித் கலை இலக்கிய வடிவங்கள் தமக்கான தனித்த நிலை அழகியல் கூறுகளைக் கொண்டு விளங்கும்.

6. மரபு வழிக் கட்டமைக்கப்பட்டவைகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்குவதும் கீழ்மைப்படுத்தப்பட்டவைகளை மறுபரிசீலனை செய்து ஏற்றுக் கொள்ளுவதாகவும் படைப்புக்கள் அமையும்.
7. நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட இடங்களில் பணி புரியும் தலித் படைப்பாளிகளின் படைப்பும், சுய தொழில் செய்வோரது படைப்பும் போர்க்குணத்தில் ஏற்ற இறக்கத்துடன் வெளிப்படுவது இன்றைய சூழலில் தவிர்க்க இயலாததாகும். எனினும் இன்றைய சூழலில் இருவழிப்படைப்புக்களும் வெளிப்படுதல் முக்கியம்.
8. ஒடுக்குமுறைக்கும் சுரண்டலுக்கும் எதிராக எதிர்க்குரல் எழுப்புவனவாக தலித் படைப்புக்கள் விளங்கும்.
9. புதிய தலைமுறையினரை விழித்தெழச் செய்யும் ரீதியில் துணிவோடு படைப்புக்கள் வெளி வருவது தவிர்க்க இயலாததாகும். இன்றைய சூழலில் பூடகத்தன்மை அல்லது இருண்மைத் தன்மை இன்றி 'பிரச்சாரத்தன்மை' யைக் கொண்டவையாக விளங்குவது தவிர்க்க இயலாதது.

□

தொகுப்பு : இந்திரன்

215

கே. டானியல்

கானல்

முதல் நாள் கோலாகலப் பூசை வைபவங்களால் பலருக்கு அலுப்பாகப் போய்விட்டது.

மிகவும் குறைவானவர்களே பூசைக்கு வந்திருந்தனர். திருத்தாதிக்குப் பின் முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் மணிகளும் ஒலித்து தொடர்ந்து ஆயத்த மணியும் அவசர அவசரமாக அடித்து ஓய்ந்தது.

பூசை தொடங்கிவிட்டது.

குருவானவர் நடுப்பூசைவரை கொண்டு சென்று விட்டார். அப்போதுதான் எங்கிருந்தோ அவசர அவசரமாக இளையவன் வந்து சேர்ந்தான்!

எழுந்தேற்றம் முடிந்து தேவ நற்கருணை கொடுப்பவதற்கான நேரம்;

பலர் தேவ நற்கருணை பெறும் இடத்தில் நிரைக்கு வந்து விட்டனர்.

முதலில் ஆண்கள்!

ஆண்கள் வரிசையில் இளையவன் இல்லை!

குருவானவரின் கண்கள் இன்று மிகவும் சிரத்தையுடன் இளையவனைத் தேடின. கோயிலின் ஒரு மூலையில் முழுந்தாள் படி இட்டு குருவானவரையே ஏக்கத்துடன் பார்த்தபடி அவன் இருந்தான். குருவானவரின் கண்கள் அவனைச் சந்தித்த போது அவன் சிரத்தைத் தாழ்த்திக் கொண்டான். குருவானவருக்கு நெஞ்சுக்குள் எதுவோ செய்தது.

அவர் ஈரல் குலையைப் பிடித்து உலுப்பி, இருதயத்
தைப் பிழிவது போன்று!

பூசைப்பலி முடிந்தது.

எல்லோரும் போய்விட்டனர்.

கோவிலடி வெறிச்சோடி விட்டது.

குருவானவர் அறைவீட்டுக்குச் சென்று விட்டார்.
சென்றவர் சாப்பாட்டுக்குத் தன்னும் கதவைத் திறக்க
வில்லை.

யுவானி காலைச் சாப்பாட்டை எடுத்து வந்து
கதவைத் தட்டினான். கதவு திறக்கவில்லை, குசினிக்கு
வந்து விட்டான். உபதேசியார் வெளியே எங்கோ போய்
விட்டார்.

மதிய வேளை வந்தது.

யுவானியுடன் யாரோ பேசிக்கேட்டது. அது இளைய
வனின் குரல்!

அறைவீட்டுக் கதவு திறந்து கொண்டது. குருவா
னவர் வெளியே வந்தார். இளையவன் முறைப்படி ஒற்றை
முழம் தாளிட்டு, “பாவியாகிய என்னை ஆசிர்வதித்தரு
ளும் ஆண்டவரே!” என்றான். குருவானவர் முறைப்படி
ஆசிர்வதித்தார்.

“என்ன பிள்ளாய்?” குருவானவர் கேட்டார்.

“கொம்பிசத்துக்கு வந்தனான் குருவானவரே!”
இளையவன் பதில் சொன்னான்.

எதுவும் பேசாமல் அறைவீட்டுக்குச் சென்றவர்,
பாவமன்னிப்பு உடையுடன் வெளியே வந்தார்.

இளையவனை வரும்படி சைகை செய்துவிட்டு கோவி
லுக்குள் சென்றார்.

பாவசங்கீர்த்தனத் தட்டிக்கு வந்துவிட்டார்.

இளையவனும் தட்டிக்கு வந்தான்.

முறைப்படியான செபங்கள்!

தொகுப்பு: இந்திரன்

இளையவன் பாவத்தை முறையிடத் தொடங்கினான்..
குருவானவர் இடைமறித்தார்.

“இன்றைக்குத் தேவ நற்கருணை பெற ஏன் பிள்ளாய்
வரவில்லை?” குருவானவரின் இந்தக் கேள்விக்கு இளைய
வனால் உடனே பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அவன்
விக்கித்தான்!

“சொல்லு பிள்ளாய், குருவானவரிடம் மறைப்பது
கடவுளிடம் மறைப்பது போன்றதாகும். சொல்லு
பிள்ளாய்!” குருவானவர் கடவுளை முன் வைத்துக்
கேட்டார்.

“நேற்றைக்குக் கோவிலடியிலை குடிசை பால கஞ்சிக்
குப் பிறகு நான் ஒண்டும் தின்னவில்லைக் குருவானவரே!
இஞ்சை இருந்து வாங்கி வைச்சிருந்த கஞ்சியை மச்சான்
இரவு பிள்ளையாளுக்கும் குடுத்திட்டு எனக்கும் கொஞ்சம்
வைச்சா, நான் வேண்டாம் என்டிட்டு, அவையைக்
குடிக்க வைச்சிட்டு படுத்திட்டன்! இஞ்சை பாவ சங்கீர்த்
தனம் செய்து போட்டுப் போனாப் பிறகு தண்ணிகூடக்
குடிக்கயில்லை ஆண்டவரே! விடியப்புறம் போலை
வயத்தை விறாண்டிச்சுது! உயிர் போயிடும் போலை
கிடந்திது ஆண்டவரே! பக்கத்துத் தென்னம் தோட்டத்
துக்கை போய் ஒரு சின்ன மரத்திலை களவா இளனி
ரெண்டு பிடுங்கிக் குடிச்சிட்டன் ஆண்டவரே! பாவம்
செய்திட்டன் தேவரீர்! அதுதான் சற்பிரசாதம் எடுக்க
வரேல்லை! களவெடுத்திட்டன் சுவாமி அதுதான்
வரேல்லை...!”

இளையவன் பதில் சொல்லி விட்டான். குருவானவர்
சிறிது வேளை ஒன்றும் பேசவில்லை; பின்பு,

“சரி, முந்தநாள் பாவமன்னிப்புப் பெற்றுப் போட்டு
நேற்று ஏன் சற்பிரசாதம் எடுக்க வராமல் விட்டனி
பிள்ளாய்?” குருவானவர் அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டார்.

“முந்தநாள் பிரசங்கத்திலை குருவானவர் சாதி பாத்து எங்கடை ஆக்களை ஒருபக்கத்திலை இருக்கச் சொன்னார் எண்ட கவலையிலை கோவிலில் இருந்து வெளியிலை போய் தம்பண்ணைக்கு முன்னாலை குருவானவரைத் தூஷணத்தாலை பேசிப் போட்டன் சுவாமி! அதுதான் பாவம் செய்ததாலை நேற்று சற்பிரசாதம் எடுக்க வரேல்லை ஆண்டவரே!”

இளையவன் இரண்டாவது கேள்விக்கும் துணிந்து பதில் சொல்லி விட்டான்.

இடைவெளி விடாமலேயே குருவானவர் மூன்றாவது கேள்வியையும் கேட்டார்.

“போனகிழமை பாவமன்னிப்பு பெற்றுப் போட்டு அடுத்த நாள் ஏன் சற்பிரசாதம் எடுக்க வரேல்லைப் பிள்ளாய்?”

“அது ஆண்டவரே, அண்டைக்கு மத்தியானம் மச்சான் கூழ் காச்சினவ! பொழுது படுகிற நேரத்திலை தான் பிள்ளையாளுக்குக் குடிக்கக் குடுத்து, எனக்கும் தந்து, தானும் குடிச்சவ. இரா ஒண்டு பாதியிலை அண்ணற்றை நடுவிலான் ‘பசி பசி’ எண்டு கத்தினான் ஆண்டவரே! நான் சாமத்திலை எழும்பிப் போய் பூக்கண்டற்றை தோட்டத்துக்கை இரண்டு கட்டை மரவள்ளிக்கிழங்கைப் பிடுங்கி வந்து, மச்சானாக்கும் தெரியாமல் அவிச்ச அவனுக்குக் குடுத்தன் சுவாமி! பாவம் செய்திட்டன் ஆண்டவரே! ‘படகினி’ சுவாமி!”

இளையவன் மூன்றாவது கேள்விக்கும் பதில் கூறி விட்டான். பதிலின் இறுதியில் ‘படகினி’ என்ற சிங்களச் சொற்றொடரை அவன் வாய் தானாகவே பிரசவித்து விட்டது!

குருவானவர் இதற்கு மேல் அவனை ஒன்றும் கேட்க வில்லை. மறியல் வீட்டில் இந்த சிங்களச் சொல்லை அவன் கற்றிருக்க வேண்டும்!

தொகுப்பு: இந்திரன்

159

அவனுக்கு அவர் பாவமன்னிப்பு கொடுக்கவில்லை. அவனின் பாவங்களுக்கு அவதாரம் இடவில்லை. இருந்த இரையிலேயே நிலைத்துவிட்டார்.

இளையவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

குருவானவர் கண்ணீர் விட்டார்!

எழுந்தார்.

பாடுபட்ட யேசுவின் சொருபத்துக்குச் சென்று அதன் முன்னால் முழந்தாழ் படியிட்டு அழத் தொடங்கி விட்டார்.

இளையவன் உட்கார்ந்த நிலையிலேயே சிலையாக நிலத்தோடு ஒட்டி விட்டான்! வெகு நேரத்திற்குப் பின்பு உத்தரீயத்தால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு அறை வீட்டு விறாந்தைக்கு வந்தார்.

விறாந்தையில் போடப்பட்ட கதிரையில் உட்கார்ந்தார்; எதிரே வெட்ட வெளியில் நீண்ட தூரத்திற்குக் கண்களை வீசினார்.

வீசிய கண்கள் அப்படியே நின்றன!

தொலைவில் தகிக்கும் வெய்யிலின் கானல், நீர் போன்று அலை அலையாகத் தெரிந்தது.

அந்தக் கானல் அவரை ஏங்க வைத்திருக்க வேண்டும் கண்களில் இருந்து வடிந்து திரையிட்ட கண்ணீரையும் ஊடறுத்துக் கொண்டு அந்தக் கானல் தெரிந்தது.

இளையவன் கூறி முடித்தானே அந்தக் கடைசி, வார்த்தை!

“படகினி!”

ஞானமுத்துக் குருவானவர் பன்மொழிப் புலவர். இந்தச் சிங்களச் சொற்பிரயோகத்தின் மொழிபெயர்ப்புக் குரல் அவர் நெஞ்சுக்குள்ளே எழுந்து செவிப்புலன்கள் வரை எட்டியது.

“வயிற்றில் நெருப்பு!”

செவிப்புலனுக்கு இது கேட்க, கட்புலனுக்கு.....

‘கானல்’ தெரிந்து கொண்டே இருந்தது. □

பூமணி

பிறகு

(நாவலிலிருந்து ஒரு பகுதி)

அன்றைக்கு விடிந்தும் விடியாமல் தூற்றல் விழுந்து வேலைமை மெனக்கிட வைத்திருந்தது. யாருமே வேலைக்குப் போக முடியவில்லை. நல்ல பாதையில் வண்டியத் தவர்களும் மேட்டுக் கிணற்றில் கமலை இறைத்தவர்களும் தவிர மற்றபடி மாடுகளெல்லாம் வீட்டில்தான் கிடந்தன.

அழகிரிகூட வேம்படியில் உட்கார முடியாதபடி சேறு பட்டிருந்தது. அவன் ஆவடையைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“ஒரு பாக்குச் சில்லும் வெத்தலையும் குடும்மா. இண்ணக்கி வேலை மெனக்கிட்டுப் போச்சே.”

“இவன் ஒருத்தன். சம்சாரியெல்லாம் வீட்ல கெடக் காக நமக்கென்ன வந்து போச்சு.”

ஆவடை மடியிலிருந்து வெற்றிலை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

“முத்து எரலாரத்துல போயலப்பட்ட இருக்கும் எடுத்துட்டு வரம்மா.”

“ஆமா இவுக வெத்தல போடுறதுக்கு ஊருப்பட்ட ஆளெல்லாம் வேலை ஏவீட்டு. நீ பேசாம இரும்மா.”

ஆவடை மூஞ்சியை நொடித்தான்.

பி—11

தொகுப்பு: இந்திரன்

161

பாளைசட்டி கழுவிய முத்துமாரி கையைச் சேலையில் துடைத்துக் கொண்டு போய் புகையிலை எடுத்து வந்து கொடுத்தாள்.

“இதுக்குள்ள ஒம்புள்ள தேஞ்சு போறாளோ.”

அழகிரி முத்துமாரியைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டினான். பிறகு தண்ணீர்க் கிணற்றை நோக்கி நடந்தான்.

கிணற்றையடுத்த பொட்டலில் அனேகம் பேர் ரெண்டு கையாக உட்கார்ந்து மனை போட்டுத்தாயம் விளையாடினார்கள் இன்னொரு பக்கம் சக்கணனும் சித்திரனும் பதினஞ்சாம் புள்ளி போட்டார்கள். சிறிசுகள் கோடு கீச்சி குந்தி விளையாடினார்கள்.

தாய விளையாட்டுத்தான். மத்தியானம் வரை நடந்தது. அழகிரி ஒரு ஓரம் உட்கார்ந்து ஊர்க்காலி மாட்டுக் கருப்பனின் தூக்கலான சத்தத்தில் மூழ்கியிருந்தான்.

“ஒருத்தாயம்... ஒரு தாயத்தோடயா போற. ஒருத்தாயம் ஓராறு... அடுத்து ஒரு மூணக்கேளுடா கருப்பா... மூணு. ஆறுக்கு மூணு செமிச்சது அசராம ஏறக்கு நாய.”

கருப்பனின் சுதாரிப்புக்கு சக்கணன் முனங்கினான்.

“தாயினி அவன் தொண்டையில தூரு மொளைக்க என்னமாக் கத்துறான் பாரு பீ வாறாப்புல.”

சித்திரன் பாண்டு உடம்பைக் குலுக்கிச் சிரித்து பிறகு நினைத்துக் கொண்டான்.

‘இது அவன் காதுல வழுகாறது நல்லதாப் போச்சு. கேட்டுக்கிருச்சோ அம்புட்டுத்தான். ரெண்டு பேரும் ஒஞ்சுக்கிறமாட்டாக.’

தாய விளையாட்டு மனையேறும் தருவாயில் இருந்தது. அப்போது அங்கு வந்து நின்ற ராசு முகம் சுண்டிப் போயிருந்தார்.

அழகிரி இதை கவனித்து விட்டான்.

“சாமி வாங்க. என்ன ஒரு வடியா இருக்கீக.”

“வேற ஒண்ணுமில்ல. மாடு ஒண்ணு தவறிப் போச்சு.”

மனையேறப் போன நாய் தாயக் கட்டத்தில் அப்படியே நிற்க எல்லோரும் மொலேரென்று எழுந்தார்கள்.

“என்ன சாமி திடீர்னு இப்படிச் சொல்றீக. எந்தக் காள. எப்பிடித் தவறிப் போச்சு.”

“மாடு கம்மாதான கெடக்குதுன்னு கம்மாக் காட்ல வண்டிப் பாரத்துக்குப் பத்தீட்டுப் போயிருக்கான் சம்பளக்காரன். அந்தச் செவலையும் மயிலையும் கம்மாக் கர ஏத்தத்துல வச்ச மண்டி போட்டு மூஞ்சியத் தரையில ரோசி செவல அப்படியே மண்டைய போட்டுச்சு.”

ராசு அதுக்கு மேல் நிற்கவில்லை. மன்னை கட்டிப் போய் நகன்றுவிட்டார்.

“அடடா செவலையா? வலவனுக்கு வலுத்த போக்குப் போகுமே.”

“நானும் பாத்துட்டுத்தான் வாறென். அவருக் கென்னமோ செவலன்னா தங்கமாட்டங்குது. அஞ்சாறு வருசத்துக்கு முந்தி இப்பிடித்தான்...”

“ஆமா இவுக சோசியம் சொல்ல வந்துட்டாக சோசியம்... பூளக் கொழுப்பாக்கும் வண்டி பத்துன வருக்கு. பணம் பெத்த மாட்டப் பூட்டிக்கிட்டு வழக்கத் தரையில பாரமேத்தி அடிச்சா எப்பிடி. மாட்டுக்கென்ன எம்புட்டு வேணும். லேசா வழக்குனாப் போதுமே. ஒத்தைக் கொத்த புடிக்கணும்னாலும் ருவா அத்துட்டுப் போகுமே.”

“வாங்கப்பா அஞ்சாறு பேரு மொதலாளிகிட்டப் போயி மாடு செத்ததக் கேட்டுட்டு வந்துருவோம்.”

“ஏலே சாமான் சட்டுமுட்டப் பெறக்கி வையிங்கடா.”

தொகுப்பு: இந்திரன்

ஆளுக்கு முந்திப் புறப்பட்டான் அழகிரி. காணிக்
காரனாயிற்றே.

மேற்கே பொழுது திரும்பும் நேரத்துக்கெல்லாம்
சாஹான்கள் தயாராயின. மூங்கில் கம்பு தகரடப்பா
ரெண்டு மூணு அரிவாள்மனை எல்லாம் கிளம்பின. எல்
வாரும் அறுப்புக் கத்தியையும் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

“சரி கௌம்புவமா”

கிணற்று விளிம்பில் அரிவாள்மனையைத் தீட்டிய
மாடசாமி கேட்டான்.

“போகவேண்டியதுதான். மாடு எங்க கெடக்குதாம்.”

“அது போகணுமே கம்மாக்கரச் சரிவுக்கு..... ஏலே
சித்திரா நீ இப்பயே பையாப் பையா நடைய வுடு.
அப்பத்தான் போயிச் சேர முடியும்.”

“நடங்கப்பா அப்பியே. இருந்தா சோம்பிப்
போயிரும்... சக்கணனக் காணுமே.”

“அந்தா வாறான் பின்னால.”

அழகிரி எல்லாருக்கும் பிந்தி பல யோசனையில்
நடந்துகொண்டிருந்தான். அவனுக்கு வில்லிசேரி
முதலாளியின் இஞ்சிகட்டிய முகம் அடிக்கடி நினைவுக்கு
வந்தது. கடைசியில் அவராகவே “அத எப்படியோ
பண்ணுங்கடா” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்
வீட்டுக்குள்.

களத்து முக்கில் அப்பையா உட்பட நிறையப் பேர்
சங்கதியைக் கேட்டார்கள். சிலர் கவலைப்பட்டார்கள்.
ஆனால் அப்பையா மடடும் கலகலப்பாகச் சொன்னார்.

“ஓங்களுக்கெல்லாம் இண்ணக்கி வளந்தான். சக்கிலி
யப்பய அத்தன பேரும் மாடலதான் கெடப்பான்.”

அழகிரிக்கு மாடறுக்கப் போகப் பிடிக்கவில்லை.
அதை எடுத்து நல்லபடி அடக்கம் செய்யலாம் என்று

தோன்றியது. அதை யாரிடம் சொல்வது. எல்லாரும் கேலி செய்வார்கள். முதலில் கருப்பனுக்குச் சொல்லி ட்டியாது.

கருப்பன் வழியில் எச்சைத் துப்பிக் கொண்டே நடந்தான். எவனோ துடுக்காகக் கேட்டான்.

“என்னலே வாயில எச்ச ஊருதோ. கறி தின்னு ரெம்ப நாளாச்சுல்ல நெனப்பு வராது பின்ன.”

“போப்பா நீ ஒரு பக்கம் தைப் பொங்கலுக்கு முந்தித் தின்னதுக்குள்ளயா. வீட்ல வசமாத் துண்டு கெடைக்காம நீயின்னா எச்சப் போனயோ என்னமோ.”

கருப்பன் உடனே ஒரு பாட்டும் எடுத்துவிட்டான்.

“காத்துட்டுக்குக் கறியெடுத்து

காலநீட்டித் திங்கயிலே

துண்டு வழுகலன்னு

தூக்கப் போட்டு ஒதச்சானே.”

போகிற போக்கில் சக்கணனுக்கு கல் இடறிவிட்டது. தடுமாறிச் சமாளித்து முகஞ் சுண்டினான்.

“ஏலே பொடி மசருகளா பாதையப் பாத்து நடந்து போங்கடா. மசரு மட்டன்னு பேசிக்கிட்டு. காலா காலத்துல போயி ஆக வேண்டிய சோலிய பாக்கணுமே.”

“செழடு போடுற போட்டப் பாரு. மண்டையில் மசரு ரெம்பத்தான கெடக்குது. வாயில ஏன் அதே வராது. செழட்டுப் பெயலுக்கு கறியக் கொண்டு போயி ஆவிச்சி அர வேக்காடல் வாயில போட்டாத்தான் கண்ண டைக்கும் இல்லன்னா மொன்ன வீங்கிப் போகாதோ. வழிய வுடுப்பா போயி முறிஞ்சு தள்ளட்டும். நடையப் பாரு காலொடிஞ்சு கழுதபோல.”

“அட என் மசருகளா நடைக்கென்னலே.”

“பின்னியும் பாரு மசரவே வாயில வச்சுக்கிட்டு.”

தொகுப்பு: இந்திரன்

165

எல்லாரும் மாடு செத்துக் கிடந்த இடத்தைச் சுற்றி நின்றார்கள். பிறகு கொண்டு வந்திருந்த கொச்சுக் கயிற்றால் நாலு காலையும் சேர்த்துக் கட்டி ஊடே மூங்கில் கம்பை விட்டுத் தூக்கி முன்னும் பின்னுமாகத் தோள் கொடுத்து நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். மற்றச் சாமான்களை சிறு பயல்களும் வயசாளிகளும் வைத்திருந்தார்கள்.

மணத்தவளை மாதிரி மாட்டுக்கு வயிறு ஊதிப் புடைத்திருந்தது. நாக்கு பாதிக்கு மேல் நீண்டு வாயை விட்டு ஓரமாகத் தொங்கியது. தேன்கூட்டில் போல கண்களில் ஈ மொய்ப்பு. ஆட்களின் நடையசைவில் அதன் தான வாயிலிருந்து சாணி பீச்சியடித்துச் சிதறியது.

மாட்டைச் சுமந்து வந்து வசமாக புல்தரையில் கிடத்தினார்கள். கால்கட்டையவிழ்த்து அதை மல்லாக்கப் பிடித்துக் கொண்டார்கள் பயல்கள். கொஞ்ச நேரத்தில் கத்திகள் கால்களில் குத்திக் கிழிக்கத் தொடங்கி வயிற்றில் விளையாடின தோலை உரித்து எதம்பத்திரமாக விரித்து அதிலேயே கறியறுப்பு சூட்டிகையாக நடந்தது.

“சப்பக் கறியத் துண்டு போடு.”

“எல்லாம் ஒண்ணாக் கலந்துறாத.”

கருங்கறி ஈரல் என்று தனித்தனியாகப்பிரித்து அறுத்து பாத்திரங்களில் நிரப்பினார்கள்

“மொதலாளி வசமா தீவனம் போட்டுக்காரு. கறியப்பாரு கத்தி எறங்க மாட்டங்குது.”

“மனசார ஒரு கெழட்டு மாடு கெடந்தா சொப்ப வெலைக்குத் தரமாட்டாரு. இப்பப்பாரு இப்படி விடிஞ்சு ருச்சு.”

“மொதலாளி மாரு பெழப்பே இப்பிடித்தான்.”

“இது வம்புல்ல. அவுக தேடுன சொத்த ஒனக்குச் சும்மா குடுக்கணும்னு சட்டமா என்ன.”

“இப்ப என்ன சொல்ற.”

“அது விதி வசம்.”

“நல்ல விதி வசம்ப்பா.”

“கொண்டு வந்த ஏனங்க காணாதோ. ஆராச்சும் ஒருத்தன முடுக்கி வுடுங்க. போயித் திரும்பட்டும். வேற ஏனம் எடுத்துட்டு வந்தாத்தான் கறி வீடு போயிச் சேரும். சின்னக் கழுதைக ஒண்ணாச்சும் இருக்கா பாரு.”

“அதெங்க இருப்பான். இன்னேரத்துக்கு அடுப்புக் கூடத்த வளஞ்சிடருப்பான்.”

“அடே மாடசாமி மகனே. நீ மட்டும் என்னடா ஓங்க அப்பனக் காத்துட்டுக் கெடக்க. போகலயா.”

மாடசாமி சொன்னான்.

“நானும் வரணுமாம்.”

நேரம் ஒளி மங்கியிருந்ததால் சிறு பயல்கள் சுட்டுத் தின்பதற்கு கறித்துண்டுகளை எடுத்துக் கொண்டு கம்பி நீட்டியிருந்தார்கள்.

“சுருக்காப் போயித் திரும்பணும். மாடசாமி நீ போயித் திரும்புறயாப்பா. ஓம் மகனவும் வுட்டுட்டு வந்துறலாம்.”

“பெறகு எங்கூடவே திரும்பணும்பான். தோதுப் படாது. அழகிரி மச்சான் நீ ஓரெட்டுப் போயித் திரும்பிரு.”

“அழகிரியென்ன ஆளு சுதாரிப்பில்லாம இருக்க வீட்டல கோவமா.”

“எனக்கென்ன கோவம். கறியக் கொண்டு போயிக் குமிச்ச வீட்டல என்ன செய்ய. அதுக்குச் சோறு பொங்க ணுமேன்னு யோசனையாருக்கு.”

அழகிரி கையைத் துடைத்துக்கொண்டு கிளம்பினான்.

தொகுப்பு: இந்திரன்

“அவன் யோசனையப் பாருங்கப்பா. எங்க போய் முட்டியிருக்குதுன்னு. பெரிய சோறு. ரெண்டு உருண்ட கேப்பக் களியப் பிச்சுப் போட்டாக் கெடக்குது.”

“மொதல்ல அதுக்கு வழி வேணுமே. அதச் சொல்லு.”

“ஒன்னப் போல தவசத்தக் கடையில் கொட்டுனா முடியுமா. அதுலயும் ஒனக்கு வீட்ல ஒருத்தி வாச்சிருக்காளே. அவளுக்குப் பானையில் ரெண்டு தவசம் கெடந்துறப்புடாதே. எங்கயோ கெடந்து வந்தவதானடா ஆவட. அவளப் பாரு. கடைக்குப் போகச் சாவாடா.”

கொஞ்ச தூரம் போய்விட்ட அழகிரியைக்கூட்பிட்டுச் சொன்னான் மாடசாமி.

“மச்சான் எங்க வீட்ல ஒரு ஏனம் சும்மா பொழங்காமக் கெடக்குது. அதவும் எடுத்துட்டு வந்துரு.”

ஊருணிக்கரையில் அழகிரி நடந்து வரும்போது ஆலமரத்தில் பறவைகள் சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்து ஆரவாரித்தன. அவை எல்லாமே கடைசி நேரத்தில் அந்த மரத்தில் தான் அடைந்து ஓயப் போகின்றன என்றாலும் ஒண்ணுக் கொண்ணு கொத்திக் கொண்டு கத்தின.

அவன் கீழ்த்தெருவில் நுழைந்தான். அனேக வீடுகளில் விளக்கேற்றிவிட்டார்கள். அவனது வீட்டுக்கு முன்னால் முத்துமாரி மசால் அரைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆவடை முற்றத்தில் பாணை சட்டி கழுவுகிறாற் போலவும் அதே தண்ணீரால் முற்றம் தெளித்தாற் போலவும் காரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாள்.

“முத்துமாரி கடகாலு இருந்தா எடுத்துக் குடுடா கவுத்தக் கழத்தீட்டு.”

கடகாலை வாங்கிக் காலடியில் வைத்துக் கொண்டான்.

“அந்த மாடசாமிப் பெய பொண்டாட்டி வந்துட்டாளா. ஒங்ககூடத் தானம்மா பில்லுப் புடுங்க வந்தா.

அங்கயும் ஒரு ஏனம் வாங்குனாச் சரியாப்போகும். அவன் கூடச் சொல்லி வுட்டான். இந்தாம்மா இந்தப் பீடிய வெளக்குல பத்தவச்சிட்டு வா.”

மகளிடம் பீடியை வாங்கி இழுத்துக்கொண்டு வடக் காமல் சந்தில் நுழைந்தான்.

ஒருவர் முகம் ஒருவருக்குத் தெரியாதபடி இருட்டு படர்ந்திருந்தது. சந்தில் ஒண்ணு ரெண்டு வீட்டைத் தவிர மற்றவை திறந்திருக்கவில்லை

கீழ்ப்பக்கத்தில் வடகடைசி வீட்டுக்கு முன்னால் போய் நின்றான். அது சந்திலிருந்து ஒளிந்திருப்பது போல் ஒதுங்கியிருந்தது. கதவு சாத்தியிருந்தது. தட்டிப் பார்க்கலாம் என்று கையைக் கிட்டத்தில் கொண்டு போன போது திடுக்கிட்டது. உள்ளே பேச்சுக்குரல் கேட்டது.

“போயிருங்க அவன் வந்துருவான்.”

பீடியைச் சுவரில் அழுக்கி அமர்த்தி கட்டையைக் காதில் சொருகி அதே காதைத் திருப்பி கூர்மைப்படுத்தினான். சுற்றும் முற்றும் சுடுகுஞ்சி கூட இல்லை.

வீட்டுக்குள் ரெண்டு பேர் பேச்சருவம் கேட்டது. அவனுக்கு யோசனை.

‘இன்னேரம் ஆராருக்கும். சோலியென்ன.’

பக்கத்தில் கிடந்த உரல் மீது ஏறி புகை போக்கித் துவாரம் வழியாக எட்டிப்பார்த்தான். உள்ளே விளக்கு வெளிச்சங் கூட இருந்தது.

மண் திருணையில் அவன் கண்ட காட்சி. ‘சே இதைன்ன கூத்து வயசுப் புள்ளையைப் போயி...அது ஆரு. கெழடு தட்டிப் போயிருக்கு.’

அவனுக்கு நெஞ்சு படபடத்தது.

“இந்தா புள்ள ஒன் புருசன் வந்தா என்ன செஞ்சிருவான். மாடன் பயலத் தெரியாதாக்கும். பத்தினி வேசம்

தொகுப்பு: இந்திரன்

169

போடுறயே. அட சரிதாம் புள்ள வாய மூடிக்கிட்டுசு சும்மா இரு. மாடறுக்கப் போன பய வாறதுக்குள்ள...''

''அவன் கண்டுக்கிட்டா என் பொழப்புப் போயிரும். என்னக் கொன்னுருவான். ஒரு காடு கரையினு இல்லாம வீட்டுக்கு வந்து இந்தக் கூத்துப் பண்ணுறீகளே. இது ஒங்களுக்கே நல்லாருக்கா.

''ஏ கழுத ஞாயம் பேச வந்துட்டாயக்கும். ஒன் பொழப்புக்கே வேட்டு வச்சிருவென் பாத்துக்கோ. அட சும்மா கெட முக்காத்துட்டுக்குச் செரச்சுத் திங்கிற நாயி ''

சுத்தம் சரியாகப் பிடிபடவில்லை. அவனைக் கோவம் முட்டியது.

சடாரென ஒரு கடவு வழியாகப் பாய்ந்து. விறகுச் சிராயை எடுத்து வந்து ஒளிந்து கொண்டான். அடுத்த நிமிசம் ''ஏம்மா வீரி கதவத் தொறம்மா'' என்று தட்டினான்.

கதவு படக்கென்று திறந்தது. வாசலோரத்தில் திரு திருக்க முழித்துக் கொண்டிருந்த வீரியைத் தள்ளி வீட்டுக்குள் நுழைந்து கதவைச் சாத்தினான்.

உள்ளே வேர்த்து விறு ிறுத்து மேலத்தெரு அப்பையா அசடாக நின்றுருந்தார். அவர் சமாளித்துக் கொண்டுகிரிக்க முயற்சித்தார்.

''என்...ன...என்ன அழகிரியா. சும்மா மாடனப் பாத்து நாளைக்குத் தண்ணி பாச்ச வரச் சொல்லீட்டுப் போகலாம்பனு வந்தென், அவன் இல்லங்கவும் வரட்டுமனு தான் காத்துட்டுக்...ஏ...ஏ...அழகிரி...வேண்டாம்ப்பா... அய்யோ அடிக்காத...''

''சுத்தம் போட்டிரு கொன்னு குழியத்தோண்டி வச்சிருவென். யோவ் நீரு பணக்காரருனா அத ஒம்ம வீட்டுக்குள்ள தான் வச்சுக்கிறணும். இங்க வந்து மப்பக்

காட்னா எலும்ப எண்ணிப் புருவென். செருப்புத் தைக்கிற பெயகன்னா எல்லாத்துக்கும் குனிஞ்சு குடுக்கணுமாக்கும். ஒன்ன பல்லக் கழட்டி வுடனும்யா. நீயெல்லாம் ஒரு பெரிய மனுசன்போல, மூணு புள்ளைக்குத் தகப்பனா வேற ஆயிக்கிட்டீரு. ஒம்ம பொண்டாட்டி புள்ளையிட்ட சக்கிலியப் பெய வந்து நோண்டிட்டா மயிராண்டிக்கு ரோசம் பொத்துக்கிட்டு வரும். இந்தானக்கி கட வகுத்துல குடுத்தம்னா...ஒன்னச் சொல்லிக் குத்தமில்ல. இந்தக் கேடுகட்ட சிறுக்கியச் சொல்லணும்.”

அவளுக்கும் முதுகில் விறகுச் சிராய் சுளீரென விழுந்தது. சத்தம் போடாமல் முக்கி முக்கி அழுதாள்.

“இந்தாய்யா இது இப்பிடியே கழுக்கமா வச்சுக்கோ. வெளிய சொன்னா ஊரு சிரிக்கப் போகுது. சனியனே வெயசுக்கு மீறி அறிவு கெட்டு நடந்துக்கிட்டு, மூஞ்சியில முழிக்காம ஓடிப்போ.”

அவரைப் பிடரியில் ஒரு குடுப்புக் குடுத்து வெளியே தள்ளினான் தலையைக் குனிந்தபடி அவர் வெளியேறினார்.

அவன் வீரியைப் பார்த்து நறநறத்தான்.

“சீ மானங்கெட்டகழுத, அடங்காப்பெடாரி. ஒன்னப் போயித் தாலி கெட்டி இழுத்துட்டு வந்திருக்கான் பாரு. அவன் ஒரு சாரங்கெட்ட பெய, மூணு நேரமும் தின்னாப் போதும் போல. இரு ஒன்ன அவன வுட்டே ரப்பெடுக்கச் சொல்றென். ஒன்னப்பத்தி பெரிய இதால்ல நெனச்சிருந் தென் கடசிக்கு இந்தக் கோலமா பண்ணீட்ட...”

அவனுக்குக் கோவந் தணிந்த மாதிரியிருந்தது. வந்த வேலையை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டான். அவனுக்காக அங்கு கறியைக் கூறு போடாமல் காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்

அவன்மனசில் பலப்பல எண்ணங்கள் ஓடி மறைந்தன. ஒரு முறை வீட்டுத் தீத்தாங்கியிலிருக்கும் வீச்சரிவாள்

தொகுப்பு: இந்திரன்

நினைவுக்கு வந்தது. மறுமுறை தையல் சாமான்கள் ஞாபகப் படுத்தின.

‘அங்க என்னடான்னா மாட்டுக் கறியக் கூறு போட்டுட்டுக் கெடக்கான். இங்க பாத்தா அவன் பொண்டாட்டியச் சுத்தி அண்டம் போடுறான் பெரிய மனுசன்.’

அவனுக்குச் சலித்துக் கிடந்தது. வெளியே வந்த போது வீரியின் விக்கலும் மூக்கைச் சுந்தும் இரைச்சலும் கேட்டது.

அவன் கடகாலின் கீச்சிடலோடு வேகமாக நடந்து கறியறுக்கு மிடத்தை யடைந்தபோது அவர்கள் இருட்டில் அவனை எதிர்பார்த்து ரத்தக்கறை உறைந்த கைகளுடன் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மாடசாமி அவசரமாகக் கேட்டான்.

“என்ன மச்சான் எங்க வீட்ல ஏனம் எடுத்துட்டு வரலயா.”

“அது தூர்ல துருப்பிடிச்சுக் கெடக்குது. நல்லா கழுவுனாத்தான் முடியும்.”

அந்த இருட்டில் சக்கணன் கறித்துண்டுகளை எடுத்துக் கூறடிக்கும் சத்தம் சுறுசுறுப்பாகக் கேட்டது.

சிவகாமி

பழையன கழிதலும்...

(நாவலிலிருந்து)

கோடி வீட்டு கூறுகெட்ட கண்ணம்மாக்கி கிழவியின் வீட்டில் பிடித்த தீ அக்கம் பக்கம் வீடுகளுக்குத் தாவினது. சாப்பிட்ட சோற்றை நிறுத்திவிட்டு, அழுங்குழந்தைகளைக் கதறவிட்டு அவரவர் அகப்பட்ட சட்டி பாணை தகரம் ஈயக் குவளை முதல்கொண்டு கிணற்றடிக்குச் சென்று சேர்த்தனர். ஓரிரண்டு சக்கிலியர் வீடுகளுக்கும் தீப்பிடித்துவிட்டது பக்கத்திலிருந்த பிச்சமுத்துப் படையாச்சியின் ஒரு வீட்டுக்கும் சென்று 'டப்டுப்' என்று ஓடுகளைச் சிதறப் பண்ணியது தீ. காற்று வேறு பக்கமாக வீசியிருந்தால் சேரி முழுவதும் எரிந்து போயிருக்கும்...

விரைவில் தீயின் ஆங்காரம் தணிக்கப்பட்டுவிட்டது, மொத்தத்தில் சேரியில் மூன்று வீடுகள் முழுதாயும் இரண்டு வீடுகள் பகுதியுமாய் எரிந்து போயின. சக்கிலியர் தெருவில் ஒரு வீடு முழுதாயும் ஒரு வீடு பகுதியுமாய் எரிந்து போனது. பிச்சமுத்துப் படையாச்சியின் வீட்டின் மூலையில் இருபது முப்பது ஓடுகள் வெடித்துச் சிதறியிருந்தன சேதம் அதிகமில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்

கண்ணம்மாக்கி கிழவி தெருவில் புரண்டு ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணினாள் புதுக்கூரை வேய்ந்து முழுதாக மூன்று மாதங்கூட ஆகவில்லை என்றாள்.

“சாமி சத்தியமா சொல்றேன், தட்டையை வெளியே இழுத்து தண்ணிய ஊத்தி அணைச்சுப்புட்டுத்தான் கிணத்தடிக்குப் போனேன்” என்று எந்தெந்த சாமி மேலேயெல்லாமோ சத்தியம் செய்தாள்.

தொகுப்பு: இந்திரன்

173

நேரம் ஆக ஆக, பெயர் தெரியாத நபரைச் சபிக்க ஆரம்பித்தாள். “எவ்வூட்டுக்குத் தீய வச்சுப்பட்டியேடா பாவி, எலே, உனக்கு கொள்ளி வைக்க ஆளு அம்புடுமா? மூணு நாளா தெருவைச் சுத்தி சுத்தி பீராஞ்சி வந்தி யேடா, இதுக்குத்தானாடா படுபாவி? இதுக்குத்தான்னு தெரியாமப் போச்சேடா! தெரிஞ்சிருந்தா ஒன் இடுப்பை முறிச்ச அடுப்பு வச்சிருப்பேன்டா படுபாவி”

சேரி ஆட்களும், சக்கிலியத் தெரு ஜனங்களும் அவளைப் பிலுபிலுவென பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

“சொல்லு யாரவன்? எங்கிருந்து நோட்டம் பார்த்தான் சொல்லு?”

“சாமி நாந்தான் கூறு கெட்டவளாச்சே. யாருன்னு அடையாளந் தெரியலே சாமி. எவ்வூட்டுக்கு எதிர்ப்புற நின்னு நின்னு பாத்தானே அய்யா...” அழுது அரற்றினாள் கண்ணம்மாக்கிழவி. அவள் அழுவதைப் பார்த்து குழந்தைகள் இருவரும் கூக்குரலிட்டனர், பசி வேகம் அவர்களது குரலை உயர்த்தியது.

“கண்ணம்மாக்கிழவி சொல்றதப் பாத்தா குடித் தெருவுக்காரன்தான் தீ வச்சிருப்பாம்போல இருக்கு” யாரோ கூட்டத்தில் சொன்னதுதான் தாமதம், எல்லோரும் இதற்கென காத்திருந்ததுபோலவே “இருக்கும், அவனு வ வேலதான். நடவுக்குப் போவலன்னு தீய வச்சுப்பட்டானுவ” என்றார்கள்.

கண்ணம்மா கூறுகெட்டவள் என்பதும், கண்பார்வை மங்கியவள் என்றும், எந்தவொரு பழியையும் யார் மீதும் போடத் தயங்காதவள் என்பதும் ஏனோ எல்லோருக்கும் அந்தச் சமயத்தில் மறந்து போயிற்று.

தங்கத்தின் ஒப்பிடி வள்ளியம்மை ராசேந்திரனை கூப்பிட்டுச் சொன்னாள்.

“ராசேந்திரா, நான் அண்ணைக்கி ஒங்கிட்ட என்ன சொன்னேன். ஊரையே கொளுத்தக்கூட அவனு வ அஞ்ச

மாட்டானுவன்னு நாஞ்சொன்னது சரியாப் போச்சுல்ல, எவ்வாக்கு பலிச்சுப் போச்சி பாத்துக்கிட்டாயா!" என்றாள்.

ராசேந்திரன் இம்மாதிரி அரிஜனங்களை உயிரோடு கொளுத்திய சம்பவங்கள் பல கேள்விப்பட்டிருந்தாலும் அது தன் ஊரிலே நடக்க முடியாது என்று ஏனோ நம்பியிருந்தான். அவனைப் பொறுத்தவரையில் இன்று அந்த நம்பிக்கைப் பொய்யாய் போயிற்று. அவனைப் போல பலரும் குடியானவர்தான் குடிலுக்குத் தீ வைத்துவிட்டதாக நம்பினர்.

"அது சரி, பறத்தெரு ஆளுங்கதான் நடவுக்குப் போவுலன்னு தீ வச்சான்! சக்கிலித்தெரு ஆளு என்ன பண்ணாங்க? அவனுவ குடிசைக்கும் ஏன் தீய வச்சான்?" சக்கிலித்தெரு பொன்னுசாமி கேட்டார்.

"யோவ், பறையன் எக்கேடும் கெட்டுட்டுப் போறான், உடையான அண்டிப் பொளச்சுக்கலாம்னு அவனுவ பின்னாடி போனீங்களே, இப்ப என்னாச்சி பார்த்துக்கிட்டங்களா? நமக்கு வேனா பள்ளன் பறையன், சக்கிலி, வள்ளுவன், வண்ணாண்ணு இருக்கலாம். அவனுவளப் பொறுத்தவரைக்கும் நம்பல்லாம் ஒண்ணுதான் தெரியுமா? எங்களை வீட்டு வெளிய நிக்க வக்கிறான், ஒங்களை அவ வீட்டு பஞ்சு மெத்தையில் படுக்க வச்சு பாலுஞ் சோறு ஊட்டுறான்னு நெனைச்சுகிட்டு இருக்கியா? அவனவனுக்கு வலி வரும்போதுதான் தெரியுது. இன்னைக்குச் சொல்றேன். நம்ம இந்த மாதிரி தனித்தனியாய் பிரிஞ்சி அவனுவளுக்கு வால் புடிக்கிறவரைக்கும் அவன் நம்மளவளைய வளைய குத்துவான்."

செல்லமுத்து முந்திக்கொண்டு சொன்னார்.

"அடேய், ஆளுக்கொரு கம்பு, தடி, அருவா, கொடுவா எடுங்கடா. தீப்பந்தங் கொண்டு வாங்கடா. வலுவ நமக்கா அவனுக்கானனு பாப்பம்."

தொகுப்பு: இந்திரன்

சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே ஜீப் வந்து நின்றது. பெரியோர்கள் அவரவர் வீட்டு பெண்டு பிள்ளைகளை வீட்டுக்குப் போகும்படி துரத்தினர். போலீஸ் ஜீப்பைத் தொடர்ந்து ஆத்தூர் தாசில்தார் ஜீப்பும் வந்து நின்றது.

“பாத்தியா பாத்தியா, நம்ம சொன்னது சரியாப் போவுல? தீ அணைச்சி வல்லுசா அரைமணி நேரங்கூட ஆவுல. பயர் எஞ்சின் வர்ல, அதுக்கு பதிலா போலீஸ் ஜீப்பு மட்டும் வருது. குடித்தெருவு பயலுவ பயந்துகிட்டு எவ்வளவு சுருக்கா போலீஸை அளைச்சு கொண்டாந்து உட்டுட்டானுவ பாத்தியா?”

“தாசில்தாரா வர்றான்? சுத்த ம்பருச்சாளிப்பா. வீவு கேட்டாக்கூட அப்ளிகேஷன்ல அஞ்ச ரூபா வச்சாத்தான் கையெழுத்துப் போடுவானாம். அவன் எதுக்கு வர்றான்?”

“ஒரு பொட்டச்சிய சாவடியா அடிச்ச தெருவில் நாய் மாதிரி இனாத்துப் போட்டானுவ. அப்ப விசாரிக்க இன்ஸ்பெக்டரக் காணோம். இன்னைக்கி என்னாத்துக்கு பெரிய புடுங்கி மாதிரி வர்றானுவ?”

இம்மாதிரி சேரியில் படித்தவரும் படிக்காதவர்களுமாய் புலம்பிக் கொண்டிருக்க ஆத்தூரிலிருந்து வந்த இரவு பத்து மணி கடைசி பஸ்ஸிலிருந்து காத்தமுத்து ஆள் ஒருவன் குதித்து இறங்கினான்.

பிச்சபுள்ளையைக் கூட்டத்தில் காணாதவனாய், தேடியவன் செல்ல ரத்துவின் காதில் ரகசியமாய்ச் சொன்னான்.

“காத்தமுத்து ஐயா இப்பக் கிளம்பி வந்துகிட்டு இருக்காரு. அவர் வர்ற வரைக்கும் ஏதும் ஏடாகூட மாகப் பேசக் கூடாதுன்னு சொல்லச் சொன்னார்.”

காத்தமுத்து ஐயா வருகிறார் என்ற செய்தி அவர்கள் எல்லோருக்கும் எட்டிப் போகவே அவர் வருகைக்காக அனைவரும் காத்திருந்தனர்.

பரஞ்சோதி உடையாரும் அவரையொத்த பணக்காரர்களான ராமலிங்க ரெட்டியாரும், அருணாசல ரெட்டியாரும் பறத்தெருவில் தீ என்றதும் ஒன்றாகக் கூடிக் கொண்டனர். அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஜன்ம் விரோதிகள் இல்லையென்றாலும் ஆப்த நண்பர்கள் என்று சொல்லிவிட முடியாது. அவர்கள் காரியக்காரர்கள். ஆபத்து சமயத்தில் ஒன்றாகக் கூடுவதும் மற்ற சமயத்தில் காடு கரைகளிலும், அரசியல் மேடைகளிலும் தங்களிடையே இலைமறைவு காய் மறைவாக பலப் பரிட்சை நடத்துவதுமாய் இருப்பவர்கள்.

அதனால் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சமூக அந்தஸ்தையும், நிலத்தையும், பணத்தையும், பாதுகாக்க அவர்கள் ஒன்றாகக் கூடிக் கொண்டார்கள்.

ஆனால் நிலமில்லாத ஏழைகளோ, தங்களின் ஆயிரத் தெட்டு சாதிகளால் ஒன்று சேர முடியாதவர்களாகவே இருந்தார்கள். சாதியின் அசுரப்பிடியில் சிக்கி மீள முடியாதவர்களாயிருந்தார்கள். இல்லாவிட்டால் இன்று குத்தகைக்கும் கூலிக்கும் ஏர் பிடித்து உழும் படையாச்சி வகுப்பினர் உடையார் பக்கம் சேர்வதற்கு என்ன முகாந்திரம் உள்ளது? கோவணத்திற்கு மாற்றுக் கோவணம் இல்லாதவன் அதே போல் உள்ள கோவணாண்டியைப் பள்ளன் என்கிறான், பறையன் என்கிறான். பள்ளனோ பறையனைக் கேவலமாயும், பறையன் சக்கிலியைக் கேவலமாயும், சக்கிலி பறையனைக் கேவலமாயும் இவனெல்லாம் சேர்ந்து பறவண்ணானை இன்னுங்கேவலமாய்... தனக்குக் கீழே யாராவது கேவலமாய் இருப்பதை விரும்பும் தோரணையாய் அல்லவா இருக்கிறது நிலைமை!

ஆத்தூர் சப்-கலெக்டர் வரப்போவதாகவும் தகவல் வந்தது. தாசில்தாரும் இன்ஸ்பெக்டரும் மற்றும் கூட வந்திருந்த அலுவலர்களும் எரிந்த வீடுகளைச் சென்று பார்த்தனர். யார் வீடு, என்ன என்ற விவரம் குறித்துக்

பி—12

கொண்டனர். கூறுகெட்ட கண்ணம்மாக்கி கிழவியின் வாக்குமூலமும் எழுதப்பட்டது. சேரியையும் ஊரையும் பிரிக்கும் பருத்த புளிய மரத்தின் கீழ் பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்கு வந்தது. புளிய மரங்களுக்கு சற்று தூரத்தில் குழல் விளக்கு மினுக்கினுக்கென்று வெளிச்சம் காட்டி ஏமாற்றிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு பெஞ்சம், கயிற்றுக் கட்டிலும் ஒரொரு நாற்காலிகளும் போடப்பட்டன.

இந்த ஆரம்ப ஏற்பாடுகள் யாவும் குடியானத்தெரு பிரஜைகளால் செய்யப்பட்டன. அரிஜனங்கள் ஒதுங்கி நின்று வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். தாசில் தாருக்கும், இன்ஸ்பெக்டருக்கும் அவர்கள் மேல் எரிச்சலாக வந்தது.

“எதற்காக வந்தோம்? இவர்கள் வீடுகள் தீப்பிடித்துக் கொண்டன என்பதற்காகத்தானே வந்தோம்? இவர்களுக்கு இழப்புக்கு உள்ளான வீடுகளுக்கு நிவாரணநிதியும், வேட்டி புடவையும், அரிசிப் பருப்பும் கொடுக்கப் போவது நாங்கள்தானே? கொஞ்சமாவது மட்டுமரியாதை வேண்டாமா? ஏதாவது ஒத்தாசை செய்யக்கூடாதா? காத்தமுத்து வந்தால்தான் விஷயத்தைச் சொல்வார்கள் என்றால், நாம் நேராக ஆத்தூரில் அவர் வீட்டுக்குப் போயிருக்கலாமே?” என்று அவர்களுக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அரிஜனங்களின் அவநம்பிக்கையான பார்வையும் தரித்திரக் கோலமும் இன்னும் அவர்களுக்கு எரிச்சல் மூட்டுவதாக இருந்தன.

பரஞ்சோதி உடையார், அருணாசல ரெட்டியார், ராமலிங்க ரெட்டியார் ஆகியோர் பிரசன்னமாகி கயிற்றுக் கட்டிலிலும், நாற்காலிகளிலும் அமர்ந்தனர். அவர்களுக்குப் பின்னால் குடித்தெருக் கும்பல் இருந்தது. பிச்சப்புள்ளையும், செல்லமுத்துவும் இன்னும் சேரிப் பெரியவர்களும், புளியமரத்தின் வேர்காலில் உட்கார்ந்

திருந்தனர். இளைஞர்கள் அவர்கள் அருகாமையில் நின்று, அந்த இரவில் விழித்துக் கொண்டு தொந்தரவு கொடுத்த பொடியன்களை துரத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

யாரோ மிதித்து வர சைக்கிளில் பின்பக்கம் அமர்ந்து காத்தமுத்து வந்தார். அதே தும்பைப்பூ வேஷ்டி! கருப்பாய் மினுங்கும் சரீரம்! வந்தவுடன் தாசில்தாருக்கும் இன்ஸ்பெக்டருக்கும் கைகூப்பி வணங்கினார். உடையார், ரெட்டியார்களுக்கும் வணக்கம் செய்தார். அவர்களும் பதில் வணக்கம் கூறினர்.

“ஐயோ சாமி, எந்தெய்வம், வந்துட்டியா சாமி, வந்து வெந்து போன ஊட்டப் பாரு சாமி...” நெஞ்சில் மாறி மாறி அடித்துக் கொண்டு, அவள் மகன் கைத்தாங்கலாக அழைத்துவர கண்ணம்மாக்கிழவி காத்தமுத்து காலடியில் நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுந்து அழுது புரண்டாள்.

பார்ப்பவர் மனதை உருக்கும் காட்சியாக இருந்தது அது. அவள் அழுகைச் சத்தம் கேட்டு, ஒதுங்கி நின்றுருந்த பெண்கள் கூட்டம் ஓடி வந்து சூழ்ந்து கொண்டது. சிலர் நெஞ்சில் அடித்துக் கொண்டு அழுதார்கள். சிலர் வெறுமனே கண்கலங்கினார்கள். முந்தானையால் அடிக்கடி மூக்கைச் சிந்தினார்கள்.

காத்தமுத்து கீழே விழுந்த கண்ணம்மாக்கிழவியைத் தூக்கி நிறுத்தினார். அவர் மனமும் வேதனைப்பட்டது. கூட்டம் அவரை வழி நடத்த எரிந்த கூரை வீடுகளைப் பார்த்து வந்தார்.

மௌனமாகப் பார்த்துக் கொண்டு வந்த அவர் செல்லமுத்துவையும் பிச்சப்புள்ளையையும் தனியே அழைத்து “எப்படி நடந்துச்சி?” என்று மெலிந்த குரலில் கேட்டார்.

தொகுப்பு: இந்திரன்

“தீய வச்சுப்பட்டானுவ, வச்சுப்பட்டானுவன்னு சொல்றா கண்ணம்மாக்கிழவி. யாரும் கண்ணால பாக்கு வியே!” என்றார். செல்லமுத்து.

“யாரும்யா நீ, இந்தா பாருன்னு சொல்லிக்கிட்டா நெருப்புக் குச்சியைக் கிழிப்பான்? விவரம் புரியாத ஆளா இருக்கியே!” காத்தமுத்து குறுக்கிட்டார்.

அதற்குள் வாலிபர்களும், மற்றும் பெரியவர்களும் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

சின்னச்சாமி என்ற இளைஞன் முந்திக்கொண்டு காத்தமுத்துவிடம் சொன்னான்.

“ஐயா நீங்க சரின்னு சொல்லுங்க ஐயா, இப்பவே அவனுவ கொடலை உருவி மாலை போட்டுக்கிட்டு வாறோம். நம்பள ரொம்பத்தான் தூக்கி கணம் பாக்குறானுவ...”

“ஏலேய், ஒன்னை மாதிரி விபரம் புரியாத பசங்களாலத்தான் நாடு குட்டிச்சுவராட்டம் ஆயிட்டிருக்கு. நீ கொடல உருவி மாலப்போட்டன்னா, அவனுவ கை பூப்பறிச்சுக்கிட்டு இருக்குமா? அவன் உன்னையும் சாப்பிட்டுட்டு ஊரையும் சாப்பிடுகிற பசங்க” காத்தமுத்து அடக்கினார்.

“சக்கிலித்தெருவும் நம்ம பக்கந்தான்.” ராசேந்திரன் சொன்னான்.

“நம்ப தெருவும் சக்கிலித்தெருவும் நடவுக்குப் போவலன்னா அவன் படையாச்சி ஆளுவள நயிந்து பயிர நட்டுக்கிட்டு போயிடுவான். நீங்க பட்டினி கிடப்பீங்களா?”

“பட்டினி கெடந்து செத்துதான் போறது. இப்ப உயிரோட இருந்து என்னத்த வாரிக்கட்டிக்கப் போறம்?” யாரோ வயதானவர் சொன்னார்.

“இங்க பாரு, இந்த மாதிரிப் பேசறதுதானே ஆவாதுங்கறது. ஏதாவது நடக்கறதைப் பேசுவியா,

அதை உட்டுட்டு வேற என்னமோ பிளாத்துறியே... பட்டினி கிடந்து செத்துப் போறானாம் பட்டினி கிடந்து."

அங்கலாய்த்த காத்தமுத்து, அநீதிக்கு எதிராக அவர் களுள் எழுந்த ஆக்ரோஷத்தை அடக்கி, ஏதாவது ஆதாயம் கிடைக்குமா என ஆலோசித்தார்.

"இங்க பாருங்க. எரிஞ்ச குடிசைக்கு ஒண்ணுக்கு ரெண்டா ஏதாவது கேட்டு வாங்குவோம். நாளைக்கு நடவுக்கு நம்ப ஆளுவள கூப்பிட ஏற்பாடு செய்வோம். திருவிழா வேற நெருக்கத்திலே இருக்கு. ஊர்ல எதுக்கு வீணாப்பில பொல்லாப்பு ஏதோ நம்மளும் இந்த ஊர்ல இருந்தாவனும், அவனுவளும் இந்த ஊர்லதான் இருந்தாவனும், ஊரக் காலி பண்ணிக்கிட்டு போக முடியாது. நடந்தது நடந்தாச்சி. ஏதாவது காசு பணமுன்னு அவன வனுக்கு தண்டம் வச்சிட்டு இதை இத்தோட மறந்துருங்க. ஒருத்த மொகத்திலே ஒருத்தர் அப்புறம் முழிக்கறது எப்பிடி?"

காத்தமுத்து பண்ணிப் பண்ணிப் பேசி அவர்களை இணங்க வைத்தார். இவர்களுக்குள் பேச்சு வார்த்தைகள் முடிந்ததும் காத்தமுத்து நேரே புளியமரம் நோக்கி நடந்தார்.

□

இந்திரன்

தோற்றவன் குரல்

நிராயுத பாணியாகப் போர்புரியும் என்னை
நீங்கள் தோற்கடிக்க முடியாது.

ஏனெனில்

நான் ஏற்கெனவே தோற்றவன்

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே

என்னை நீங்கள்

தோற்கடித்து விட்டீர்கள்

—கடவுளின் பெயரைச் சொல்லி.

பளிக்குடம் உடைந்து

உங்கள் உலகின்

சாதிவிஷம் கலந்த காற்றை

முதல்முறையாகச் சுவாசித்தபோதே

அமுதாயிற்று

நான் தோற்கப்போகிறேன் என்று

இதுவரையிலும்

என் நிழல்கூட

உங்களைத் தீண்டாதவாறு

கவனமாய் இருந்திருக்கிறீர்கள்

ஆனாலும்

ஆண்டாண்டு காலமாய்

என்னை உட்கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள்

—என் வியர்வையில் விளைந்த

தானியங்களாக, பழங்களாக,

என்னை அணிந்து வந்திருக்கிறீர்கள்
—வெள்ளை வெளேரென வெளுக்கப்பட்ட
ஆடைகளாக

என் கைகளில் சுத்தி இருந்திருக்கிறது
உங்கள் கன்னங்களை வழுவழப்பாக்க
அக்குள் களைச் சுத்தப்படுத்த

என் கரங்களில்
அரிவாளும், கோடரியும் கொடுத்திருக்கிறீர்கள்
—அறுவடை செய்ய, விற்றகு பிளக்க

நீங்கள் மிரண்டிருக்கிறீர்கள்
—சூரிய ஒளியில் பளபளக்கும்
என் சதைத் திரட்சியைக்கண்டு

மற்றொரு ஆயுதத்தைக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள்
—ஓட்டுச்சீட்டு

என் கையின் எல்லா ஆயுதங்களும்
உங்கள் நன்மைக்காகவே பயன்பட்டதுபோல
இதுவும்
என்கிற நம்பிக்கையோடு.

தொகுப்பு : இந்திரன்

விழி. பா. இதயவேந்தன்

சோறு

அம்மா சின்ன வயதில் எங்களை எப்படியெல்லாம் கவனித்தார்கள் என்று நினைத்தால் இன்னமும் அதிர்ச்சியாய்த்தான் இருக்கிறது ஏழ்மை வாழ்விலும் ஒரு முன்னேற்றம். கேட்கும் பொருளையோ தின்பண்டங்களையோ தவறாமல் வேலையைவிட்டு வரும்போது வாங்கி வருவார்கள்.

அம்மாவின் வருகைக்காகவே நானும் தங்கையும் விசேஷமாய் காத்திருப்போம் வரும் சமயத்தை அறிந்து நின்றுகொண்டே தூரத்தில் கண்களைத் துழாவுவோம். அம்மாவின் பொட்டு பூவில்லாத தோற்றமும் எண்ணெய் இல்லாத தலையும் மங்கிய நகராட்சிப் புடவையும் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் தனித்துக் காட்டிக் கொடுக்கும். மடியில் கனத்து முடுக்காய் இருக்கிறதா எனத் துருவிப் பார்ப்போம்.

அப்படி இருந்தால் என்னைக் காட்டிலும் தங்கைக்கு அதிக மகிழ்ச்சி. பூமியிலிருந்து கைகளைத் தட்டிக்கொண்டு அம்மாகிட்ட நெருங்க நெருங்க எகிறித் தவிப்பாள். கண்களில் ஒருவித ஒளி மின்னல் கீற்றுக்களாய்ப் படரும்.

நோயும் படுக்கையுமாய்க் கிடந்த அப்பாவைக் குணப் படுத்த அம்மா எவ்வளவோ செலவு செய்தும் தீர்க்க முடியவில்லை. அக்கடாவென்று விட்டுவிட்டாள். தன் சக்திக்கு மீறி பெரிய பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கு என்று கூப்பிட்டுப் போக முடியவில்லை. எனக்கு நினைவு தெரிந்த

நாள் முதல் அம்மா பொட்டு வைத்து பூவைத்துப் பார்த்ததில்லை.

நகரில் கடைவீதியில், சினிமா கொட்டகையில், பஸ் நிலையத்தில், இரயில் நிலையத்தில இப்படி எங்கும் பெண்கள் எப்படியெல்லாம் சீவி சிங்காரிச்சுப் போகிறார்கள். அம்மாவிற்கு வசதிகளும் வாய்ப்பும் இல்லாவிட்டாலும் சாதாரணமாய் எண்ணெய் தடவிக்கூடத் தலையை முடிந்துகொள்ள அக்கறையில்லாமல் போனது. அம்மா வாகவே அப்படியே வளைத்து சுருட்டிக்கொள்வாள். முடிகள் கறுத்தும் பழுத்தும் இருக்கும்.

எனக்கும் தங்கைக்கும் என்று எண்ணெய் வாங்கி வைத்திருப்பாள். தங்கை தடவிவிட்டாலும் மிரட்டி மறுப்பாள். அவளுக்கென்று சொந்த விருப்பங்கள் என்று எதையும் செய்து கொண்டதாய் நான் பார்த்ததில்லை.

காலையில் அய்ந்து மணிக்கு எழுந்து ஓடுவாள். ஆறு மணிக்கு நகராட்சி அலுவலகத்தில் துப்புரவு மேஸ்திரியிடம் வருகைப் பதிவேட்டில் கைரேகை வைத்துவிட்டு வேலை செய்யும் தெருவிற்குப் போவாள். சின்னதும் பெரியதுமாய் ரெண்டு வாளியில் தட்டு கரண்டியைப் போட்டுக்கொண்டு பீ வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு வருவாள் மருதூர் பக்கம்தான் அவள் வேலை செய்யும் தெரு.

புடவையைத் தூக்கி இடுப்பில் சொருகிக்கொண்டு பீ வண்டியைத் தெருவில் நிறுத்திவிட்டு வீட்டுக்குத் தகுந்த மாதிரி வாளி சுரண்டியுடன் கக்கசுக்கு மலம் அள்ளப்போவாள். ஒன்றிரண்டு வீடாய் இருந்தால் சின்ன வாளி; அய்ந்தாறு குடித்தனம் இருந்தால் பெரியவாளி. வீட்டுக்கு வீடு வாரி வந்து பீ வண்டியில் கொட்டுவாள். பனியோ, காற்றோ, மழையோ, வெயிலோ சிட்டாய்ப் பறப்பாள்.

தொகுப்பு: இந்திரன்

மருதூர் பகுதியில் அம்மா வேலை செய்கிறாள் என்று தான் பெயர். சமயத்தில் அவசர ஆத்திரத்திற்கு அம்மா வைத் தேடிப்பிடிக்க முடியாது.

ஒரு சமயம் அப்படித்தான். தங்கராசு மாமா செத்துப் போய்விட்டாரென்று வாடகை சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தேன். அம்மா வேலை செய்யும் இட மெல்லாம் தேடினேன். ரெண்டொரு தெருவில் அம்மா கிடைக்கவில்லை, தெருவில் தண்ணி அடித்துக்கொண்டிருந்த பொம்பளையிடம் விசாரித்தேன்.

“ஏங்க எங்க அம்மாவப் பாத்தீங்களா?”

“யாருப்பா உங்கம்மா?”

“பாக்கியம்”

“பாக்கியமா, எந்த பாக்கியம்?”

“அதாண்டி கக்கூஸ்காரி பாக்கியம்.”

பக்கத்தில் சில்வர் தலையுடன் நின்றிருந்தவள் உகப்பினாள். இவள் என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள். ஏன் அப்படி பார்க்கிறாள் என்று எனக்குக் கேட்க வேண்டும் போலிருந்தது. சட்டை கிழிந்திருந்தாலும் தைத்துத் துவைத்துப் போட்டிருந்தேன். தலையில் எண்ணெய் தேய்த்து அப்பா கற்றுக்கொடுத்த மாதிரி இடதுபக்கம் வகிடுடுத்து வலது பக்கம் தூக்கி வாரியிருந்தேன்.

“கக்கூஸ்காரி மவனா நீ?”

‘ஏன் பாக்கியம் மவனா நீ’ என்று கேட்கக்கூடாது; என் மனம் சஞ்சலப்பட்டது.

“வந்து எடுத்துட்டுப் போயிட்டா, அந்தத் தெருவுல போய்ப்பாரு.”

நான் நகர்ந்தேன்.

“படிக்கிறயாடா?”

மரியாதை கழுதை தேய்ந்து கட்டெறும்பான கதையாக ஆகிப்போனது. வந்தபோது 'யாருப்பா' என்றவள் போகும் போது 'டா' என்கிறாள். இது அம்மாவின் அடிமைச் சின்னம். அம்மாவிலிருந்து தலைமுறைக்கும் தொடரும். அப்பதான் அவுங்க பேசுவாங்க. நான் சுதாரித்துக் கொண்டேன்.

“ம்”

“என்ன படிக்கிறடா?”

“எஸ்.எஸ்.எல்.சி.”

நான் தொடர்ந்து பேச்சுக்கொடுக்காமல் நகர்ந்தேன். திருவள்ளூர் தெரு, குப்புசாமி தெரு, பாரதியார் தெரு, மாரியம்மன் கோயில் தெரு என்று சுற்றினேன். கடைசியில் கோடித்தெருவில்தான் அம்மாவைப் பிடித்தேன். வெய்யில் உச்சிக்கு எட்டியிருந்தது. அகோரமாய் மண்டையைப் பிளக்கும் அளவிற்கு உஷ்ணம். அம்மாவைப் பார்க்க டரிதாபமாய் இருந்தது. உதடுகள் காய்ந்திருந்தது. உடல் முழுக்க வியர்வையால் நனைந்துவிட்டது. வாளியைப் போட்ட கையோடு இருப்பிலிருந்த வெற்றிலைப் பாக்குப் பையை எடுத்துப் பிரித்தாள். ஒரு பாக்கை எடுத்து மென்றாள். அரை வெற்றிலையைக் கிழித்தெடுத்து லேசாய் சுண்ணாம்பு தடவி திணித்தாள்.

“ஏம்பா பள்ளிக்கொடம் போவலயா?”

“இல்லம்மா!”

“ஏன் போவுல, ங்கொப்பா திட்டியிருப்பாரே.”

“தங்கராசு மாமா செத்துருச்சு; அப்பா கூட்டாரச் சொன்னாரு.”

“தங்கராசு அண்ணனா ஏன்?”

அவளுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

தெருவுல சண்ட வந்திச்சு அவரு குடிச்சிட்டு இருந்தாரு. பேச்சுவாக்குல சுவர நெட்டித் தள்ளிட்டாரு அந்த

தொகுப்பு: இந்திரன்

187

நொள்ள செங்கேணி. பாராங்கல்லு மேல உழுந்து மார வலிக்குதுன்னாரு; அதுக்குள்ள போயிடுச்சு.”

அவள், சற்று நேரம் திகைத்தாள்.

“வாம்மா போலாம்.”

“தே இரு இன்னும் நாலு ஊடுதான் எடுத்துட்டு வந்துடறேன்.”

“நானைக்கு செய்யலாம் வாம்மா”

“அட அவ மோசமானவப்பா, அதிகாரிக்கு சும்மா வாச்சும் எழுதிப் போடுவா; தோ வந்துடறேன். நீ சாப் டயா, இந்தா இத அப்டி தின்னமேல உக்காந்து சாப்பு.”

நான் பசித்து அழுதால், அம்மா ஏதாவது தின்பதற்கு வாங்கிக் கொடுத்து அழுவாள். சின்ன வயதிலேர்ந்து அம்மாவுக்கு அப்படி ஒரு சபாவம்.

அவள் மடியை அவிழ்த்து இலையோடு இழுத்து திண்ணை மேல் வைத்தாள். பழய சோற்றைப் பிழிந்து வைத்து காரக்குழம்பு ஊற்றி இருந்தார்கள். அம்மாவின் மடிசுரமாக இருந்தது.

“அம்மா, இன்னிக்கு அம்மாவாச ஆச்சே, மதியானம் எப்டம்மா.”

“அதான்ப புரியல. பேசாம விமலாவ உட்டு தெருவுல சோறு வாங்கச் சொல்ல வேண்டியதுதான்.”

அவனுக்கு சாவு ஒரு பக்கம் இருந்தாலும் மனதுக்குள் பெருத்த சந்தோசம் ஏற்பட்டது. அமாவாசை கிருத்தி கைன்னா பொதுவாக வீட்டில் எல்லோருக்கும் கொண்டாட்டந்தான். மதிய வேலைக்குப் போகும்போது அறுமினிய தாளாவை எடுத்து அதனுள் கிண்ணம் தேக் சாவைப் போட்டுக் கொண்டு மூடுவதற்காக துணி ஒன்றையும் எடுத்துக் கொள்வாள். மதிய வேலை செய்து விட்டு மேஸ்திரியிடம் சொல்லிவிட்டு அவரவர் மலமெடுக்

லும் தெருவிற்குப் போவது போல் அம்மாவும் அம்மா வாசை கிருத்திகைக்கு வீடு வீடாகச் சோறு வாங்க வந்து விடுவாள். பொழுது நேரம் சாய்ந்து இருட்டத் தொடங்கியதும் நாங்கள் சோற்றுக்காக உட்கார்ந்திருப்போம். அன்றைக்கு அம்மா அரிசி கடன் வாங்கி வந்து ஆக்க மாட்டாள். மறுநாள் குழம்பும் வைக்கமாட்டாள். மீந்த குழம்பைச் சுடவைத்து வைப்பாள். வேண்டுமட்டும் பரி மாறுவாள். சோற்றில் மீந்ததைத் தண்ணீர் ஊற்றி வைப்பாள்.

தீபாவளி, பொங்கல் என்றால் படு குஷி. தீபாவளிக்கு வேலை செய்யும் இடங்களில் பட்டாசு சத்தம், புதுச் சட்டையும் சந்தோசமும் நிறைந்து இருக்கும் எனக்கு அவற்றின் மேலெல்லாம் ஆசை கிடையாது. தங்கைகூட அம்மா எப்ப வருவாங்க என்று காத்திருந்து என்னை நச்சரிப்பாள். தெருவில் 'இட்லிக்காரம்மா' கிழவியிடம் வாங்கித் தின்று காலமெல்லாம் வயிறுக்கு மாளாது.

தீபாவளி அன்று அம்மா தெருவில் வாங்கி வரும் இட்லி பூப்பூவாய், பெரியதாய், சில கனத்தும், தடித்தும், விதவிதமாய் இருக்கும். ஜவ்தாளொன்றில் முறுக்கு, அதுரசம், இனிப்பு பலகாரம் என்று ஒரு பக்கம். வடை, குழம்பு, சீசாவில் எண்ணெய், சீயக்காய்ப் பொட்டலம் என்று ஒரு சேர வாங்கி வருவாள்.

கொடுக்க மனம் வராத ஒரு சிலர் புலம்புவார்கள். ஒருமுறை குழம்பு தேக்காவைத் தூக்கிக்கொண்டு அம்மா வுடன் உதவிக்காக வீடு வீடாக வந்து கொண்டிருந்தேன்.

“ஏன்டி, கெவர்மெண்ட்டுல உனக்கு சம்பளம் குடுக்கல.”

அந்தப் பொம்பளை அவளை மாதிரியே தடிப்பாய்க் கேட்டாள்.

“குடுக்கறாங்கதான்.”

“பின்ன சும்மா எனாம் கேக்க வந்துட்ட?”

தொகுப்பு: இந்திரன்

183

“விக்கிற வெலவாசி தெரிமா; நாங்க எப்படி பொழைக்க முடியும்?”

“அதுக்கு சம்பளம் அதிகமா வேணும்னு அரசாங்கத் துல போராடுங்க,”

“நாங்க போராடனா குடுக்கவாப் போறாங்க. போராடிப் பாத்துட்டம், இன்னும் போராடிக்கிட்டுதான் இருக்கிறம்.”

“அங்க உட்டுட்டு, பின்ன இங்க வந்துடற, அமா வாசைக்கு சோறு, கிருத்திகைக்கு சோறு, தீபாவளிக்கு பொங்கலுக்கு. இன்னாதான்...”

“தேம்மா, கஷ்டப்பட்டு உம் பீய காலம் பூறா வார்டறமே, நெஞ்சில எங்கனா ஈரம் இருக்கா உனுக்கு. எங்க வறுமைக்கு உன்கிட்ட பிச்ச எடுக்கறம். இஷ்டம் இருந்தா குடு இல்லாட்டி உடுமா!”

“குடுக்கலைன்னா இன்னாடி செய்வ? நாலு நாள் கக்கூஸ் எடுக்க வரமாட்ட; நாறிப் போயிடும்னு பாக்குறியா; எங்க லுட்டுக்காரரு யாரு தெரியுமா. அதிகாரி கிட்ட சொல்லி உன் வேலைக்கு ஒலவெச்சடுவன் சாக்கிரத.’

“தேம்மா ரொம்பதான் சில்த்துக்காத! உம் புத்தி உன்னோட வெச்சுக்கோ - காசுக்குப் பீத்தின்ற ஆளில்ல நாங்க. எங்க வேலைய நாங்க செய்வோம். அதிகாரி கிதிகாரின்னு மெரட்டாத. எங்களுக்கும் சங்கம் இருக்கு.”

அம்மாவும் விடாமல் உரிமையாகப் பேசுவாள்.

தீபாவளிப் பலகாரங்களைக் கொண்டு வந்ததும் எனக்கு பஞ்சு பஞ்சாய் உள்ள இட்லியை அழுத்திப் பார்த்து வைப்பாள். கறிக்குழம்பு தனியாக வாங்கி வந்ததை ஊற்றுவாள். வடை சாம்பாரோடு வேண்டுமட்டும் பரிமாறுவாள். முறுக்குப் பலகாரங்களை அடுக்குப்

பானையில் ஜவ்தாள் உறையோடு வைத்து அவ்வப் போது ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துத் தருவாள்.

பொங்கலுக்கும் அப்படித்தான். விதவிதமாய்ப் பொங்கல் சோறு வாங்கி வருவாள். எனக்கு இனிப்புப் பொங்கல் பிடிக்காது. தங்கை பிரியமாய் சாப்பிடுவாள். பால் நிறம் போன்ற வெண்பொங்கலை வைத்து சாம்பார் ஊற்றுவாள். பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்து வாயில் விழுந்தாற்போல் லாவகமாய் இறங்கும். ஊரெல்லாம் தீபாவளி. பொங்கல்னா எங்களுக்கும் இந்தவிதமாய் ஒருவித சந்தோசம்.

நான் அம்மாவை உட்கார வைத்துக் கொண்டு தெருவிற்கு வந்தேன். சைக்கிளை விட்டு இறங்கியதும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் அழுகை பீறிட்டு வந்தது அம்மாவுக்கு. பறையொலி ரொம்ப தூரம் கேட்கும் அளவிற்குக் காதைக் கிழித்தது. அழுது முடித்து கொஞ்ச நேரத்தில் அம்மா எழுந்து வந்து விமலாவின் காதில் கிசுகிசுத்தாள்.

மாலை முழுவதும் டன் டன்னக்கர, டன்-டன்னக்கர பறையொலி ஆட்டம் பாட்டத்துடன் ஒலித்தது மாமாவின் சாவிற்கு உறவினர்கள் வந்த வண்ணம் இருந்தார்கள். மறுநாள் தான் எடுப்பதாய் இருந்தது. அம்மா மட்டுமில்லை. தெருவில் பலர் லேலைக்கு விடுமுறை சொல்லியிருந்தார்கள்.

பொழுது சாய்ந்து செங்கல் மங்கலாய் இருந்தது. விமலா சோற்றுக்கூடையுடன் வந்ததும் அம்மா அவள் வீட்டிற்குப் போய்ப் பார்த்தாள்.

“இன்னாட சோறு ரவதான் கீது.”

“ஏன்கா, நீ இல்லாம சோறே எவளும் தர்ல; இன்னா பேசுறாங்க தெரிமா. வாயில வந்தத திட்டீட்டு கெடைச்சத வாங்கியாந்தன்.”

தொகுப்பு: இந்திரன்

அம்மாவுக்குப் பார்க்க பகீர் என்றது. விமலாவைப் பாதி சோறு குழம்பு எடுத்துக்கொண்டு, மீதியை எங்கள் வீட்டில் வைக்கச் சொன்னாள். எனக்கும் தங்கைக்கும் உள்ளுக்குள் ஏராளமான சந்தோசம்.

லோல்பட்டு லொங்கழிஞ்சி அம்மா எங்களைக் காப்பாற்றியதை நினைத்தால் இன்னமும் அதிர்ச்சியாய்தான் இருக்கிறது. அதிர்ச்சிகள் சில வரலாறு தருவது.

காணொ லொல்பட்டு லொங்கழிஞ்சி அம்மாவுக்குப் பார்க்க பகீர் என்றது. விமலாவைப் பாதி சோறு குழம்பு எடுத்துக்கொண்டு, மீதியை எங்கள் வீட்டில் வைக்கச் சொன்னாள். எனக்கும் தங்கைக்கும் உள்ளுக்குள் ஏராளமான சந்தோசம்.

லோல்பட்டு லொங்கழிஞ்சி அம்மா எங்களைக் காப்பாற்றியதை நினைத்தால் இன்னமும் அதிர்ச்சியாய்தான் இருக்கிறது. அதிர்ச்சிகள் சில வரலாறு தருவது.

காணொ லொல்பட்டு லொங்கழிஞ்சி அம்மாவுக்குப் பார்க்க பகீர் என்றது. விமலாவைப் பாதி சோறு குழம்பு எடுத்துக்கொண்டு, மீதியை எங்கள் வீட்டில் வைக்கச் சொன்னாள். எனக்கும் தங்கைக்கும் உள்ளுக்குள் ஏராளமான சந்தோசம்.

லோல்பட்டு லொங்கழிஞ்சி அம்மா எங்களைக் காப்பாற்றியதை நினைத்தால் இன்னமும் அதிர்ச்சியாய்தான் இருக்கிறது. அதிர்ச்சிகள் சில வரலாறு தருவது.

காணொ லொல்பட்டு லொங்கழிஞ்சி அம்மாவுக்குப் பார்க்க பகீர் என்றது. விமலாவைப் பாதி சோறு குழம்பு எடுத்துக்கொண்டு, மீதியை எங்கள் வீட்டில் வைக்கச் சொன்னாள். எனக்கும் தங்கைக்கும் உள்ளுக்குள் ஏராளமான சந்தோசம்.

அ. மார்க்ஸ்—

கலகம் செய்

டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்களின் 'பார்ப்பனியத்தின் வெற்றி' என்னும் நூல் பண்டைக் கால இந்திய வரலாற்றை ஆய்வு செய்கின்றது. 'இலக்கிய வழி வரலாறு' (Literary History) என்பது போல இது ஒரு "மதவழி வரலாறு". மதங்களின் தோற்றம், நடவடிக்கைகள், முரண்பாடுகள், மோதல்கள், புனித நூல்கள் போன்றவற்றை ஆதாரங்களாக்கி அவ்வழியில் உருவாக்கப்படும் வரலாற்றை மதவழி வரலாறு எனலாம். இந்த இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டிலுங்கூட சாதியை மையமாகக் கொண்டு இயங்கி வரும் நமது சமூகத்தில், இந்தச் சாதிமுறையை உருவாக்கி அதற்கொரு தத்துவார்த்தப் பின்புலத்தையும் அரசதிகாரப் பக்க பலத்தையும் அளித்த பார்ப்பனிய இந்து மதத்தின் ஏற்ற இறக்கங்களினடிப்படையில் வரலாறு எழுதுவது மிகவும் அவசியம். வரலாறு என்றாலே மன்னர்களின் வம்சாவழி சொல்லுதல் அவர்களது சாதனைகளைப் பட்டியலிடுதல் என்கிற நிலையை மாற்றி இந்திய வரலாற்றை வளர்ந்து வந்த உற்பத்தி சக்திகள், மாறி வந்த உற்பத்தி உறவுகள் என்கிற வகையில் மிகவும் வரவேற்கத்தக்க வித்தியாசமான வரலாற்றை எழுதிய மார்க்சியர்களும் கூட இந்தப் பணிக்கு உரிய முக்கியத்துவத்தை அம்பேத்கர் உணர்ந்த அளவிற்கு உணராதது குறிப்பிடத்தக்கது. இதன்விளைவாக சோழர்களின் காலம் பொற்காலமென சதாசிவ பண்டாரத்தாரும், கல்கியும் வரலாறு எழுதினார்கள் என்றால் பேராசிரியர் நா. வானமாமலையும் இதர பல பொது

பி—13

தொகுப்பு: இந்திரன்

193

வுடைமை | திராவிட இயக்கத் தோழர்களும் சோழர் காலத்து அநீதிகளையும் சுரண்டலையும் மக்கள் மீதான கொடுமைகளையும் கூறுவதோடு நிறுத்திக் கொண்டார்கள். இருசாராருமே அதாவது ஆளும்வர்க்க வரலாற்றாசிரியர்கள், பொதுவுடைமையாளர்கள் இருவருமே தமிழக வரலாற்றில் பார்ப்பனீய மயமாக்கலை வன்மையாக எதிர்த்து நின்ற "களப்பிரர்" காலம் குறித்து ஆழமான ஆய்வுகளைச் செய்ய மறந்தனர். களப்பிரர் காலத்தை "இருண்ட காலம்" என ஒதுக்குவது ஆளும் வர்க்கத்தைப் பொறுத்தமட்டில் தேவையான ஒன்று. நம்மைப் பொறுத்த மட்டில் இத்தகைய புறக்கணிப்பு என்பது அரசியல் ரீதியில் மிகப்பெரிய இழப்பு. வரலாறு என்றால் ஆதிக்கம் செலுத்துபவர்களின் ஆதிக்க | அரசியல் கலாச்சார மையங்களின் வரலாறாகவே (Sodantic History) இதுவரை முன்வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மையங்களின் ஆளுகையின் கீழ் விளிம்பு நிலை மக்களை உள்வாங்கும் முயற்சி என்பதை ஆதிக்க சக்திகள் அரசியல் | கலாச்சார தளங்களில் தொடர்ந்து செய்து வந்த போதிலும் விளிம்பி விருந்து அடித்தட்டு மக்கள் எப்போதும் இத்தகைய மையத்திற்குள் உள்வாங்கும் முயற்சியை எதிர்த்து அதிவிருந்து தப்பித்தோடும் நிலையை மேற்கொண்டவர்களாகவே இருந்து வந்துள்ளனர். சோழப் பேரரசு என்பதன் வன்மையான அரசியல்திகாரம் என்பது காவிரிச் கரையை ஒட்டி மட்டுமே இருந்தது. விளிம்புப் பகுதிகளுக்கும் மையத்திற்குமுள்ள ஒருவகை கப்பம் செலுத்தும் உறவாகவே (Tributary Relationship) இருந்து வந்தது. விளிம்புகள் ஒரே சமயத்தில் இருவேறு மையங்களோடு உறவு கொண்டவையாகவும், ஏதேனும் ஒரு மையத்துடன் இணைந்து கொண்டு மற்றதை சமயத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் எதிர்த்துவந்ததாகவுமே இருந்தது (கலாச்சார தளத்தில்) மையத்தின் பார்ப்பனீய மயமாக்கல் நடவடிக்கைகளைப் பொறுத்த மட்டில் விளிம்பிலுள்ள

அடித்தட்டு மக்கள் 'பணிவான எதிர்ப்பாளர்களாகவே' இருந்து வந்திருக்கின்றனர். மையம் சிவனையும் திருமாலையும் முழுமுதற் கடவுள்கள் என்றால் விளிம்பு காடனையும் மாடனையும் வணங்கும். மது அருந்துதல் பாவம் என்றால் இவர்கள் சாராயத்தையே கடவுளுக்குப் படைப்பார்கள் கோமாதா விருந்துண்பார்கள் இன்றும் கூட தஞ்சைப் 'பிருகதீஸ்வரப்' பெருவுடையார் ஆலயத் திற்குச் செல்லும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களைக் காட்டிலும் புன்னைநல்லூர் மாரியம்மனுக்கு மாவிளக்குப் போடுபவர்கள் தான் அதிகம். மீண்டும் மீண்டும் மையம் இந்த விளிம்புகளை தனக்குள் ஈர்த்துக்கொள்ளும் முயற்சியையும் தொடர்ந்தாலும் விளிம்புகளும் இதிவிருந்து தப்பித்தோடும் முயற்சியையும் தொடர்கின்றன. நமது பணி இந்தத் தப்பித்தோடும் முயற்சிகளின் வரலாற்றைத் தொகுப்பதாக இருக்க வேண்டும். இந்த வகையில் நாம் ஒரு நாடோடி வரலாற்றை (Nomadic History) உருவாக்க வேண்டும்.

களப்பிரர் காலம் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். பார்ப்பனியத்தின் தோல்வியைக் களப்பிரர் காலம் குறிக்கிறது. பார்ப்பனியத்தின் மறு வெற்றியைப் பறைசாற்றுகிறது வேள்விக்குடிச் செப்பேடு. இது சொல்லும் செய்தி இதுதான். சங்க காலப் பாண்டிய அரசன் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதிக்கு ஒரு வேள்வியை இயற்றித்தருகிறான் கொற்கைக் கீழான் நற்கொற்றன் என்கிற பார்ப்பனன். இதற்கு ஈடாக பாகனூர்க் கூற்றத்தைச் சேர்ந்த 'வேள்விக்குடி' என்னும் ஊரைத் தானமாய்த் தருகிறான் வழுதி தொடர்ந்து பார்ப்பனர்களுக்குச் கேடு காலம் வருகிறது களப்பிரன் என்னும் கவியரசன்நாட்டை கைப்பற்றிப் பார்ப்பனருக்கான தானங்களை நீக்கிவிடுகிறான். சுமார் 400 ஆண்டுகளுக்குப் பின் ஒருநாள் (கி.பி. 768) மாடங்களும் மதில்களும் நிறைந்த மதுரை மாநகரில் பாண்டியன் நெஞ்சடையன் நகர் வலம் வரும்

தொகுப்பு: இந்திரன்

போது சிண்டும் பூணூலும் புழுதியில்பட வீழ்ந்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறான் ஒரு பார்ப்பனன். தனது மூதாதையருக்கு அளிக்கப்பட்ட வேள்விக்குடி மீது உரிமை கோரும் அவனது வாதத்தை ஏற்று பாண்டியன். கொற்கைக் கிழான் காமக்காணி நற்சிங்கன் எனும் அப்பார்ப்பனனுக்கு வேள்விக்குடியைத் திருப்பித் தாரை வார்த்துக் கொடுக்கிறான். அப்போது தொடங்கிய பார்ப்பனியத்தின் வெற்றி பல்லவ-சோழ- பாண்டியப் பேரரசுகளாய் சைவ சித்தாந்தமாய், எம்.ஜி.ஆர்.- ஜெயலலிதாக்களாய் இன்று வரை தொடர்கிறது. பக்தி இயக்க காலம் தொடங்கித் தமிழ்நாட்டில் பார்ப்பனியத்தின் வெற்றியின் வரலாற்றை நாம் எழுதியாக வேண்டும். சுங்கைச் சமவெளியில் பார்ப்பனியம் ஒரு சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் அடைந்த மறுவெற்றியின் வரலாற்றை அம்பேத்கர் இந்நூலில் உருவாக்கியுள்ளது நமக்கு ஒரு வழி காட்டியாக இருக்கும்.

அம்பேத்கர் சொல்லும் வரலாறு இதுதான்: பண்டைக் கால இந்தியாவின் பேருக்கும் புகழுக்கும் காரணம் ஆரியர்களல்ல. கி.மு.642இல் நாகவமிசத்தைச் சேர்ந்த சிசு நாகரால் உருவாக்கப்பட்ட மகதப் பேரரசு பிம்பி சாரனின் காலத்தில் பெருவளர்ச்சி பெற்றது. கி.மு. 413க்குப் பின் நந்தவமிசம் மகதப் பேரரசை ஆண்டது. கி.மு.322இல் சந்திரகுப்தர் மீண்டும் நாகவமிச ஆட்சியை நிறுவினார். மௌரியப் பேரரசு என அழைக்கப்பட்ட இது அசோகரின் காலத்தில் பெரும்புகழடைந்தது. வேத மதத்திற்கும் வேள்விச் சடங்குகளுக்கும் ஆணாதிக்கத்திற்கும் எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்த புத்த மதத்தை அசோகர் அரசமதமாக்கினார். இது பார்ப்பனியத்தின் மீதான பெருந்தாக்குதலாக அமைந்தது. மௌரியப் பேரரசின் 140 ஆண்டு கால ஆட்சியில் பார்ப்பனர்கள் சலுகைகளை யெல்லாம் இழந்து ஒடுக்கப்பட்டு இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள். இந்நிலையை ஒழிக்க பார்ப்பனர்கள்

புஷ்யமித்ரகங்கள் என்கிற சாமவேதப் பார்ப்பனனின் தலைமையில் கலகம் செய்து (கி.மு. 185) பௌத்த அரசை வீழ்த்தி பார்ப்பன அரசை உருவாக்கினார். மீண்டும் வேளவிகளும், மிருகப் பலிகளும் தலைதூக்கின. பௌத்த துறவிகளின் தலைக்கு விலை வைக்கப்பட்டது. சட்ட விதிகளாக மனுஸ்மிருதி அறிவிக்கப்பட்டது. மனுஸ்மிருதி மிகவும் வெளிப்படையாக வேத நிந்தனையாளர்களை அதாவது பௌத்தர்களைக் கண்டித்துப் பார்ப்பனர்களின் மேன்மையையும் மேலாண்மையையும் வலியுறுத்தியது. வெற்றிபெற்ற பார்ப்பனீயம், பார்ப்பனர்களின் பணி வேதம் ஒதுவது மட்டுமல்ல, அரசாள்வது கூடத்தான் என நிறுவியது. வருணத்தைச் சாதியாக மாற்றியது; நெகிழ்ச்சியான சமூகத்தை ஏற்றத் தாழ்வான, ஒன்றுடன் ஒன்று இணைய முடியாத மோதல்கள் நிறைந்த இறுக்கமான ஒழுங்கமைப்பாக இறுக்கியது; எல்லாவற்றிற்கும்மேலாகப் பார்ப்பனர்களை வைத்துச் சூத்திரர்களையும் பெண்களையும் இழிந்த நிலைக்குத் தள்ளியது. மனு ஸ்மிருதியை அக்குவேறு ஆணிவேராகப் பிரித்துப்போட்டு இவை ஒவ்வொன்றையும் நிறுவுகிறார் அம்பேத்கர்.

இவற்றில் ஒன்றை மட்டும் அதாவது வருணம் சாதியாக மாறியதை மட்டும் சற்று விரிவாய்ப் பார்ப்போம்.

வருண முறையில் (அதாவது மனுவிற்கு முன்) படி நிலை உயர்வு (Status) தொழிலும் பிறப்பின் அடிப்படையில் இருக்கவில்லை என்கிறார் அம்பேத்கர்.

நேர்முகத் தேர்வுக் குழு ஒன்றால் சத்திரியர்களும் வைசியர்களும் தேர்வு செய்யப்பட்டனர். எஞ்சியவர்கள் சூத்திரர்கள். தொடக்கத்தில் ஒருவர் தன் வாழ்நாளிலேயே வருணத்தை மாற்றிக் கொள்ளும் வாய்ப்பும் கூட இருந்தது. பின்னர் அது வாழ்நாள் முழுவதுமாக மாறியது. எனினும் பிறப்பு அடிப்படையில் அது தீர்மானிக்கப்படவில்லை. உபநிடதத்தில் வரும் சத்ய

தொகுப்பு: இந்திரன்

197

காமனின் கதை அம்பேத்கரின் கருத்தை வலியுறுத்துகிறது. சத்யகாமன் ஆச்சாரியாரிடம் குருகுல வாசத்திற்கு வருகிறான். ஆச்சாரியார் அவனது வருணத்தைக் கேட்கிறார். தாயிடம் (ஜபலா) வந்து கேட்கிறான் சத்யகாமன். தான் திருமணமாகி வந்த காலத்தில் பலரும் விருந்தினராக வந்து போனதாகவும் அவனது வருணத்தை உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது என்றும் சொல்கிறான் ஜபலா இதனைக் கேட்ட ஆச்சாரியார் அவனை குருகுலத்தில் சேர்த்துக் கொள்கிறார். பின்னர் அவனது திறமையினடிப்படையில் அவனுக்குப் பார்ப்பன வருணத்தை அளிக்கிறார். இணைவுக் குடும்ப (Pairity family) கால கட்டத்திலிருந்து தந்தை வழிச் சமூகமாகவும் அம்பேத்கர் குறிப்பிடுவது 3பால வருணத்திலிருந்து சாதியாகவும் மாறிய காலகட்டத்தின் கதையாக இதை நாம் கருதமுடியும். குருகுலவாசம் முடிந்து தகுதியின் அடிப்படையில் வருணம் நிர்ணயிக்கப்பட்டு மாணவன் வெளியே வரும்போது “உபநயனம்” எனும் பட்டமளிப்பு நிகழ்ச்சியை ஆச்சாரியார் நிறைவேற்றுகிறார்.

தகுதியின் அடிப்படையில் வருணம் என்பதைப் பிறப்பின் அடிப்படையில் வருணம், தொழில் என முதன் முதலில் அமைத்தது மனுதான். இன்று தகுதி திறமை எனக் கூக்குரலிடும் பார்ப்பனர்கள்தான் முதன் முதலில் இவற்றைக் குழிதோண்டிப் புதைத்தவர்கள். இன்றும் கூட தகுதி/திறமை முழக்கத்தின் மூலம் பிறப்பின் அடிப்படையில் தொழிலை நிர்ணயிப்பதுதான் பார்ப்பனர்களின் முயற்சியாக இருக்கிறது என்பது கவனிக்கத் தக்கது. உபநயனம் என்பதை நிறைவேற்றும் பொறுப்பை குருவிடமிருந்து தந்தைக்கு மாற்றியதன் மூலம் தொழில் என்பதை திறமை என்பதிலிருந்து பிறப்பு என்கிற அடிப்படைக்கு மாற்றினான் மனு. மனிதர்களை இவ்வாறு பல்வேறு சமூகக் குழுக்களாய்ப் பிறப்பினடிப்படையில் பிரித்ததோடு அந்தப் பிரிவை நிரந்தரமாய் உறுதி செய்ய

இக்குழுக்களுக்கிடையே கலப்பு மணத்தையும் கலந்துண்ணலையும் மனுஸ்மிருதி தடை செய்தது. பெண்கள் இழிவான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். வருணம் சாதியாக மாறிய வரலாறு இதுதான்.

சமூகத்தில் பல குழுக்கள் இருப்பதென்பது உலகெங்கிலும் வரலாறு நெடுகிலும் இருந்து வந்த ஒரு நடைமுறைதான் எனில் பார்ப்பனீயம் எவ்வாறு பிற சமூக ஒழுங்கமைப்புகளிலிருந்து வேறுபடுகிறது? அம்பேத்கர் சொல்கிறார்:

“பௌத்தத்தை வெற்றிகொண்ட பின்னால் பார்ப்பனீயம் செய்த வேலைப்பட்டியலில் மூன்றாவதற்கு வருவோம். பார்ப்பனரல்லாத மக்களிடமிருந்து பார்ப்பனர்களைப் பிரித்தது. பார்ப்பனரல்லாதவர்களைப் பல்வேறு சமூக அடுக்குகளாகப் பிரித்தது” (பார்ப்பனீயத்தின் வெற்றி, பக். 53)

“கலப்பு மணத்தையும் கலந்துண்ணலையும் தடை செய்ததன்மூலம் பார்ப்பனீயம் சமூகத்தை முழுக்கவே பிளந்துவிட்டது... இது ஐக்கியத்திற்குச் சாவுமணி அடித்தது. ஐக்கிய முயற்சிக்குத் தடை போட்டது... பார்ப்பனரல்லாதவர்கள் ஒன்றிணைந்து பார்ப்பனீயத்தை தூக்கி எறிவதை தடுப்பதில் பார்ப்பனர்கள் கவனமாக இருந்தார்கள்” (பக். 84-85)

சமூக விதிகளை மீறுபவர்களை குடிவிலக்கு! (Excommunication) செய்வதென்பது கூட எல்லாச் சமூகங்களிலும் இருந்த நடைமுறைதான் என்றாலும் பிற சமூகங்களில் மத நம்பிக்கைக்கு எதிரானவர்களே குடி விலக்கு செய்யப்பட்டனர். இங்கோ சாதிக்ஞரிய எலலைகளைமீறும்போதே குடி விலக்கு மேற்கொள்ளப்பட்டது. இப்படி சமூகத்தைப் பல குழுக்களாகப் பிரித்து அவற்றை இறங்கு வரிசையிலான படிகளில் அமைத்து ஒன்றிலிருந்து ஒன்று முற்றிலுமாய் கலக்கவே இயலாமல் தடை செய்த வகையில்

தொகுப்பு: இந்திரன்

தான் பார்ப்பனீயம் மற்ற சமூக ஆதிக்கக் கருத்தியல் களிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்கிறது. இதன் விளைவாக ஐக்கியம் என்பது குழுவுக்குள் மட்டும் என்பதாகவும் குழுக்களுக்கிடையே மோதல்கள் மட்டும் என்பதாகவும் இந்துச் சமூகம் ஆகியது. இதனால்,

“ஒவ்வொரு சமூகமும் பல குழுக்களைக் கொண்டதாக இருந்த போதிலும் இந்து சமூகத்தில் உள்ள குழுக்கள் சமூகஎதிர்ப்பு (anti social), கொண்டவையாக உள்ளன. மற்ற சமூகங்களில் குழுக்களானது சமூகத் தன்மையற்றது மட்டுமே (Non-Social) உள்ளன.” (பக். 87)

என்கிறார் அம்பேத்கர். பரஸ்பரம் ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் சமூகக் குழுக்கள் தனிமைப்பட்டிருப்பதே இத்தகைய சமூக எதிர்ப்புணர்வுக்குக் காரணம். இப்படி ஒதுக்கப்பட்ட குழுக்களாக இருப்பதாலேயே நாம் இந்து சமூகத்தைக் கண்டனம் செய்ய வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம் எனக் கூறும் அம்பேத்கர் (பக்- 88, 89) தொடர்ந்து,

“சமூக வர்க்கங்களிடையே இத்தகைய தனிமைப்படுத்திக் கொள்ளும் போக்கை உருவாக்கியது பார்ப்பனீயம் செய்த வேலையே. அது செய்த முக்கிய நடவடிக்கை பண்டைக் காலத்தில் நான்கு வர்ணங்களிடையே பரவலாக நிலவி வந்த கலப்பு மணத்தையும் கலந்துண்ணலையும் நீக்கியதே. (பக். 89)

என்று முடிக்கிறார். ஆக, பார்ப்பனீயம் செய்த வேலை மற்ற எல்லாரிடமிருந்தும் தான் ஒதுங்கிக் கொண்டது; தனக்குக் கீழாக உள்ள அனைத்துக் குழுக்களையும் ஒன்றிடமிருந்து ஒன்று ஒதுக்கி வைத்தது. இத்தகைய ஒதுங்குதலையும் ஒதுக்குதலையுமே பார்ப்பனீயம் என நாம் அம்பேத்கர் வழியில் வரையறுக்கிறோம். இந்த ஒதுக்குதலுக்கான அடிப்படை கலாச்சார ரீதியாய்

செயற்கையாய் உருவானவை என்பதாக இல்லாமல் அதனை இயற்கை எனப் பார்ப்பனீயம் முன் வைக்கிறது.

வருணங்களின் தோற்றம் பற்றிய புராணத்திலேயே இந்த ஒதுக்குதல் தொடங்குகிறது. புருஷனின் உடம்பின் தலை, மார்பு, தொடை, பாதம் என வெவ்வேறு வருணங்களுக்கும் தோன்றிய இடம் ஒதுக்கப்படுவதோடு தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இந்த உடம்பிலிருந்தே ஒதுக்கப்படுகிறார்கள்; எனவே அவர்கள் தீண்டத்தகாதவர்கள் ஆக்கப்படுகிறார்கள். இந்த ஒதுக்குதலின் கொடுமையை மிகத் தீவிரமாய் அனுபவிப்பது தாழ்த்தப்பட்டவர்கள்தான். ஊரில் அவர்களின் வசிப்பிடமும், அதன் திசையும் கூட ஒதுக்கப்படுகின்றன. சுடுகாடும், சுடுகாட்டுக்குப் போகும் பாதையும் ஒதுக்கப்படுகின்றன. கிணறும், குளத்தில் துறையும் ஒதுக்கப்படுகின்றன; தெருவில் உயர் சாதியினர் வரும் போது எவ்வளவு தூரம் ஒதுங்கி நிற்க வேண்டும் என்பது கூட வரையறுக்கப்பட்டு விடுகிறது. ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களை அவர்கள் மீறும் போது அவர்கள் மீது வன்முறை ஏவப்படுகிறது. தங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட சுடுகாட்டுப் பாதையை தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் மீறியதால்தான் குடிதாங்கியில் பிரச்சினை.

சாதிப்படிநிலை அமைப்பில் மேல் உச்சியில் தன்னை இருத்திக் கொண்ட பார்ப்பனீயம் மற்ற எல்லா குழுக்களிடமும் தன்னை ஒதுக்கிக் கொள்ளும். ரயில் போக்கு வரத்து தொடங்கப்பட்டபோது தென்னிந்திய ரயில் நிலைய உணவகங்களில் பார்ப்பனர்கள் தங்களுக்கெனத் தனி இடங்கள் ஒதுக்கிக் கொண்டதையும் இதனை எதிர்த்துப் பெரியார் இயக்கம் நடத்தியதையும் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். இன்றைய சனநாயக வடிவங்களில் சக்தி வாய்ந்தவைகளை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு அவைகளில் கூடியவரை மற்றவரை ஒதுக்கிவிடும் பண்பையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். எ. டு. பத்திரிகைகள், பார்ப்பனர்களின் ஆதிக்கத்திலுள்ள இப்பத்திரிகைகளில்

தொகுப்பு: இந்திரன்

20¹

பார்ப்பன கலாச்சார நடவடிக்கைகளுக்காக ஒதுக்கப் படும் இடத்தையும் தலித் மக்களின் பிரச்சினைகளுக்காக ஒதுக்கப்படுகிற இடத்தையும் நாம் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம். 'பார்ப்பன ஆதிக்கம்' (Brahminical Exclusiveness) என்கிற வழக்குக் சொல் மக்கள் மத்தியில் உள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பாராளுமன்ற அரசியல் தொகுதிகள் ஒதுக்கப்படுவதையும் கூட நாம் இப்படித்தான் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஒதுக்கப்பட்ட தொகுதிகள் தவிர பிறவற்றில் நின்று வெல்ல முடியாத நிலையே இன்று வரை நிலவுகிறது. அது பாபு ஜெகஜீவன்ராமாக இருந்தாலும் சரி, ராம் விலாஸ் பஸ்வானாக இருந்தாலும் சரி இதன் பொருள் இட ஒதுக்கீடு வேண்டாம் என்பதல்ல. பாராளுமன்றமும் அரசு அலுவலகங்களும் முற்றிலும் உயர் சாதியினருக்கென ஒதுக்கப்படுவதை எதிர்த்து நாம் அவற்றிற்குள் நமக்கென இடம் ஒதுக்க வேண்டும் எனப் போராட வேண்டியிருக்கிறது எனினும் இந்த (இட) ஒதுக்குதல்கள் மூலமே (வருணாசிரம) ஒதுக்கத்தால் நமக்குள்ள பிரச்சினைகள் தீர்ந்துவிடாது என்பதையும் நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நமக்கு (வருணாசிரம ரீதியாக) ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களை மீறுதல் என்பதே நமது கலக வடிவமாய் இருக்க வேண்டும். நம்மிடம் இருந்து ஒதுக்கப்பட்டவைகளைக் கைப்பற்றுதலும், அத்து மீறலும், ஆக்கிரமித்தலுமே நமது அரசியலாக இருக்க முடியும். ஒதுக்குதலும் ஒதுங்குதலும் பார்ப்பனியப் பண்பு என்பதால், அய்க்கியமாதலும் தோழமைச் சனநாயக சக்திகளுடன் இணைதலுமே தலித்தியப் பண்பாக இருக்க முடியும் எனவே நாம்

அய்க்கியமாவோம்!

அத்து மீறுவோம்!

கலகம் செய்வோம்!

□□

உதவிய நூல்கள்

- 1) **POISONED BREAD**
—Translations from Modern Marathi Dalit Literature; Edited by Arjun Dangle
Published by Orient Longman.
- 2) **INDIAN LITERATURE** — Jan — Feb — 1994
- 3) **TOWARDS A COMMON DALIT IDEOLOGY**
—Edited by Arvind P. Nirmal.
- 4) **INDIGENOUS PEOPLE OF INDIA :
WHO ARE THEY ?**
Published by : Council of Indigenous People —
India.
- 5) **கானல்** — கே. டானியல் —தோழமை பதிப்பகம்,
குடந்தை.
- 6) **பிறகு** — பூமணி — தாமரைச்செல்வி பதிப்பகம்,
சென்னை — 24.
- 7) **மனிதர்கள் ?** — காவலூர் ஜெகநாதன்
— அன்னம் (பி) லிமிடெட், சிவகங்கை.
- 8) **பழையன கழிதலும்** — சிவகாமி
— அன்னம் வெளியீடு, சிவகங்கை.
- 9) **சுப மங்களா** — அக்டோபர்-1992, டிசம்பர்- 1993
- 10) **தவித் சமூக இயல்** — பூ. மூர்த்தி, சி. நிக்கோலஸ்,
சி. தமிழ்ச்செல்வம், ஜெய்பீம் பதிப்பகம்,
2/சி, சின்ன வாய்க்கால் தெரு,
புதுச்சேரி — 600 501.
- 11) **பிறகொரு இந்திரஜித்** — பாதல் சர்க்கார்
தமிழில் : ராஜாராம், அன்னம் வெளியீடு,
சிவகங்கை.

உதவிய துல்கள்

குறிப்புக்கள்

- 1) POISONED SWORDS
—Translations from Modern Marathi
Literature; Edited by Arun Ganguli
Published by Orient Longman.
- 2) INDIAN LITERATURE — Jan — Feb — 1994
- 3) TOWARDS A COMMON DALIT IDIOLOGY
—Edited by Arvind P. Nigral
- 4) INDIGENOUS PEOPLE OF INDIA,
WHO ARE THEY?
Published by : Council of Indigenous Peoples —
India
- 5) கனகம் — செ. அனாபம் — பத்திரிகைப் பதிப்பகம்
— சென்னை
- 6) சேனா — புவனி — தாமரைக்கொம்பி பதிப்பகம்
— சென்னை
- 7) டீலித்திக் 7 — கானகராஜர் இலக்கணம்
— கன்னடம் (21) மொழி — மொழிப்பதிப்பகம்
- 8) பழமொழி — சிவசாமி — மொழிப்பதிப்பகம்
— சென்னை
- 9) கனகம் — செ. அனாபம் — பத்திரிகைப் பதிப்பகம்
— சென்னை
- 10) கனகம் — செ. அனாபம் — பத்திரிகைப் பதிப்பகம்
— சென்னை
- 11) கனகம் — செ. அனாபம் — பத்திரிகைப் பதிப்பகம்
— சென்னை

